

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**БЛИЗО И
ДАЛЕЧ**

УТРИННИ СЛОВА

*Издателският екип изказва благодарност на всички,
които с цената на лишения, граничеци с героизъм,
запазиха за поколенията безценното Слово на
Учителя. Благодарим на стенографките Пашиа
Теодорова (1888□1972), Савка Керемидчиева
(1901□1945), Елена Андреева (1899□1990) и на
съхранявалите го през годините българи.*

Да бъде благословен самоотверженият и м труд.

Петър Константинов Дънов
БЛИЗО И ДАЛЕЧ

Първо издание

Предпечатна подготовка:
Наталия Ангелова, Звезделина Якова
Печат: „Уrania“
Издателство „АСК'93“
ISBN 954-9589-02-1 (т.2)

БЛИЗО И ДАЛЕЧ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Едно малко съзерцание.

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Ще ви посоча от книгата „Божественият и човешкият свят“, някои места ще ви посоча. (*Прочете се десета страница.*)

Високи и ниски места. Високите места са учениите хора. Ниските места са тези, които сега се проявяват. (*Прочете се двайсет и трета страница.*)

Трябва образ. С какво се утолява жаждата? С най-хубавата вода. Любовта утолява всичките жажди, които съществуват в човека. По някой път ние разбираме любовта: това, което е само сянка на нещата. Защото една грамофонна плоча, която е писана, е едно отражение. Има една любов, която е на плочите. Донесе някой плочата, започне да грънка. То е любовна плоча. (*Прочете се сто и пета страница.*)

Какво ви интересува една възраст, която е пълна със страдание и няма никакво знание? Един милиард и половина години на земята нас ни интересува, понеже грамадно богатство има събрано. Един милиард и половина години земята се е учила, докато се е научила. Вие идвате тук само за петдесет-шейсет години и мислите, че много знаете. Има много

да се учите. Колко години ви трябва да седите на земята, за да научите туй, което тя знае? (*Прочете се двеста и пета страница.*)

Глава на човека в Божествения свят е любовта. Глава на човека в духовния свят е мъдростта. Глава на човека във физическия свят е истината. Та Писанието казва: „Глава на Твоето Слово е истината.“ Три глави има човек, коя глава да изучава? Вие ще ги смесите, едновременно да са тия глави. С главата на истината вие събирате фактите на земята. С главата на знанието вие обработвате тия факти, в духовния свят вие научавате законите. С третата глава, на любовта, вие изучавате принципите, разбирате вътрешните неща.

Сега да разберем това. То е малко странно. Колко глави е трябвало, за да се роди животът? Животът на баща ви, животът на майка ви и вашата глава – три. Ще кажете: „Как три глави?“ Че ако не беше главата на баща ви, да се влюби в майка ви, ако не беше главата на майка ви, която възприе тази любов, и ако не беше вашата глава, да се съгласите тогава. (*Прочете се двеста и осемдесета страница.*)

Сега казват, че Бог е любов. *Бог е любов*, това е бащата. *Бог е любов*, това е майката. Бог е истината, това подразбира Неговия Дух, с Който хората се учат. Сега ние свързваме любовта, не разбираме любовта. Ние мислим, че любовта ходи да се разхожда някъде. Не се разхожда, но всички живеем вътре в нея. Рибата ли се разхожда във водата, или водата се разхожда в рибата? Нашето разхождане в Бога е, като че пътуваш в някой трен. Ти се движиш и виждаш, че предметите се движат. Очакваме Духът да дойде в нас и да излезе, пък ние трябва да влезем и да излезем.

Бих желал да ми кажете коя е първата постъпка на любовта? Сега когато някой човек има нужда, искате да го хванете за ръката. По този закон първи вие никога не можете да обичате силния човек. Всякога обичате слабия. Защо го обичате? Защо обичате онзи, който на вас ви помага, него обичате. Вие казвате, че силните хора обичате. Не, те ви

обичат. Едно погрешно схващане. Слабите хора ние обичаме. Силните хора, те нас обичат. Ние по някой път казваме: „Аз го обичам.“ Един слаб обича силен. То не е обич, той възприема от него. Любовта иде от силните. Любовта иде от Бога. Ние възприемаме любовта, и тази любов, която предаваме на другите хора, не иде от нас. Ние играем ролята, която Бог играе към нас. Към по-слабите от нас хора трябва да проявим любовта. Ако ти не покажеш любовта си тъй, както Бог е показал на тебе, ти не постъпваш право. Да обичаме някого, да му дадем хляб, то са второстепенни работи.

Почувствайте ръката Божия, която всеки ден ви поведи. Ще ви дам едно правило, но никой няма да го пише. Аз ще ви говоря, без да го запишете. Каквото запомнете. Ако го записвате, няма да ви го кажа. (*Учителят говори десет минути без някой да пише.*)

Снощи тревогата продължаваше, ние можехме досега да бъдем в тъмнина, обаче в един часа тревогата престана. Питам: защо са тия тревоги? Вие казвате, че Господ е навсякъде, а като дойде страхът, забравяте Господа и само за аероплани мислите, за неприятеля, който иде. Тогава как ще примирим нещата? Бог е навсякъде, и ние вярваме, че нещата стават не по Божията воля. Теоретически поддържате, че всичко става по волята Божия, а практически поддържате, че не става всичко по волята Божия.

Ти може да си честен човек, може да си здрав, но ако в тебе влезе някоя микроба от тези, злокачествените, като холера или чума, и лекарите ще ви дадат най-хубавите церове. Те са против холерата и против чумата, те не са против вас. Защо се дава този цяр? Той не се дава за тебе, ти не се нуждаеш от него, холерата се нуждае от горчиви церове. Щом допуснеш в себе си холерата, ще понесеш половината от последствията на холерата.

Та казвам, вие допускате нещо, от което започват вашите страдания. Вие допускате мисълта, че Господ си играе с хората, прави каквото си ще с тях. Тя е една крива идея. Един грънчар не си играе с гърнетата. Ти като гледаш, пови-

димому може да е така. Грънчарят взема пръст, туря една хубава форма, след това ги туря в пещта и опича грънетата. И само ония, които не са хубави, тях бракува.

Има едно голямо заблуждение в нас, което произтича от факта, че ние искаме да станем като Бога, играем ролята на Бога. Ние като направим някоя погрешка, нашите погрешки приписваме на Бога. Казвате: „Аз не бих го направил, но външните условия бяха такива, предизвикаха ме.“ Предизвикали го. „Да, предизвикали са ни.“ По два начина предизвикват хората. Грозната мома те предизвиква да се отвращаваш от нея, красивата мома те предизвиква да я презръщаш. Защо отвърляш грозната, а презръщаш красивата? Какви са съображенията? Това е неразбиране. Грозната мома е незавършена картина, а онази е завършена. Един ден Господ ще завърши картината на грозната мома и тя ще стане красива. Ти не разбираш Божията любов, нямаш ясна представа, че Господ действа разумно.

За красивите и грозните хора не се произнасяйте, за техните постъпки може да се произнесете. Има човешки постъпки, има и Божествени постъпки. Върху човешките постъпки можем да се произнесем, свободни сме. Божиите постъпки трябва да ги изучаваме. Малките погрешки са допуснати вътре в религията. Вие не може да разберете, че онзи човек, който страда в света, кои са причините на страданието. Вие мислите, че грехът е причината. Не е грехът причината, любовта е причината, дето страдаме.

Колкото повече страдаш, толкова повече любовта е намесена. Колкото по-малко страдаш, толкова по-малко любовта е намесена. Човек ревнува. Ревността на какво се дължи? Нещо го цениш, трепериш да го не загубиш. Колкото повече любов имаш, повече си ревнив. После, има едно неразбиране. Всички отказвате да бъдете свободни. Вие, когато обичате някой човек, искате да го купите, да му турите един юлар, да го вържете като маймуна. Ти, като обичаш някого, ще го оставиш, тъй както Господ го е оставил, да греша, да прави каквото иска, и след това, като се окаля, ще му снемеш

грехата.

Търпеливите майки никога не бият децата. Търпеливата майка в света е една. Някои майки има, в годината десет пъти бие детето, някои двайсет, някои трийсет, някои четирийсет, някои триста и шейсет пъти. На степени са майките. По-съвършените майки по-малко бият, по-несъвършените повече бият. Че вие обичате много да критикувате, може да критикувате триста и шейсет пъти на годината. Туй показва, че ти си застанал много назад. Вие не искате хората да кажат нищо лошо заради вас. Ти седиш в себе си и мислиш, допущаш за другите много ниски неща.

Ако съберете един вълк и една овца, кой на кого ще направи пакост – овцата ли ще направи, или вълкът ще направи пакост? Аз може да събера един вълк и една овца, и вълкът да не може да направи никаква пакост на овцата. Ще туря на устата на вълка една торба, ще туря торбички на краката му и тогава овцата ще бъде свободна, вълкът не ще може да направи никаква пакост. Мислите ли, че този вълк, като не е ял, той се е култивирал? Ни най-малко. Той казва: „Да се махне тази превръзка от устата ми.“ Аз срещам хора, на които са турени торби на муцуните, че не може да цапат; торбички, натурени на краката им, завързани са. Казва: „Да се освободим“, иска да се покаже, че може да направи нещо. Защо вълкът злоупотребява с овцете? Той взема от този материал да съгради тялото си, от тази овца, от онази овца той взема да съгради къщата си. Индусите са дошли до теорията на кармата. Ние знаем доколко е вярно това, то е относително. Един вълк, след като изяде известно количество овце, той се превръща на овца. След като се превърне на овца, него ще го ядат толкова пъти, колкото е ял овце. Ако ти отърва, яж.

Казвам, когато дойдат някои страдания в света, това се дължи на любовта. Бог иска нас да ни подигне по един начин. Исква по най-добрия начин да се подигне, за да изгладу погрешките. Да събуди в нас съзнанието. Че наказание има в онзи свят, то е друго. Той казва: „Не прави това, лошо е за

тебе.“ Ти искаш нещо, не ти се дава. Той пак те застава да страдаш, Той чрез страданието пак те възпитава. Новите християни тази идея знаят много добре. Апостолите, след като ги набиha много хубаво, като се върнаха, зарадваха се. Сега, ако набият някого от нас, ние въпрос правим. Ако те бият заради Бога или ако те бият заради греховете ти, то е съвсем друго. Ако страдаме за Бога, то е друго.

Много пъти вие, когато страдате, не се радвате. Значи страданията ви не са по Бога, туй да го знаете. Щом се радвате, по Бога е страданието, и наказанието е по Бога. Мъчнотията, на която се радвате, е по Бога. Скръбта, на която се радваш, е по Бога. Учението, на което се радваш, е по Бога. Онези неща, на които ние не се радваме, те са човешки. Имайте ясна представа, да не се заблуждавате. Казваме: „Страдам.“ Да се радваме, когато страдаме.

Запример сега времето имате. Радвайте се. Досега не сте кашляли, никой няма да ви чуе гласа. Дойде тази хрема, искаш, не искаш, кашляш, иширет* даваш. Някой, който ви обича, иска да знае дали сте на събранието, не може да ви види. Като се изкашляте, ще знае.

Сега от невидимия свят са дошли онези, които правят любовни работи. Вие ще разберете криво. Сега ние казваме: „Ще се възпитаваш. Кашлицата ще възпитаваш.“ Да кажем, на ден кашляш сто пъти. Намали на деветдесет. Първия ден сто пъти, втория ден деветдесет пъти, на третия ден осемдесет пъти, и така постепенно намалявай. След колко дена ще станете господари на кашлицата, докато се изкашляте само веднъж? Сега, щом дойде кашлица, ние търсим лекари. То е една задача. Така не се развива човек. Ние не можем да развием волята и да бъдем по-смели. Ние се срамуваме. Какво ще кажат, че кашляме? Няма нищо. Някой път е хубаво, доста верни тонове се вземат. (Някой се изкашля.) Какъв е тонът? Човек може музикално да се изкашля.

Учителят пее: „Имаше някой си човек от фарисеите

*иширет – таен знак.

на име Никодим, началник юдейски. Той дойде през нощта при Исуса и рече Му: Рави, знаем, че от Бога си дошъл учител, защото никой не може да прави тия знамения, които Ти правиш.“ Сега аз не искам да ви го чета по попски. Това е модерно четене. Ако река сега да приложим истинската музика в Евангелието, трябва да турим съвсем друго. Трябва да съгласуваме речта с музиката. Не мислете сега, че речта, както е направена сега, е хармонична. Под думата *истина* ние разбираме свобода, не свобода само за себе си, но свобода за всички, свобода и за най-малките същества. Ние под думата *истина* не разбираме отношенията на Бога към нас.

Да кажем, ти изядеш една круша, ти си свободен, понеже ти, като изядеш крушата, изваждаш семката и я посаждаш. Ти прогресираш, и семката прогресира. То не е ограничение. Отпушваш някой извор, потича тази вода, ти даваш свобода на този извор. Ти някой път си подпушен. Всички страдаме от подпушване. Отпушиш чувството си, дадеш направление, то е свобода. Дадеш направление на мислите си, то е свобода.

Да даваме направление на хубавите си чувства, то е свобода. По някой път, като даваме ход на някои чувства в нас набрани, се показваме такива, каквито не сме. То е половин свобода, понеже, след като изтече тази мътилка, след нея ще дойде доброто. Турците казват: „Пороят мина, калта остава.“ При тази кал се раждат хубавите работи.

Вие четете така (*Учителят прочете*): „Имаше някой човек от фарисеите на име Никодим.“ *Имаше*, коя е силната дума? Имаше някой си човек. *Човек* е важната дума. „Имаше някой си *човек* от фарисеите на името Никодим.“ Това да го поставим музикално: цялата глава бих я изпял музикално, цялата глава може да ви изпее музикално. И по този начин имаме възможност да превръщаме негодите на живота.

Снощи запример, като зареваха сирените, излязох да видя защо реват. Гледам, започнаха да загасят лампите, докато всички загаснаха. Само там горе на Витоша, при

монастиря, остана една свещ, тя да свети. После и тя изгасна.

Подир, иде една сестра, и тя чува рева, шума, казва: „Идат.“ Казвам: „То е доброто, което иде.“ Казва ми: „Какво?“ Рекох: „Ще им каже Господ: Не ходете да плашите хората на Моя ден, на Възкресение. Миналата година дойдохте, направихте един скандал. Тази година не ви позволявам. Скандал не може да правите.“ Те се върнаха назад и пак зареваха сирените. По едно време току гледам, изведнъж блесна нещо и като блесна, зареваха пак. Като зареваха, започнаха свещите да се явяват, тук-там започна да светва.

Казвам, кое пеене е по-хубаво? При първата песен всичко изгасва, при втората песен, като започнаха да пеят сирените, светлината дойде да светне.

Казвам, еднообразието в природата не съществува. Миналата година направиха скандал, тази година не им се позволи. Сега вие мислите: „Ами утре вечер ако дойдат?“ Може пак да дойдат. Като седя на поляната, оставам свободен да видя колко ги е страх хората, гащите им треперят. Аз, като седя, чувствам страха им. Отвсякъде страх. На някои завива им се ума.

Казвам, какво е голямо спокойствието, когато възприемеш надеждата на Бога, Който е силен, веднага дойде спокойствието. След като треперят, чувам един глас, който казва: „Ни един косъм от главата ви тази вечер няма да падне.“ След като дойде гласът, сирените започнаха да реват. Вие казвате: „Ами довечера ако дойдат?“ И довечера като дойдат, Господ като каже, пак косъм няма да падне от главата на никого. И за друга вечер същото. Ще слушаш да реват.

Та казвам, радвайте се, когато свещите изгасват; радвайте се повече, когато свещите се палят. Една сестра била близо до германците и мислила, че най-първо аеропланите ще дойдат при тях и побягнала тук. Казва: „Много близо сме до германците, вие сте по-далеч.“ Права е тя. Когато сме много близо до хората, бомбите падат. Когато сме мно-

го близо до Господа, бомбите не падат. Наблизо до хората не стойте, до Бога близо стойте.

„Отче наш“

Шестнадесето утринно слово
5 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ТРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„Махар Бену Аба“

Ще прочета тринайсега глава от първото послание към коринтяните за любовта. Това е нова мисъл. Повтаря се. По три начина човек може да повтаря. Едно повторение има – да носиш Библията под мишницата като свята книга и да мислиш, че е свята. Никога не я отваряш, не я четеш какво е написано. Каквото е написано, написано е. Второто положение – отваряш, четеш, показваш и казваш: „Няма какво да се приложи. То е приложено, както е написано.“ Третото положение – когато четеш, разбираш, и започваш да прилагаш. Сега искам един от тези методи да приложите. Първия сте приложили, сега кой метод ще приложите?

Учителят чете: „Ако говоря с човеци и с ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед що звънти или кимвал, що дрънка“ – първото положение, носиш Библията под мишницата. „И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам вяра, щото и гори да преместям, а любов нямам, нищо не съм“ – то е също първото положение. „Ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите и ако предам тялото си на изгаряне, а нямам любов, нищо не се ползвам.“ Да дадеш тялото си на изгаряне значи: тази Библия носиш в една златна чанта, даваш всичките почести, прах да не падне на светата книга. То е все първото положение.

Сега второто положение: „Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата не се радва, а сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи.“ Сега туй е второто положение. Казваш: „Туй Господ да го направи, търпението.“ Туй, което Господ е направил, ако ти не го правиш, не го разбираш. Защото, ако имаш един бонбон направен и ти го носиш в джоба си, не го вкусваш, ти не знаеш съдържанието. Трябва да го вкусиш. Нещата във второто положение трябва да се опитат.

„Любовта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем, и отчасти пророкуваме; но когато дойде съвършеното, това, което е отчасти, ще се прекрати.“ Искаш да знаеш например дали имаш любов. Казва: „Аз имам любов, аз съм пълен с любов.“ Правя едно възражение: хамбарът е пълен с жито, но ако туй жито не го носиш на нивата или ако хамбарът е пълен с жито, пък ти не си го вкусил, то не те ползва. Ти си пълен с любов, но тази любов не си я опитал. Всички те уважават, знаят, че хамбарът е пълен и заради този хамбар те уважават. Те те уважават, но ти ще страдаш. Щом не употребяваш житото, ти ще станеш мършав. Как ще обясните това положение: в Бога вярвате, и казвате някой път, че не сте разположен? На хората давате, но на себе си не можете да си дадете. Казваш: „Кротък ще бъдеш, туй ще бъдеш, онуй ще бъдеш.“ Като дойде, започваш да се разправяш, казваш: „То все ще се разсърди човек. То Господ се сърди, че аз ли няма да се разсърдя?“ Този въпрос не е в сравненията. Ако знаеш да се сърдиш на свят, сърди се, но не знаеш как да се сърдиш.

Да ви приведа един пример. Ако извадиш житото от хамбара и храниш прасетата само, на хората никога не даваш, какъв човек си? На прасето ще дадеш, ще го потупаш по гърба; на човека ще кажеш да иде да работи, никакво жито не

трябва на него, но прасетата са гребни същества, още невинни, дечица. Какво ще бъде твоето разбиране? В музиката има подигане на гласа, кряска певицата, но чува се надалече, музикален е гласът. Някой кряска, но няма никаква музика.

„Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откаж станах мъж, напуснах което е младенческо. Защото сега видим мръчкаво както през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, тогава ще познавам, както и съм познат.“ Как ще разберете *ще познавам, както съм познат*? Опитност нямате. *„А сега остават тия трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.“* Значи, като минеш през всичките най-големи опитности в живота, че в тебе да остане вярата, надеждата и любовта. Туй нас засяга. Нищо като не може да разклати твоята любов, твоята вяра, ти си стъпил на третото положение. Дотогава, докато любовта ти се разклаца, докато вярата ти се разклаца, ти си във второто положение, то е още първото и второто положение. Когато любовта не се разклаца, ти си стъпил вече в третото положение.

„Духът Божи“

Някой път като се говори на хората да търпят, им дотяга, търпението става еднообразно, повтарят си: „Да бъдем добри, да бъдем добри, да бъдем добри.“ То е първото положение. Че трябва да бъдеш добър, то е в реда на нещата. Но ти трябва да разбираш доброто – второто положение на нещата, а трябва да прилагаш доброто – третото положение. Има положения, които изясняват вътрешните противоречия. Представете си, че всичко в живота ви във вас върви добре, после работите се влошават. Вие живеете един добър живот, чудите се на другите хора: толкоз грешни, и вървят им работите, казваш: „Аз, който се моля по три пъти на ден, на мравята път правя, на мене не ми върви.“ Че има причини. Ти даваш път на мравята, на пътя срещаш мравята и се

отбиваш. Ти живееш в мравешкия свят. Ти мислиш, че като срещаш мравите и им правиш път, че правиш нещо. Ти живееш в техния свят, затова ги срещаш. Ти не трябва да ги срещаш.

Вие мислите, че като правите на мравите да минат, че сте добър. Не е лошо и при мравите. Според мене по-добре е да не си в света на мравите. Ако си в света на мравите, ще научиш едно от най-добрите изкуства, користолобуието. Няма по-користолобуиво същество от мравята: каквото намери, всичко влече и го туря в хамбара; не пита, щом гоїде, взема. Знаеш, колко са умни мравите? Искат някой път сладко, пък някой турил сладкото в някой голям гювеч с вода. Те обикалят, обикалят и мислят, започват да разсъждават и започват да носят сламки, натурят във водата, и най-последно атакуват сладкото. Мостове правят и атакуват сладкото.

Ако във вас известни мисли, които не ви подхождат, ви атакуват и влизат в ума ви, защо са дошли тия мисли? Те са мравешки мисли. Ако те дойдат в ума ви, вие какво търсите в мравешкия свят? Оставете ги настрана, далече, на разстояние. Разстоянието на мравешкия свят до вас да бъде оттук до месечината. Ако те са на земята, ти бъди на месечината, че мравя до тебе да не може да гоїде. Нека те гледа с телескоп, в жилището ти вътре да не влиза. После, много жестока е мравята, много умна е, но любов за пет пари няма.

Представете си, че вие сте едно цвете, сутрин изгрява слънцето, разположен сте, имате хубаво състояние. Но една погрешка има в земята, че се върти около своята ос и се върти не както вие мислите. Вие мислите, че земята се върти през главата и краката, тя не се върти така. Земята се върти около своята ос, която е теглена през главата и краката, по нея се върти. Вие мислите: както залязва слънцето, така върви. Един човек може да имате на земята, който не върви по права линия; откъде добил този занаят е друго. Сега не върви по права линия земята, но всеки ден се върти около себе си, треста шейсет и пет пъти се завърта

около себе си и прави една година. Земята като се върти, слънцето започва да се качва. Щом започне да се качва, започва да дава повече светлина и топлина. Един ден вие се усещате неразположен. Едно време ви беше хладно, сега започва да ви припада, питате: „Защо работата е така?“ След туй дойде на обед, най-горещо е, дотегне ви светлината. Като започнете да мърморите, земята, като се върти, извърта се и топлината започва да намалява, намалява и вечерта вие започвате да треперите.

Как ще си обясните сега? Най-първо, за да се избавите от това положение, не трябва да бъдете цвете. Щом ви стане така топло, нависоко да се качите. Щом ви стане много студено, долу да слезете. Ако ти не можеш да се качиш горе, хладно няма да ти стане. Ако ти не можеш да слезеш долу, топло не може да ти стане. Тогава имате статическо положение. Земята казва така: „Като се въртят краката и главата, не правят кръгове. Щом искаш топло да ти е, при краката ми ще слезеш; когато искаш хладно да ти е, при главата ми ще се качиш. Едно правило: всеки, който не слуша моето правило, или ще трепери, или много горещо ще му бъде. Който е дошъл при мене, трябва да знае: или при краката ми да слеза, или при главата ми да се качва.“ Вие питате: „Земята защо така се върти, защо обикаля около слънцето?“ Защо тя се върти няма да ви отговоря, вие ще си отговорите. На второто ще ви отговоря. Тя казва: „Баща ви е толкоз красив, че всяка година го разглеждам от всичките страни, отвсякъде го гледам.“ Той върви по права линия, тя ходи и обикаля около него да не би някой да дойде отнякъде, ревнива е тя. Като е зад гърба му – да не би да има някой отпред лицето му, после дойде отпред, оглява, няма никой. Всяка година обикаля като стражар, казва: „Намирам, че много добър е баща ви, като него няма. Дава само своите благословения, щедър е баща ви. Аз обикалям да взема от благословията и да ви отхраня. При мене сте дошли да се ползвате.“

Сега вие седите и мислите защо животът е така направен. Лесна работа. Дайте едно заявление. Ако някой от

вас не е доволен от живота, дайте едно заявление, ще се измени. Вие седите и роптаете. Дайте заявление, нищо повече. Да допуснем, че не искаш да бъдеш мъж. Дай заявление, ще станеш жена. Много мъже в миналото сега са жени. Чудна работа. Сега как ще обяснят? Как? От Адама Бог извади две ребра и ребрата станаха жена. Женско стана, що не стана мъжко? Жената ражда мъжко. Логическо заключение.

Та казвам, във вътрешния живот човек трябва да погледне как е създаден. Ако ние не мислим правилно, ние се натъкваме на мъчнотии, всеки един от вас ще се натъкне на мъчнотии. Като станете на шейсет години, слънцето е перпендикулярно, ти си на най-високото място. От шейсет години минаваш на другия гребен, да слизаш. На сто и двайсет като дойдеш, ти си там, дето си започнал. Направил си един полукръг: качил си се на една планина и си слязъл в живота.

Онези, които не разбират законите на Бога, ще направят едно голямо противоречие. Той започва от доброто и се качва до разумното: едно възлизане и едно слизане. До разумното само веднъж ще идеш, до доброто – два пъти. Като идеш при земята, при него ще слезеш и като слизаш, пак при него ще спреш. Ще слезеш в същото положение, отдето си започнал. Сега защо вие два пъти срещате доброто, а разумното само веднъж? Два пъти срещате доброто, понеже човек е раздвоен на земята. Веднъж ще срещнеш доброто, че е жена, втори път ще срещнеш доброто, че е мъж. Понеже в умствения свят няма раздвояване, в Божествения свят мъжко и женско няма, затова при него само веднъж ще идеш. Щом повториш, ти си раздвоен в себе си. Тогава светът има раздвоение. Ти си в един свят на промени, не си в света на реалността. Ти, в младини отдето започваш, пак там ще слезеш. Както си бил слаб в детинството, така и в старини ще бъдеш. Даже старите хора на сто и двайсет години не разбират, стават просто като малки деца, едва го подпират; студено му е, хляб му дават, всичко туй, но не го ползва; колкото повече яде, толкоз по-зле става.

Казвам, всичките други методи, които сте употребя-

вали досега, те са в света на раздвоението. Любовта не можеш да я срещнеш два пъти – помнете това. Веднъж се среща. Ако я срещнеш и постъпиш добре, тя ще остане с тебе, ако не, ти сам ще се отдалечиш от нея. Мислиш, че когато слънцето залязва, че слънцето залязва. Вие мислите, че залязва, а земята се върти и вследствие на това слънцето залязва. Ако загубваш любовта, не че Бог се е отдалечил, но ти си причината – ти в своето движение, в своето неразбиране, станал си причина, че се отдалечаваш от любовта. Не че си я изгубил. Да изгубиш любовта не може, но ти си се отдалечил от любовта. Да я изгубиш не може.

Аз не зная какво разбират хората, когато казват, че са изгубили любовта. Ако ти дадат подарък слънцето, къде може да го изгубиш? Или кой може да ти открадне слънцето, къде ще го скрие? Кой е онзи крадец, който би откраднал слънцето? Даже и земята не може да се открадне. Има две неща, в които хората вярват. Вярват, че някой може да открадне доброто. Всичко може да се открадне, но доброто не може. Че ти, ако речеш да откраднеш доброто, трябва да потеглиш цялата вселена. Ако речеш самото добро да го хванеш, с единия си край ще потегли цялата вселена. Къде ще идеш с нея? Доброто не се дели.

Ние страдаме от заблуждения. Ние страдаме, че не сме добри: то е лъжливо мнение. Бог те е направил добър, ти страдаш, че не си добър. Ето какво е станало. Ти имаш един часовник, има часовници, които се навиват на двацет и четири часа, има часовници, които се навиват веднъж в седмицата, други – веднъж в месеца. Аз зная един часовник в Америка, който се навива веднъж в годината: като се навие, цяла година върви. Вие, както сте направени, имате набожност, че всеки двацет и четири часа трябва да навиваш часовника. Не го навиваш, спре часовникът. Тъй е направен, да го навиваш. Спре часовникът, кой е виноват? Казва: „Спря часовникът.“ Причината е, че не е навит, вие не сте били точни да го навие. Моя трябва само веднъж в седмицата да го навивам. Аз имам един часовник, който в седмицата

веднъж го навъртам: всяка седмица го завъртам, за една година петдесет и два пъти. По някой път забравям, гледам, часовникът спрял. Значи не съм го навил. Щом спре, той не показва какво е времето, защото този часовник е свързан с един барабан – показва какво е времето; като спре, не зная какво е било времето.

Основният закон на любовта трябва да влезе в ума ви. За всичко може да се съмнявате, но щом дойде до любовта, никакво колебание. Любовта носи единствения свършен живот, в който няма никакъв недъг. Какво ще се съмняваш? Един човек на любовта, той е свободен от всичко, има всичките възможности. Един човек на любовта ти не можеш да го ограничиш с нищо. Щом се опиташ с най-малко да го ограничиш, той си замине на друго място. Тия понятия, че *ти не ме обичаш*, те са изтъркани фрази. Казва: „Не ме обичаш.“ Че как да го обичам? Той разбира да го обичам – да му говоря сладко-медено. То не е любов. Той иска да го гледа. То не е любов. Той иска да го гледам добре. То не е любов.

Нима вълкът, като срещне една овца, не я гледа добре? С любов гледа, отваря си очите, огледа я откъде да я хване. Гледа хубаво, как не гледа? Някой път котката минава покрай някоя жаба, казва: „Не се интересувам от тебе.“ От мишката се интересува, целия ден седи при дупката като философ, казва: „Аз с мишката философия се занимавам, с Божествените работи, с отвлечени работи. Мишките не ме интересуват; какво те правят, техните престъпления не ме интересуват.“ Тя седи при дупката и размишлява. Излиза мишката, тя мълчи. Като хване мишката, казва: „Защо ти ме смущаваш в моята философия? Днес разрешавах един важен въпрос, кой ти даде това право да ме смущаваш?“ Отваря си очите, казва: „Ти, такова дребно същество, толкова малко същество.“ Вие ще кажете: „Тия неща не ни интересуват.“ Но колко пъти вие се мъчите в себе си, докато хванете като котката? Знаете колко сте майстори. Аз виждам котешки характер в хората. Някой момък иска да се влюби в някоя мома, седи при дупката на някоя мома. Тя седи вкъщи,

той примигава, затворил си очите и ушите, уж мисли доброто. Пък и момата също прави. Че и котката, като седи при дупката, седи много мирно, ноктите са обърнати навътре, смирено седи, само ушите ѝ мърдат отгоре.

Туй става и вътре в човека. Знаеш ние колко сме непоследователни вътрешно? Има една човешка любов, която е толкова смешна. Всичката тази любов ще ви причини само големи страдания. Има една вътрешна лъжа в човека, лъжата на любовта, туй, което не е. Ти не разбираш какво нещо е любовта. Тази любов ето на какво уподобявам.

Давам един пример. Минава лисица и вижда петела: мълчи и в клюна си има едно парче сирене. Тя казва: „Каква райска птица, какво хубаво същество Бог е създал. Какъв ли ангелски глас има? Я попей, ще ми бъде приятно.“ Петелът се възхитил и изкукуригал. Сиренето паднало и лисицата го изяла. Петелът казва: „Много хубаво пях, но сиренето отиде.“ Втората година пак минава лисицата, петелът седи със сиренето. Тя го хвали, но той казва: „Чакай да изям сиренето, че тогава ще ти пея.“ Сега и на вас препоръчвам, като изядете сиренето, тогава да поееете. Щом е сиренето в устата, не пейте.

Сега туй положение не е за осъждане. Ние се намираме в един фалшив свят. Ти си отишъл и си купил фалшива стока, която не е обработена. Понеже си взел фалшива стока, продаваш я фалшива. Никога не купувай фалшива стока. Ако има здрава, добре. Казваш: „Такава ми продадоха, такава продавам.“ Това не е живот.

В света всяка мисъл, която допущаш в себе си, не трябва да има нищо фалшиво, първото правило. Туй не е закон за мене, туй е закон за битието. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да бъде чиста, всяко желание, което влиза в сърцето, трябва да бъде чисто и всяка постъпка трябва да бъде чиста. Те са три неща основни.

Ако ти допуснеш една нечиста мисъл, едно нечисто желание и една нечиста постъпка, ти създаваш вече туй,

което обясняват с карма. Карма значи да допуснеш в своя ум неща, които не са Божествени. Или другояче да ви кажа: никога в едно Божествено шише не наливай човешка вода. Никога в едно човешко шише не наливай Божествена вода. В човешкото шише наливай човешка вода и в Божественото шише наливай Божествена вода. Ти искаш да бъдеш свободен. Божествените мисли правят човека свободен. Има Божествени мисли, има и човешки мисли, има човешки желания и човешки постъпки. Не са лоши. Лошевината седи, когато ги разменим. Не може да се разменят човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки, разменна монета не могат да станат. За земята е друго.

Представете си, че някой ви чете морал. Някоя вечер сте били пътник, като учен човек сте ходили в кръчмата да правите научни изследвания и цамбурнете се в локвата с всичките бележки. Окаляте се. Излизате. Къде е вината? Вината е в тъмнината, вината е, че вечерно време не трябва да пътувате. Ученият човек, той е прибръзал, той е бил много тцеславен. Той трябваше денем да пътува, да вижда наоколо. Той пътувал вечерно време. Не че е направил престъпление, няма престъпление, но казвам: престарал се е той, престарал се е по-бързо да стигне. Всякога, когато правим погрешки, правим ги, понеже, като този учен човек, пътуваме вечерно време. Вечерно време е мъчно. Като изгрее слънцето, пътувай. Има един свят друг. Тъмнината показва, че земята хвърля сянка, земята хвърля голяма сянка, и тя образува тази тъмнина. Има един свят, който е съвсем другояче построен.

Та казвам, за да бъдете щастливи, бъдете като малките деца. Считайте, че всичко онова, което Бог е създал, е добро заради вас. Ако срещнете някое противоречие, обяснявайте го: *добро*. Вие не считайте, че като някой човек има повече знание, че има някаква по-голяма привилегия пред Бога. Бог го е създал. Той е работил повече. Цигуларят, работил повече, свири по-хубаво. Някой човек е по-богат. Не считайте богатството, механически натрупаното богатство, то не е

богатство. Да бъдеш така богат е нещастие. Да кажем, имаш един милиард, какво ще го правиш? Имаш в ема* си един милиард български златни левове, какво ще направиш с тях? Около вас ще се съберат доста хора да ви лъжат, просяци ще има; ще имате хиляди писма, че сте най-добрият човек.

Като давате, ще бъдете добри, ако не му давате, кой колкото иска, ще намерят, че сте жесток. Като се направи една цигулка, цигулката може да е направена от Гуарнери, но тя трябва да се опита, да се види гласът ѝ какъв е. Когато издава хубав глас и може да се ползва от нея, тя е направена от майстор. Ако е направена от прост майстор, не издава хубав глас. Някой казва: „Божи човек съм, Бог ме е направил.“ Ще теглиш лъка да видиш гласа му. Ако издава Божествен глас, от Бога е направен. Ако издава неверен глас, не е направен от Бога. Ако десет пъти един човек не издава верен тон, ако не мисли право, не чувства право, де му е Божественото? Ако вие не знаете къде се намира Българската народна банка, питате къде е банката, мислите ли, че сте учен човек? После, искате пълномощно някой друг да изтегли чека. В Божествения свят сам трябва да го изтеглиш, не се позволява друг да го изтегли. На земята може. Оттам произлизат престъпленията. Ако вие не знаете къде е вратата на Божествената банка, мислите ли, че вие сте учен човек? Съвременен един цигулар може да има да дава двайсет-трийсет хиляди лева. Една вечер като свири, дадат му стотина хиляди лева. По-рано беше, сега във войната малко трудно стотина хиляди да дадат.

После тук, в България, гледам доста ясновидци има. Всички виждат, но казват: „От парите не се интересуваме.“ Мене ми казват, че ясновидците от пари не се интересуват, а след като гледат, пари вземат. Аз разсъждавам: ясновидецът ще гледа на един човек и оттам, дето са заровени, ще вземе толкоз, колкото той си оценява, не колкото те го

*ем – вместилище, каса.

оценяват. Те не оценяват. Казвам, от тебе не искам да оценяваш, гаром от тебе ще взема. Идва при мене, ще му гадая така. Какво ще му кажа? Той е млад човек на двайсет и една година. Казвам му така: „Слушай, тебе те очаква едно голямо нещастие.“ „Какво?“ „Ще се ожениш за една синеока жена, която ще те бие по три пъти на ден. После, всичкото, каквото имаш, ще ти го опропасти и ще те прати на хаджилък.“ „Как?“ „Ти ме послушай, ако не ме послушаш, всичко ще се случи. Като се случи всичко това, ела при мене да ти кажа какво трябва да направиш, за да влезеш в правия път на живота.“ Когато човек се роди и влезе в живота, не е ли онази синеока жена? „Как, ще ме бие?“ Бие.

Мъжът и жената бият. И двамата бият. Ти влизаш в живота, налага те злото. Ти не трябваше да се жениш за синеока жена и жената да не се жени за синеок мъж. Сега вие ще кажете: „Ами ние, жените, какво ще правим?“ Ще намерите едно противоречие, казва: „Аз имам една жена, не е синеока, и пак е лоша.“ Със сините очи е само за небето, мисли, фантазира си. Има чернооки, пък те все на земята гледат. Два вида жени има: едните гледат нагоре, другите надолу гледат. Тези, които все на небето гледат, те все за себе си гледат. И тези, които на земята гледат, все за себе си гледат. Сега само се женете за онези жени, на които сутрин очите са кафяви, на обед сини, а вечер черни. Те са най-добрите жени. По-добри от тях няма.

Или аз поставям нещата другояче, гледам от друго гледище. Кестенявите очи, то е надеждата сутрин. Сините очи, то е на обед любовта. И черните очи, то е вярата. Ти може да имаш вяра само при един тъмен ден, в най-големите нещастия. Като имаш тогава вяра, ще излезеш от туй положение. Когато човек се намира в най-големите трудности на живота, тогава се явява вярата. Ако свързвате черните очи с вярата, ако свързвате сините очи с любовта и ако свързвате кестенявите с надеждата, вие сте разбрали Божия закон. Ако не свързвате, мислите очите само по себе си, вие се натъквате на едно голямо зло. Ако ти не прилагаш надежда-

та, ще си създадеш още по-голямо нещастие. Ако ти не прилагаш вярата, ти ще си създадеш нещастие. Казвам, ако една майка не отглежда добре детето си, тя ще създаде зло на себе си и на детето си. Ако една майка не обича детето си, а детето я обича, ще си създаде голямо зло. Ако една майка няма онази вяра в онова, което тя е родила, ако се съмнява в сина си или в дъщеря си, сама ще си създаде едно зло.

Сега човек вътре в себе си трябва да има надежда в себе си, да има любов и да има вяра. Когато човек замине от земята за другия свят – не само умира, когато мисли, и няма един преходен пункт от едно място да мине на друго, то е вяра. Ти искаш да смениш един занаят с друг, вярата разрешава. Искаш да смениш знанието, сменяш едно състояние с друго, то е вяра. Когато започнеш една работа, то е надеждата. Идеино цената, с която трябва да постигнеш, то е любов. Любов е онзи Божествен капитал, без който нищо не може да се свърши. Та казвам, когато Христос каза: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил“, какво разбираме? Ако нямаш свършена надежда в Бога, свършена любов и вяра, ти вечен живот сам по себе си не може да го добиеш, същината на вечния живот не може да те огрее със своята светлина.

Вие сега се смущавате със сегашния живот. Сегашният живот е едно условие за придобиване на вечния живот. Само като живеем за Бога, тогава земният живот ще има връзка. Казвате: „Защо дойдох на земята?“ На земята сте дошли да се запознаете с надеждата, да се запознаете с вярата и да се запознаете с любовта. Надеждата ще ви отвори път за всички материални светове, с надеждата ще влезеш в материалните светове. Ако искаш да посещаваш духовните светове, вярата ще ви въведе. Ако искаш да влезеш в Божествения свят, любовта ще ви даде билет, само любовта ще ви даде картичка, с която ще се отвори вратата на Божествения свят. И като влезете в Божествения свят, ще разберете защо сте там. Земния живот не може да разбере, ако нямаш надежда. Духовния живот не може да разбере,

ако нямаш вяра; ако не го разглеждате от гледището на вярата, той ще бъде неизвестен. Надеждата, любовта и вярата трябва да изхождат от трите свята, през които трябва да минете. Някои сте запознати с първия свят и с втория свят. Остава ви едно препоръчително писмо за Божествения свят, но там се гържат изпити. Като тръгнеш за духовния свят, преглеждат, както сега, когато излизаш от една гържава и не можеш да изнесеш нищо. В оня свят не искат нищо от този свят, приемат само докато си жив, каквото добро направил, то се приема. Но след като умреш, нищо със себе си не можеш да занесеш от онова, което си направил.

В духовния свят приемат само онова, което си направил: доброто, което си направил в името на доброто. Това, което не си направил в името на доброто, не го приемат. Всяко нещо, което е правено без добро, то носи лъжлив образ. Всяко нещо, което е правено с добро, носи истински образ. „Отдайте, казва Христос, кесаревото кесарю и Божието Богу.“ Там, дето е Божият образ, е истината. Дето е кесаревият образ, е лъжата. Всички неща, които нямат Божественото в себе си, те са от временен характер. Онова, което има Божественото, то е вечно. Нас Божествените неща ни трябва, постоянните величини, на които може да разчитаме.

Сега казвам, остават трите: надеждата, вярата и любовта; най-голяма от тях е любовта. Значи единствената, която крепи света, е любовта. Човешкия живот се крепи в любов. Тогава, ако по някой път в нас отслабва надеждата или вярата, причината е, че връзката с любовта ни е слаба. Сега какво да ви кажа на вас? Да ви кажа: да имаме вяра. В едно отношение човек, който има вяра, разрешава всичките противоречия. И човек, който има надежда, разрешава всички противоречия. И човек, който има любовта, и той разрешава всички противоречия. Щом не можете да ги разрешавате, има нещо, в което куцате.

Мнозина казват: „Помолете се за мене.“ Може. Ако

Всичките два милиарда хора се обърнат към мене и се помолят да се помоля за тях, по колко време ще имам аз да се моля за всеки едного? Човек, като се помоли за себе си, той се моли за всички според мене. Доиде някой при мене и ми казва: „Помоли се за мене.“ Казвам: „Аз отдавна съм се молил. Щом желая своето добро, желая и на другите.“ Казва: „Пожелай моето добро.“ „Аз съм пожелал твоето добро от паметта на века.“ Вложете надеждата в себе си, вложете вярата в себе си, вложете и любовта – първото положение е: вложете. Второто положение е: обърнете се към надеждата, обърнете се към вярата и обърнете се към любовта. Третото положение: идете да се учите от надеждата, идете да се учите от вярата, идете да се учите от любовта. Най-хубавото е да идеш да се учиш.

Ние искаме материално да внесем надеждата, да внесем вярата и да внесем любовта. Да идем да се учим при надеждата, при вярата и при любовта. Да се учим при тях, за да ни научат на онова, Божественото, което ни е потребно в живота.

Всеки човек има добро, туй съм го проверил. Срещам най-лошия човек, казвам: „Господи, кажи ми доброто, което е скрито в него.“ Срещате един добър човек, кажи: „Позволи ми да вкуся от сладкия плод, който този човек има.“

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единнаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

„Отче наш“

Седемнадесето утринно слово
12 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

НАЙ-МАЛКАТА И НАЙ-ГОЛЯМАТА ЛЮБОВ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитвата на Царството“

„В начало бе Словото“

На онези, които не могат да помнят, повторението е майка на знанието. Ще ви прочета една глава за онези, които не могат да помнят, ще прочета четиринайсема глава от евангелието на Йоана. *(Учителят прочете от началото до двайсет и пети стих.)*

Често се ражда противоречието: Бог никои никога не е видял. Но думата *видял* вие я вземате в смисъл гледаш нещо. Виделината има отношение към знанието, нещо може да го знаеш, че тогава да го видиш. Туй, което не знаеш, може да го видиш в съзнанието. Виждаш някой човек в очите – то не е човекът. Виждаш една къща, прозорците – прозорецът не е човекът. Вратата виждаш, влизаш в къщата, и това не е човекът. Свирите на пиано, и това не е човекът. Дават ти да ядеш, и това не е човекът. Вие считате: даването е човекът, свиренето е човекът. Та казва Христос: „Който е видял Мене, видял е и Бога.“ Как ще Го познаете? *(Учителят прочете от двайсет и пети до двайсет и осми стих.)*

Колко пъти слабите по сърце се устращават, на слабия треперят му краката? Ако някой каже, че слънцето ще изгасне, ще повярвате ли? Може да се съберат сто, двеста, триста души пророци, които ще пророкуват, че ще изгасне

слънцето, трябва ли да вярвате? Когато казват, че ще изгасне слънцето, ето какво разбирам: вечерно време е потребна воценица, но когато слънцето изгрее, тя изгасва сама по себе си, става непотребна. Не че ще изгасне, но никои не обръща внимание на воценицата. Вечерта, като залезе слънцето, тя става видна. Като изгрее слънцето, философията на всичките хора нищо не струва, вдигат само шум. Когато изгрее слънцето, не търсете, не обръщайте внимание на хората. Казва: „Хората не ми обръщат внимание.“ Как да ти обръщат внимание? Ако стопляш целия свят като слънцето, ще ти обърнат внимание. Ти себе си не може да стоплиш, искаш целият свят да ти обърне внимание, то е невъзможно. Най-първо, вие сам не обръщате внимание на себе си. Срецам някой, казва: „Как мислиш, даровит ли съм?“ Той не знае дали има дарби, аз трябва да го убедя, че е госта даровит. „Вяра имам ли?“ „Доста си вярващ.“ Той се насърчи, казва: „Имам вяра.“ Иде друг и му казва: „Нямаш никаква вяра“, той иде и ми казва: „Казаха ми, че нямам никаква вяра.“

Често се спорят хората, спор има за любовта. Толкоз говорят за любовта, но какво се разбира? „Аз го любя“, казва този човек. Да знаеш колко пакости прави любовта, колко прегрешения прави. Някой плод гледа, погледнеш, изчезнат от дървото. Онзи, като види, че плодът го няма, казва: „Пристанал плодът“, ходи да търси на кого е пристанал. После, като обикнеш някоя хубава греха, погледнеш, изчезне. Обичаш някой часовник на някой приятел, изчезне. Има религиозни хора, които за спомен вземат нещо. То не е крадене. Влезе вкъщи, вземе, за да има за спомен, задигне часовника. Ти го търсиш, той го задигнал от любов. Не казва, че го задигнал. Пристанал часовникът някъде от любов, отишъл при някой вярващ – ще повярва часовникът.

Та привеждал съм един пример. Казват, че религиозните хора не крадат. От всички най-много крадат религиозните хора, най-много. Доиде той да пише едно изречение от една книга, и я задигне. Откраднал отпук, взел е нещо, откраднал оттам, взел и направил попка яхния, казва: „Аз

направих тази попка яхния.“ Пък той нищо от себе си не турил. Събрал всичките неща, взел от един брат лука, от друг брат взел пипера, от трети доматите, от друг красавичките, тиквичките. Да каже благодаря на тия братя.

Та казвам, сутрин като ставащ, в ума си най-първо ще кажеш на Господа какво си научил от другите хора и най-после ще Му кажеш какво си научил от себе си. Та сега как се молите вие сутрин, като станете? Толкоз хиляди години се молите. Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, ще ви бъде.“ Христос беше човекът на любовта, значи каквото попросите в името на любовта, ще ви се даде. В закона на любовта имаш право, не че има закон, но искаш същественото. Ако те боли кракът, в любовта ще искаш само да ти оздравее кракът. Ако ходиш бос, имаш право да искаш само обуца, няма да искаш шапка, ще ходиш гологлав. Две неща нямаш право едновременно да искаш. Едно нещо ще искаш в любовта. Ще ходиш гологлав. Аз не искам да ви насърчавам: ти като искаш обуца, те ще ти дадат и шапка. Но ако искаш обуца и шапка заедно, то е вече безочливост.

Когато една малка пеперуга се излюпи, иска ли тя да си обуе краката, пеперугите искат ли да си обуят краката като нас с обуца? Или търсят ли шапки за главата? От нищо не се нуждаят. Единственото нещо, от което се нуждаят, е да им покажеш пътя за някое цвете хубаво, да иде да се нахрани. Една пеперуга ще ти каже: „Може ли да ми препоръчате някоя гостилница?“ Някой път пеперугите се завъртат около главата ти, искат да кажат: „Може ли да ми препоръчате някоя гостилница?“ Тя се върти около главата ти, ти казваш: „Какво се върти тази пеперуга?“ Тя ти поставя този въпрос и ти като не ѝ отговориш, тя отива право на гостилницата. Без да ѝ кажат хората пътя, сама се научава. Сама, като иде, се научава от Бога. Ние като ѝ показваме, научава се от нас. Сега я изпейте нещо.

„Духът Божи“

Съвременните християни още не са усвоили елементите на любовта. Не само да имаш теоретически понятия в химията. Ако една химия теоретически се преподава, тя е непонятна. Значи, ако правите съединение между кислорода и водорода, ще образувате вода. Ако не знаете, жаген ще бъдете. Но ако не знаете как да правите съединения, как да съедините сярата с кислорода и водорода, ще се образува съвсем друго съединение. Или ако съедините азота с водорода и кислорода, ще образувате друго съединение. Те са анархисти, азотът и сярата, те са опасни: дето влязат, анархия носят сярната и азотната киселина. Казваш: „Сярата, и тя влиза в работа, служи в бояджилъка. Много малко ще туриш, няколко капки.“ И за цяр става, много малко трябва да капнеш. Ако туриш двайсет-трийсет капки, ще го туриш на оня свят.

Та казвам, в любовта има отровни елементи. Няма по-велико благо в света от любовта и няма по-страшно благо от любовта. Най-добрият огън представя любовта и най-страшният огън е пак любовта. Сега няма да ви обяснявам. Представете си, че вас ви накажат с една житена сламка и че ви накажат с една грянова пръчка. Каква ще бъде разликата между едното и другото? С житената сламка ще ви бъде приятно, приятна разтривка, казваш: „Много хубаво масажиране.“ Но с гряновата пръчка ще има синини, така че ще мине няколко седмици, докато се изгубят синините. Когато любовта минава през сламката на живота, произвежда едни резултати, когато минава през гряновата пръчка – други. Казва любовта: „Аз не искам гряновата любов.“

Едно време, когато дяволът изучавал любовта, понеже знаел той, че тя е много щедра, като създава всичките растения, създава и гряна, дяволът гледал кой ще цъфне порано, и него ще хване. Гледа, грянът цъфнал най-рано. Хванал се, казва: „Никой да не бута гряна, той е мой.“ Мислил, че като цъфнал най-рано, най-рано ще даде и плод, ще има търговия. Какво излязло? Той узрял най-после. Ядосал се дяволът, че го излъгал грянът, та го направил корав, че когото

бият с грян, да помни. Затуй хората не са толкоз доволни от гряна. Българите, когато искат да направят някого жилав, здрав, че като го турят в хомота, да не може да излезе волът. Някой път биволът или волът искат да си извадят главата, но не може да счупят гряна. Волът пита дявола: „Защо този грян не се чупи?“ „Остави, казва той, и мене излъга. Той, като израсна, ми каза, че ще цъфне и най-рано ще завърже, та го послушах, пък той най-после узря. Та ме излъга. Сега и тебе лъже. Тури хомота ти с гряновата пръчка. Както ядох плода, така и тебе, най-после, ще извадят от този живот, не може да го счупиш.“ Когато впрягат животното, грянова пръчка турят. Турете една житена сламка, и ще знаете кога волът се е уморил, ще може да излезе, да знаеш, че е свободен. Сега се опъва, не може да излезе.

В любовта има едно единство. Най-първо, трябва да приемеш Божията любов. Щом се говори за любовта, ти знаеш как да възприемеш първия елемент на любовта, той се отличава. Любовта е единствената сила в света, която дава най-малкото. По възможност толкоз малко ти даде, че ти с микроскоп трябва да го гледаш, не може да го видиш, толкоз гребно, че трябва да го търсиш с увеличително стъкло. Ако мислите, че много се дава в любовта, то е залъгалка. Тези, големите, работи, то не са най-малката любов. Любовта не се отличава с това. Тя в края дава най-голямото. В началото най-малкото ще видите. Едно малко семенце се посява в земята, после не можеш да го намериш; ако го потърсиш в земята, не можеш да го намериш. Ако оставиш, след десет-петнайсет години ще имате едно дърво, което е милиони пъти по-голямо. Туй, малкото, нещо започва да дава плодове, по-големи от себе си.

Та казвам, който не е приел малката любов, той никога не може да приеме голямата. То е невъзможно. Или казано: Божествената любов е подкваса за човешката любов. Във вашата любов трябва да влезе Божествената, да я подкваси, че тогава става на свят от нея. Сега да ви обясня. Туй, което вие не знаете, е толкоз просто, виждам го, просто

е, няма кой да ви го обясни. Една диня става голяма, нали? Тогава, ако не я напече слънцето, зелена остава, не може да узрее. Туй, зеленото, е човешкото. Като узрее динята, туй, което прави динята сладка, узряла, то е Божественото. В човешката любов, туй, което внася сладчина, то е Божественото. Там дето няма никаква сладчина, то е човешка любов, блудкава.

Човешката любов е блудкава, мяза на ципури*, даже по-долно. Под думата *не ме обичаш* какво подразбираме? Силата на любовта седи в проявяването на онзи Божествен елемент. В любовта даваш най-малкото, и тя ще подкваси. В Божествената любов този предмет става сладък, обемист. Любовта влиза в човешкия ум, започва човек да мисли, ражда му умът. Ако влезе в ума, лесно заучава. Щом не влезе любовта, лута се, това забравя, онова забравя. Сега счита: като се влюби, става замаян. Аз се чудя на замаяната любов. Любовта всичко може да направи, но никога не може да замая човека. Няма замайване, умът трябва да бъде свеж, че любовта никаква погрешка не прави. Вие забележете, децата, които имат любов, са толкоз внимателни. Онези деца, които нямат любов, са разсеяни, никакво внимание няма у тях, няма благородство в тях. Тогава, по закона на наследствеността, майката, когато заченала туй дете, го заченала без любов, не е могла да внесе в неговия ум, в неговото сърце Божествени елементи на любовта. Отпосле може, човек втори път трябва да се роди. Първия път не е влязла любовта.

„Роденият от Бога грях не прави.“ Не прави, понеже има любов. Сега всички вие трябва да се родите изново. По първия начин, виждам, любовта не е влязла. Втория път трябва да се родите пак. Сега вие чакате баща ви, майка ви да замине за онзи свят и те там ще ви посрещат. Баща ви чака неговият баща да го посреща. Неговият баща чака да го посреща неговият баща. Все ще се посрещат, но ще се съберат все бедняци.

*ципури – маловажни неща.

Питам: като се съберат всичките, родени бедняци? Няма същественото, трябва да си похапнат, въздух трябва, светлина трябва. Всички са в тъмнина, нямат ни хляб, нямат нищо. Каква ще бъде тази среща? Или в оня свят ще срещам баща си? Имаме два вида бащи. Някой път сме раждани от баща без любов и от майка без любов. Някой път сме родени от баща с любов. Тогава ще срещнем нашите бащи, от които сме раждани с любов. Тогава, които с любов не са раждани, ще срещнат онези бащи бедняци. Какъв баща е този, който нищо няма? Бащата трябва да бъде богат. Сега често гоиде някой, казва: „Аз му говорих, напълних му главата.“ Главата без любов не се пълни, тя изветрява. Ако вие сте живели без любов, като остареете, започвате да изветрявате: това забравяте, онова забравяте, ставате кисел, от това не сте доволен, от онова не сте доволен, капитал нямате. Кога търговецът е кисел? Когато няма пари да купи стока. Преподаваш урок, мисълта не идва, учениците чакат, компрометиращ се. Идеите идат, когато умът е ясен. Сега вие очаквате, като идете в оня свят, всичкото знание ще се налее в главите ви даром. Сега даром може ли да приемете?

Сега аз гледам да бъда внимателен. Ще ви приведа един пример. Ако аз съм цигулар, преподавам, няма да им свиря най-хубавото – ще ги изплаша. Ще им свиря нещо достъпно, да се роди в тях желание, че и те могат да свирят така. Ако изсвиря нещо много сложно, ще се изплашат, ще кажат: „Тази работа е много сложна.“ И в любовта искам да ви представя елементарни работи. Досега ще ми свирят „Цвете мило, цвете красно“ на любовта. Започнал съм го, че и аз го свиря. Казват: „Ние, Учителю, много ви слушаме. Каквото кажеш, става.“

Казал съм в събота никой да не ме безпокои горе. Него ден се заредят и започнат да тропат на вратата: трак-трак-трак. Аз виждам, че туй е от любов, любовта прескача заповедите. Като обичаш някого, без закон е. Щом имаш любов, няма закон. Казвам на себе си: погрешката е в тебе, че седиш в стаята, излез горе в планината, няма да те безпоко-

ят. Седиш тук и даваш заповеди. Не стой тук, иди по планината, всички ще изпълнят закона, ще кажат: „Учителя го няма.“ Щом е така, няма закон, нямам право да кажа: „Не хлопайте на вратата“, понеже, като проповядвам по любов, не може да турям закон. Щом туря: *Да не хлопате*, създавам закон, значи не е по любов, нищо повече. Та аз ги опитвам кой е по любов.

Някои, виждам, са много смели, много голяма любов имат, нарушават заповедите. Него ден ще дойдат и силно тропат. Казвам: „Браво, нарушават закона.“ Не казвам: „Колко са неразумни, невнимателни“, казвам: „Така е според закона.“ Любовта няма закон, тя е закон за себе си, любовта казва: „Идете и хлопайте на Учителя си. Той, Учителят, понеже е на любовта, да слуша.“ Аз, като хлопам, чета ударите. Веднъж удари, казвам: „Това е по Бога“, хлопне веднъж, значи по Бога живот носи. Хлопне два пъти: от месечината е, просвещава се хората на месечина вечерно време. Хлопне три пъти, казва: „Достойнство имам, трябва да ме приеме.“ Хлопне четири пъти, казва: „Само с достойнство не може, трябва да ми гадеш да си похапна.“ Пет пъти удари, казва: „Има ли нещо да ми гадеш? Капитал за стока да си купя?“ Шест пъти удари: някой пише любовно, тогава ще ти напише едно писмо много хубаво; ако ти напише едно писмо, ще напише едно хубаво писмо, ще си излее сърцето, че те обича. Ако на първото писмо не му отговориш както трябва, на третото, на четвъртото, на петото писмо – ще бъде кисел. Казвам: „Не се отнесе добре.“ Слушам после, различавам какъв тон дал, доста силен музикален тон. Някой сприхав. Че то не е любов. Любовта казва: „Гори сърцето ми. Ако не ми отвориш, моето сърце ще се разтопи.“ Аз веднага отварям, за да не се стопи сърцето. Сега това е за развлечение.

Казва: „Оглушахме само от любов.“ Любовта, която не може да изпълни света с различни цветове, не е любов. Любовта, която може да изпълни света с всевъзможни извори, рекички, е любов. Любов, която не може да създаде плани-

ните, полетата и долините, и да ги украси, това не е любов. Любов, която не може да изпрати онзи тих и приятен вентрец, любов, която не може да донесе светлината на слънцето на земята, не е любов. Любовта, като дойде, всичко носи. Тя още като тръгне от Божествения дом, всички блага идат на земята. В моята душа това е любов.

Още като намисли да дойде, любовта, по човешки говоря, всичките блага, които Бог е турил в слънцето, идат. Навсякъде всички цветя ще цъфнат. Преди да е дошла тя, изпратила изворите да текат, то е любов. Тя, като дойде, носи радост. Всякога се радваме на цъфналите цветя, на рекичките, които текат, понеже може да пийнем малко.

Преди години бях в Сливен. Една сливенка ми каза: „Видях Христа.“ „Как?“ „С шопски грехи, бели, облечен с беневреци, шопски.“ Казвам: „Каза ли ти нещо?“ Казва: „Показа ми един гроб и ми каза: „Като минеш през този гроб, тогава имам някои работи да ти кажа.“ Какво значи?“ Рекох: „Ще те филтрират, мътна вода носиш. Всичката вода трябва да излезе, мътната вода да се филтрира. Такава, каквато си, мътна вода имаш, трябва да се филтрира, да се пречисти, да могат да пият хората. Ако пият сега, ще ги заболи корем.“

Мислиш ли ти, който си недоволен и сприхав, можеш да родиш едно дете кротко и добро? И то ще бъде като тебе сприхаво. Мислиш ли, че ако обърнеш някого, той няма да бъде като тебе? Той ще бъде точно като тебе. Всичките хора подражават. Какъвто е учителят, такива са и учениците. Каквато е майката, такава е и дъщерята. Какъвто е бащата, такъв е и синът. Сега да се не заблуждавате. Казва: „Аз съм роден от Бога.“ Ако съм роден от Бога, ще нося Неговите качества. Щом нямам Неговите качества, не проявявам любовта, тогава аз няма да се заблуждавам в Него. Ако пия една вода и зная, че е минала през пластове, през които може да се пречисти, тя става такава, каквато е слязла отгоре.

Сега по този начин като се говори, има едно чувство в човека, той мисли, че като пее и свири, това чувство заблуж-

дава човека. Казва: „Нашето момченце е доста даровито.“ Бил съм някъде, и казвам на детето: „Посвири „Цвете мило, цвете красно“, едно парче.“ Виждам какво ще направи. Лъкът не е намазан, „ре“ като вземе, „ла“ като вземе, като изсвири „ми“, скърцат. Казва: „Как мислите?“ Какво да кажа? Ще бъде безобразие. Казвам: „Много хубаво.“ Действително турям слушалката, че превръщам тоновете. Още като слушам, започна да поправям тоновете, казвам: „Отлично свири. Тъй, аз както ги превърнах, така е.“ Казвам: „Отлично свири.“ Казвам: „Трябва да има човек моето ухо да го слуша, само така ще бъде добре.“ „Тъй, тъй, то е много даровито. Такива хора като тебе може да го разберат.“ Пък аз го виждам много обикновено: нито талантлив, нито гениален, ще търка цигулката да стане цигулар, да свири някъде. Може би след двеста-триста години, ако се занимава, да стане талантливо дете. Какво ще му казвам, кажете? Не искам да ви обезсърчавам, казвам: „След двеста години ще бъдете талантлив ученик.“

Сега вие искате да кажете, че трябва да се говори истината. Аз питам, кой от вас, тъй както мисли, ще каже истината. Всеки казва: „Да кажеш истината.“ После ние казваме, че истината е горчива. Това не е истина. Горчивото не е истина. Знанието не носи тъмнина, любовта носи най-добрия живот, мъдростта – най-добрата свобода. Свободен значи да можеш да се изразиш, да свириш, да можеш да рисуваш, да пееш. Като влезеш в някой дом, свободата ще те направи нищо да не те стеснява. Имаш вътрешно безпокойство, то е друг въпрос. Вие сте били в училище. Когато сте обичали вашите учители, лесно сте заучавали техния предмет. Ученици, които обичат учителя си, много добре учат. Когато не обичат учителя си, предметите не ги заучават.

Казвам, вземете предвид: любовта е най-необходима за здравословното състояние. Ако ти не приемеш най-малката Божествена любов, ти здрав човек не можеш да бъдеш, всякога ще бъдеш изложен на болести. Какво трябва да се прави? Ще приемеш най-малката Божия любов, тя ще те

освободи от тази напаст. Болестите ще идат, но преди са седели по няколко месеца, сега ще гържат двайсет и четири часа, това е печалбата. По-рано сиромашията с години е седяла, сега за една-две седмици ще им мине или за един ден. Всичките работи, като приемем Божията любов, стават лесно. Сега Христос казва: „Който е видял Мене, видял е и Отца.“

Представете си, че носите един позлатен предмет на една възлюблена, един часовник. Мислите ли, че той е позлатен? Някой казва: „Той е позлатен“, не казва *златен*. Вземе, че го потърка, и веднага туй, позлатеното, се изтърква, изчезва. Любовта изгържа на всички изпити. Единствената сила в света, както и да я изпитваш, изгържа. Няма друга сила, която може да я извади из равновесие. Когато човек има любов, никога този човек не може да го извадиш от релсите. Да ви приведа примера на онзи българин. Седи един българин в банята, в турско време било, наредени десетина курни*. Той седи на една курна и си тупа тялото, казва: „Туй тяло никои не го е пипал.“ Един турчин му казва: „Ставай оттук бе, керата**.“ Българинът казва: „Заповядайте, господине“, става и отива на друга курна. Той пак си тупа тялото и казва същото. Турчинът го изпъжда и от тази чешма. Българинът пак отстъпил. Така обиколил банята. Казва му: „Много умен българин си, затова никои няма да те бие. И аз взимам добър пример от тебе, и аз ще казвам: заповядайте.“ Не казва: „Кой ти дал това право да ме пъдиш?“ Ето спорът. Има много курни, иди на друга, нищо че взел твоего място.

Любовта всякога отстъпва, най-бързо се движи, тя знае по цялата земя къде са най-хубавите извори. Ако някой дойде, и отстъпи, не се взема много време: няколко секунди, и е при извора. Любовта е единствената гуша. Като пожелаеш, дохожда. Писанието казва: „Преди вие да сте попросили, Бог, Който ви обича, ще ви даде.“ Ние мислим, че като сме

*курна – каменно корито пред чучур в баня.

**керата – недодялан, недорасъл.

попросили, Господ има предвид. Трябва да напомним някой път: тези, които се разправят, закъсняват; пощаджиите закъсняват, писмото е писано, раздавачът се захласнал. Ние задържаме някой път Божиите блага.

Сега трябва да се започва с малката любов и да се свършва с голямата любов. Когато започваме с голямата любов и свършваме с малката, тогава процесът е обратен. Затуй ние започваме от невидимия свят, понеже не сме готови. Голямата любов най-малко я приемаме на земята, тя се складира на земята. Любовта, която приемем, се проявява към хората. Най-напредналите същества за бъдеще ще се проявяват чрез хората. От земята хората изпращат най-голямата любов, от небето слиза най-малката любов, която създава изобилие. А от земята се изпраща най-голямата любов – докато иде на небето, става толкоз малка, колкото Божията. Някой път вие обикнете някого и след няколко години любовта не продължава. Не е най-малката любов, тя е голямата любов, човешката.

Човешката любов е голяма. Като дойде човешката любов, казва: „Аз съм готов да умра за тебе“, всичко дава, всичко обещава, в края на краищата нищо не дава. Човешката любов е такава. Тя е като онази циганка, на която детето се разболяло и казва: „Геврече, мамо.“ „Ще купим, мамо.“ „Млечице, мамо.“ „Ще купим, мамо.“ „Ябълки, мамо.“ „Ще купим, мамо.“ Медец искало, това искало, оново искало, и най-после умряло. Тогава тя казала: „От всичко си похапна, мамо.“ Аз не бих искал да бъда едно циганче и да умра, само да ми се казва: „Ще купим, мамо.“ В любовта *ще* няма, тя е мълчалива. Каквото поискаш, всичко има.

Казва: „Аз не съм се молил много пъти.“ Казва: „Няма нищо, което да не поискаш и моментално да не даде.“ То трябва да е най-малкото. Когато ще поискаш, всякога ще го имаш. Щом не се дава, то е голямото. Туи, малкото, което имаш, то ще ти донесе всичките блага. Тогава ще бъдем спокойни. Тогава се ражда безверие, казва: „Аз се молих, не ме послуша.“ Какво показва? Ние се обезверяваме. Щом се обез-

веряваш, ти нямаш любов. В любовта няма обезверяване. Дяволът минал покрай вас, и веднага ви оставил своето безверие. Много пъти вие го вземате като ваше, казваш: „Обезверих се.“ Дяволът минал покрай вас. „Изгубих любовта си.“ Дяволът минал покрай вас. Истината така седи. Любовта действа, Бог е минал. Щом между Бога и тебе не минава никой, любовта действа естествено, малката любов иде. Щом друго същество между Бога и тебе влезе, ти нищо не приемаш. Казвам, никого не допускайте между Бога и вашата душа, която е излязла от Бога, да има между вас някой. Само един има право в света да бъде между тебе и Бога, Христос казва: „Дето са двама или трима в Мое име събрали, там съм и Аз“ – едно дете може да застане между баща си и тебе помеждината, но друг не може. Детето може да застане.

Правилна диагноза ще правите. Щом едно състояние се измени във вас, знайте, че има един нов елемент, изгубваш равновесието. Запример не можеш да вземеш основния тон правилно, както трябва. Липсва ти нещо. Щом „до“ не можеш да вземеш правилно, аз вече зная, че баща ти не е обичал майка ти. Щом не можеш да вземеш „ре“ правилно, майка ти много пъти пожелавала да те пометне. Музикално то са верни работи. Всяка отрицателна мисъл, която влезе, противодейства на един тон. Ти без любов си направил една работата, основния тон не си турил.

Затуй аз казвам, ти в света не можеш да успееш, ако не възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа. Или другояче казано: ти в света човек не можеш да станеш, ако не възприемеш Божията любов, тази любов да влезе в тебе. Щом възприемеш Божествената светлина, Божествената топлина, плодовете ще узреят. Да се избавиш от ония богословски заблуждения, четене на Писанието. В Писанието много работи са казани, не е дадено обяснение, много малко: „Да възлюбиш Господа.“ Как да Го възлюбиш? Има начини. Трябва да свириш, трябва да знаеш как да вземеш цигулката, как да вземеш лъка, как да го намажеш;

после, трябва да е отоплено. Ако времето е влажно, отразява се. Най-големите майстори във влага не свирят. Има една температура, при която много хубаво се свири. При много сухо време пак не можеш да свириш, ако е много влажно, пак не можеш да свириш.

Та казвам, според мене да живееш добре, то е свирене. Да живееш добре, то е първото парче, което трябва да свириш, то е „Цвете мило, цвете красно“. Не можеш да живееш добре, ако ти не си възприел любовта както трябва, най-малката любов. После, трябва да възприемеш истинската любов – ти си щедър към всичките. Не можеш да кажеш, че като си на земята, като един извор ще дадеш вода, всичките да пият, и бръмбарчета, и хора, няма да правиш разлика. Човек, който обича, не прави разлика. Разликата сега е в съзнанието. Когато дойде един човек, ще ти говори по друг начин. Ти само ще различаваш кой как говори. Ще ти бъде приятно. Разнообразие ще има. Всеки ще донесе нещо ново. Гениалният музикант ще ти донесе нещо ново, обикновеният музикант ще ти донесе нещо ново, талантливият музикант ще ти донесе нещо ново. Защото от обикновените хора стават талантливи, от талантливите стават гениални, а от гениалните стават светии. Ти, като свириш, светлина образуваш. Гениалният, като свири, мир образува. Искаш мир. Гениален трябва да бъдеш.

Казва някой: „Или ти, или духът, който живее в тебе, трябва да бъде гениален.“ Тогава, като дойде, ти мир имаш. Един от светлите духове в тебе ти понее, и ти имаш мир. Един от светлите духове като ти проговори, ти имаш мир. Сега не считайте, че мирът е постоянен, непрекъснат. То е едно музикално чувство. Чувстваш ти най-голямата хармония, която съществува. Имаш мир в душата, чувстваш най-голямата хармония, онзи глас на хармонията. Имаш мир, че всичко ще се свърши добре. Безпокоиш се, че работите няма да станат както ти искаш? Ти нямаш мир. Аз бих ви препоръчал, като станете сутрин, да пеете на любовта, сутрин пейте „Изгрява слънцето“. На обед пейте на мъдростта и

вечер пейте на истината. Ако може да пеете, слънцето няма да залезе. Ще стане нещо чудно, че слънцето върви, вие ще се подигнете толкоз високо, че във вашето съзнание слънцето никога не залязва. Има хора, в съзнанието на които слънцето никога не залязва. Върти се. Подига се съзнанието. Има хора, които, като погледнете, ще ти покажат къде е слънцето. Вие мислите, че като залязва, е под земята. Ако попиташ къде е слънцето, такъв човек ще ти покаже хоризонтално.

Сега ще напуснете теоретическите работи. „Аз тъй разбирам.“ Много хубаво разбираш. Ще свирите. Опитай туй. Ако хубаво свириш, ще свириш на едно цвете: ако напълни, цъфне и завърже, хубаво свириш. Ако само напълни, не е хубаво свиренето. Някъде като посееш семето и му свириш, и ако то не израсне, значи не те слуша семето. Ще посееш едно семе, и ако израсне, напълни, цъфне – имаш любов. Но най-хубавата любов е като узрее плодът, че този плод да го вкусиш. Похубава от тази любов няма. Да се посееш семето, да цъфне, да завърже, да узрее и да вкусиш плода, то е любовта. Ако вие сутрин като станете, посеете едно семе, посеете една диня, ябълка, засвириш или запеете и тя израсне, завърже и плодът узрее, то е най-хубавата любов.

Вие чакате с години да дойде Христос и да донесе любовта. Христос дойде едно време и донесе любовта, разпънаха Го хората. Защо Го разпънаха? Като Го разпънаха, ограбиха Го. Всичко, каквото донесе Христос, го ограбиха; не оставиха Той да го раздаде, но Го обраха, претрепаха Го, да Го обера. Сега очакват идването на Христа. Първия път Го обраха, но сега няма да Го обера. Христос е взел мерки сега. Обиране няма вече.

Щом дойдеш при любовта, вземи последното място и чакай тя да ти даде, никога не си туряй ръката да вземеш. То е закон вече. Ако искаш да вземеш, закон създаваш. Чакай тя да ти даде. Когато ти даде плода, вземи го. То е любов. Щом ти грабиш, ти вече създаваш закона. Ти търсиш първо тебе да те обичат. То е закон. Почакай, може да има хиляди хора преди тебе. Почакай, любовта, като свърши работата, ще те

погледне, ще ти даде. Приеми го, то е Божието благословение. Да искаме да вземем, много нахални деца сме. Искай с любов, търси с любов, проси с любов. Туй е доста трудна работа, но е работа без закон. Не мислете, че аз искам да ви съдя. То е много трудна работа. Има много трудни работи в музиката, които едно дете не може да вземе. Големите не могат да ги вземат тъй, както трябва, че онова дете, което не знае да свири, никак не може. След десет-петнайсет години, като се упражнява.

Вие досега сте пели „Цвете мило, цвете красно“, много обикновено парче. Сега пейте „Горо ле зелена, вого ле студена“. После третото парче: „Изгрява слънцето“. Четвъртото парче: идва новият живот. Петото парче: раздава плодове. Шестото парче: любовта ни вика на сказка. И тя говори, и тя ще ни изсвири едно парче. То ще бъде един ангел от любовта, на свят ще свири. Чували ли сте вие един ангел на свят да ви свири? Какво нещо е любовта, какъв е изгледът на очите? Като погледнеш: модел. Сега дойде един и свири. Не е ангелът на любовта в шеста степен. Ангелът, като дойде да посвири, Христос казва тъй: „Които чуят гласа му, ще оживеят.“

Неразположен си, като станеш, попей си. Кажу най-малкото: „Бог е любов, аз ще възприема тази любов с всичката простота на моето сърце. Бог е любов. Аз ще възприема тази любов като едно разумно дете и ще я приложя в душата си. Ще изпълня волята Божия.“

Та сега едно нещо искам от вас. Старите обуца ги изхвърлете. Старите шапки изхвърлете, старите грехи изхвърлете, старите ризи, всичко старо изхвърлете. Всичко ново – от най-чистия лен, саждан на земята с любов, обработен с любов, хубави лени грехи от главата до петите. Алегория е това. Или другояче казано: да се облечеш с една греха, направена от слънчевите лъчи, изтъкана от състена светлина. От светлина може да се направи греха, то е най-хубавата греха, която може да се изтъче.

Та казвам сега, понеже сега на земята се инсталират

станове за правене грехи от светлината, сега може да си заръчате по една греха. Желая да ви видя един ден облечени с грехата на светлината.

Бъдете доволни днес от онова, което имате. То е най-малкото. Днес ако сте доволни от онова, което имате, тогава великото, и то ще дойде.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единнаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Осемнадесето утринно слово
19 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

РАДОСТИ И СТРАДАНИЯ

*„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“
Размишление.*

Едно нововъведение ще внесем: няма да ви чета от Библията, но искам двайсет и един човека от вас да кажат по един стих от Библията. Стиховете да не се повтарят, но различни да бъдат. За следния път заучете нови стихове. Искам да видя какво знаете от Библията.

Вие сте певци, много знаете да чувате, но не знаете да пеете, не си струва. Много добри слушатели сте, но средни певци. Слушате хубаво.

Ето аз казвам един стих: *„В начало бе Словото.“* Казвайте сега. (*Братя и сестри казаха стихове от Библията.*)

Разбирам, че всеки знае по един стих от Библията, но ако често ви дигат, не зная дали ще знаете. Ще заучавате по един стих. За следния път заучете повече, едно разнообразие да има. Вземете всички участие. Сетивата, които Бог ни е дал, е туй, на което ние, хората, се спираме, да изучаваме тяхното предназначение. Имате слух, но слухът ще ви запознае с думите, които съществуват в човешкия език. Силата на човека зависи от думите, които знае и разбира тяхното съдържание. Защото една дума може да произнесеш, без да разбираш нейното съдържание. Тя е малък капитал. Запример думата *любов* не е много силна дума, любовта е едно развлечение за младите, любовта е едно мъчение за възрастните, любовта е тягост за старите. След като си любил,

народят се пет-шест деца, впрегнат те от любов да работиш, копаеш, ореш, за да им носиш хляб. Хората казват: „Не ми говори за любов.“

Сега разбирам положителната страна. Ние, съвременните хора, вървим по пътя на една култура, по който Ева вървеше. От много учение, като се изправи при дървото за познание доброто и злото, казва ъ: „Ако хапнеш от това дърво, като Бога ще станеш.“ Не ви трябва учение механическо. Такива неща няма, за да станеш учен, за да станеш добър. Не мислете, че в една мазилка, че с една мазилка като те намажа, може да те направя добър. Може да пиша на гърба ти *добър*, но ти добър ще станеш ли? Доброто не е мазилка. Казва: „Аз ви обичам.“ То е въпрос дали обичаш, то е празна дума. Любовта трябва да се замени с какво? Дави се някой човек, идеш да го избавиш, то е любов. Гладен е някой човек, идеш да го нахраниш, това е любов. Наскърбен е, утешиш го, това е любов.

Всякога, когато направиш най-малка услуга на една скърбяща душа или човек, който има нужда, то е проявление на любовта. Не седи само в художника, който рисува с четката с една боя, с една боя картина не става. И да ги нареди седемте цвята хоризонтално, картина не става. Когато нарисуваш някой човек, да туриш краските, да знаеш къде да туриш краските. Фотографите като фотографират, черни са фотографите. Сегашните фотографи са майстори. Като погледнеш, фотографира те; след двайсет минути или един-два часа нарисувал те такъв, какъвто си. Едва сега започнаха да фотографират с цветовете. Това още не е изкуство. Вземете някой, който дава един голям концерт, някой голям певец. Кои са подбудителните причини, които са го заставили да е певец? Гладът, нищо повече. Сиромашията. Ако този тури по един лев на билет, няма да идеш, казваш: „Не е от видните.“ Ако е петдесет, шейсет, сто и двайсет, сто и петдесет лева, казваш: „Голяма личност.“ Ако са двеста – още повече. Който няма пари, ще счита, че е нещастен, че не могъл да иде да слуша. После, самите певци избират такива песни, които са

класически, които публиката разбира. Трябва да разбирате тези песни.

Сега пеенето е външна страна. Да пееш, да говориш, това е външната страна на живота. Пеенето иде от преизобилието. Трябва езерото да е напълнено, за да потече. Докато не се напълни – някои от вас не може да говорите, понеже не сте се напълнили. Защо не говорите? Не сте се напълнили в себе си. Като се напълните догоре, ще потече. Като потече, започва да говори. Някой път езерото може да направи пакост някъде. Едно езеро, като потече, направи една голяма река. Оттук мине, вземе пръст, оттам мине, погледнеш, направи долина. Казвам, човек трябва да знае да говори. Ако не знае да говори, оглушава.

Правили ли сте вие опит по колко гуми говорите? Да кажем, десет пъти на ден вие кажете една лоша дума, кажете гуми, които са отрицателни. То не струва. „Малко съм недоволен. Тъмно е. Не съм разположен... криво ми е днес... времето ме е хванало... кашлям... съседите ми не са добри... кираджиите* не си плащат кирията... обучащата ми не са хубави... шапката не е хубава... книгата не е подвързана...“ – само отрицателни гуми наредих. Казвах: „Не е красив човек. Слушах го снощи, глупаво говори... Този певец не пее хубаво.“ Все отрицателни неща, критика. После, идем до зрението. Ти виждаш червено цвете, цветето да ти проговори. Докато се е нарисувало туй цвете, колко същества са работили? Нещата в природата не са безсмислени.

Тук, когато дойдохме на Изгрева, поляната беше пълна с един вид тръне. Онези, които имаха обуца, не чувстваха, но онези, които се опитаха да се събуят, някои искаха по метода на Кнайп да се лекуват, казваха: „Много тръне има.“ Ангажирахме сестри да изтръгнат трънето. Започнаха после боси да ходят, по-малко тръне имаше. Най-първо имаше повече жълти цветя, сега има повече бели, белите са останали. Който не разбира, ще каже: „Като дойдохме на Изгрева,

*кираджици – наематели.

могава поумняхме.“ А сега пък жълтите цветя ги няма, белите останаха: значи са по-чисти.

Говори се за примирение, мир трябва да има. Всеки, който се озарява от светлината, е бял. Да бъде бял човек. Ако остане светът да се храни от белия цвят, много ще пострадат хората. Белите хора са много добри, но ако търсиш нещо за ядене у тях, не можеш да намериш. Запазват се нещата с белия цвят. Казвам, не само това, но в червения цвят има голямо разнообразие в степените. Музикално цветовете имат степени: в зеленото цвете, в жълтото, в синьото. Онези, които проучват човешкия характер за пример, по цветовете познават. Някои хора, като погледнеш, на кожата имат фина красота, като пипнеш, кожата е мека. Много приятни цветове, художниците много мъчно може да нарисуват, сложен цвят е. Тия хора показва, че са се родили при много хубави условия. Онзи, грубият, цвят на лицето и ръцете показва, че хората са родени при лоши условия. Този лош цвят човек трябва да го преобрази, да мисли.

Една англичанка, която е била родена от бял баща, има бял цвят на лицето, но чертите ѝ негърски, груби черти. Като чела деветдесет и девет пъти Библията, позамязала вече на старите пророци. Чела с внимание, изменили се чертите на лицето ѝ. Когато разбираме нещо, изменя се съдържанието. Ти ядеш храна, не оценяваш, недоволен си, не си ял хубаво. Щом има недоволство в яденето, не си разбрал смисъла на яденето. Или щом четеш, и не те интересува четенето, не се ползваш.

Та казвам, в новия начин трябва да знаем как да упражняваме очите си. Светлина трябва да имат очите, да работят. Звукът упражнява ушите, обонянието упражнява носа, яденето – устата, работата – ръцете, ходенето упражнява краката, сърцето. Всичко е в движение, но туй движение извършва работа. Сърцето извършва работа, то постоянно трябва да се свида, да изпраща кръв. Милиарди клетки се хранят от изпращането на кръвта.

Ти произнасяш думите: „Бог е любов.“ Казва: „Къде е

Господ?“ Някой казва: „Бог е любов.“ Ти вървиш някъде и си изкълчиш крака, веднага дойде някой добър човек, намести ти крака, послужи ти, тури те на каруцата. Господ се е явил. Ти си сираче изоставено, намери се един човек, помага ти. Ето Господ се явил на пътя ти. Ти си беден човек, искаш да четеш една книга, нямаш пари да си купиш, един човек ти дава книгата, ето Господ се явил. Ти си дете, искаш да свириш, нямаш инструмент, види те някой, даде ти цигулка. Господ ти е дал цигулката. При това казвате: „Къде е Господ?“ Ние имаме съвсем богословски разбирания за Бога.

Запример богословското разбиране за Бога е: слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята. Може да е толкоз голямо, може да е по-малко. Кой досега от вас може да посети това, голямото, слънце? На гости може ли да ходите? Невъзможно е. „Ти, казва, видя ли слънцето?“ В тази форма, един милион и петстотин хиляди пъти, никои не го е видял, нито един философ не го е видял, невъзможно е. Но туй, малкото, слънце като диня, и децата са го видели; то се отразява и във водата, но малко е, и водата не може да го види така голямо. Пък и да го увеличавате, не може да го видим в неговата големина. Бог, Такъв, Каквото е в Своето естество и величие, не Го знаем. Но туй, намален, е понятен на нашия ум, ние Го знаем.

Било е време, когато хората не са знаели какво нещо е любовта. Вълкът като възлюби една овца, изяда я. Детето като възлюби една ябълка, изяда я. Паякът като възлюби една муха, изяда я. Първото правило на любовта: щом те възлюби някой, изяда те. Тогава силният всякога изяда слабия. Той сам изяда слабия, пък слабите колективно ядат силния. Силният, като умре, заровят го в земята, ще те изядат. Малките се съберат около тебе и ще те изядат, нищо повече. Всичките умрели хора ги изядат малките. Съберат се, казват: „Да го видим, той е такъв добър човек, много сладко месо, може да му видим сладчината.“ Като разровим нашите възлюблени, само костите останали, всичкото месо изядено. В смъртта има една красива страна. Ако нямаше

смърт в живота, никакъв прогрес не би имало. Не може да се освободим от някого, дойде смъртта, задигне го. Той сега на пътя стражар. Да кажем, като един жив лъв сега на пътя, тебе те е страх. Ако е умрял, ти вече се престрашиш. Някоя голяма змия сега умряла, ти се престрашиш. Смъртта прави добро. Някой казва: „Аз от лъвовете не се плаша.“ „Вярвам, от умрели лъвовете не те е страх.“ Казва: „От умрели змии не ме е страх.“ От умрели змии не го е страх.

Казвам, има една интересна страна в живота. Запример всички минавате, искате да оправите някой човек. Знаете колко мъчно се изправя човек? Една желязна ос се изкривила, но с чук не може да се изправи, трябва да се нагорещи – тогава. Някъде има машини за изправяне. Казвам, не е лесна работа да се изправи човек. Представете си на някой човек да му изправиш езика – остро говори, не иска човекът да говори, но говори, остро говори. Остро говори, понеже баща му и майка му направили остър езика. Трябва да се смекчи езикът. За да се смекчи, трябва да се знае кои елементи смекчават.

Ако вие направите едно съединение като химик, внесете азота като съединителен елемент или пък сярата, ако три елемента съедините, ще образувате една отрова. Ако извадите сярата от тази киселина, имате едно съединение, което е безопасно. Някой път може да съедините три думи, и да образувате цяла киселина. Знаете какви не процеси стават? При възпитанието наука трябва. Да слушаме добре, да разбираме добре и да прилагаме добре. Аз в своите изследвания често съм виждал хора да плачат. Питам защо? Нейният възлюблен ѝ казал, че не я обича. Може да не я обича човекът, казва си истината. Той не иска да лицемери, казва: „Не ви обичам.“ Аз разсъждавам много естествено. Казва: „Във вашата бакалница няма да дойда. Мене ми трябва лимони. Няма лимони, не ходя в бакалницата.“ Отива там, дето има лимони или отива там, дето има захар. Защо ще ходи в бакалницата? Заради него не ходи, ходи заради захар. Ако има захар, ще иде на гости, ако няма, няма да иде.

Казва: „Не ме обича.“ Туря една запетая след *не-то*.

Може да го накарам да обича. Като донеса най-хубавите лимони, ще дойде при мене. При всички бакали няма такива лимони, ще го накарам да ме обича. Ако вие не може да накарате един човек да влезе и да ви обича, тогава каква наука имате? Ако ви обичат заради вашите черни очи, баща ви ги турил – майка ви била синеока, баща ви черноок. Онзи, който разбира, се влюбва в очите, в черния цвят. Този, който се влюбва в черните очи, доста практичен човек е. Който се влюбва в черните очи, събира всичко той, значи: добра къщница, малко спривава, но събира оттук-оттам. Със сините очи: нагоре гледа към небето, разточителна е малко. То са повърхностни наблюдения.

Като срещнеш един човек, ако си много стоплен, със синия цвят ще ти даде хладина; хора със сини очи, нещо лъха от тях приятно. Тези с топлите очи са горещи, надалече трябва да седиш, печката е запалена. Ако си наблизко, чувстваш голяма горещина. Ще се поставиш на известно разстояние, да бъде хладно. Тези със сините очи, ако дойдеш много близо до него, може да замръзнеш. Те са хладилници, може да замразят човека. В света електричеството замразява нещата, магнетизмът ги разтопява. На северния полюс колкото искате електричество се образува, в екватора е топло. На екватора е топло, то е място на магнетизма. Може умствено човек да живее на полюсите, може умствено да живее на екватора, може по сърце да живее на полюсите, може по сърце да живее на екватора.

Промените на човешкия характер се дължат някой път на мястото, в което живее. (Затворете лампите, да не се състезават със слънцето. Много са тщеславни.) Всичките проповедници говорят, много говорят като Христа. Каква грамадна разлика има: във всичките Му думи има съдържание, за туй, което говорил, е държал изпит. Христос казваше: „Да обичаш Бога.“ Издържа изпит. Като Го разпънаха на кръста, казва: „Прости“, съобразно с учението Си. Мнозина сега говорят Христовото учение, като дойде, не го издържат.

Сега вие в света искате да живеете без страдания. Ами знаете ли вие, че без страдания вие щяхте да станете крехки, по-крехки от най-крехкото стъкло: като се бутне, ще се схуми*. Има предмети, които са изядени от термитите. Една маса седи, но като се бутне, схуми се, нищо не остане. Без страдания, термитите изядат. Не може да разберат хората, че страданието внася материал, от който радостите се образуват. Защо са тия страдания? Ако те не са – полошо, една полза носят.

Ние говорим за страданията. Щом говорим за страданията, щом говорим за гроба, е вече друго понятие. То е художник, който турил боите не на място: направил очите черни, носа по-широк, отколкото трябва, направил го по-дълъг отколкото трябва, направил устните по-дебели, отколкото трябва, направил лицето по-голямо. То е прегрешението на художника. Един художник трябва да рисува естествено, краските да ги туря естествени.

Прегрешението седи, когато не представяме нещата тъй, както са направени. Не пишеш тъй, както трябва. Напишеш една дума, излял си някоя буква. Някои хора имат слабост да изядат по някоя буква. Някои изядат ъ. То е за извинение, като го няма ъ, вървят работите, макар да е стражар. Някои изядат ъ. Някои заместват ж с а. Опростотворяване трябва. В английския има букви, които нямат никакво предназначение, три-четири букви не се произнасят. Туй показва, че англичаните са алчен народ, че искат да забогатеят повече, отколкото трябва. Ще тури четири-пет букви наместо една буква, алчността се явява.

Англичаните съкратяват времето, казват: „Времето е пари.“ Уж англичанинът, като дойде гост, казва: „Ще ме извините, занят съм“, ще остави госта вкъщи, той излиза. После е голям формалист. Някой път те пушат пури, и някой по невнимание оставил пурата, запалило се палтото. Като го види, няма да каже, че палтото гори. Той ще намери

*схуми се – разпага се, сканва се.

някой човек да го запознае с него, казва: „Може ли да ме запознаете“, препоръчва се: „Еди-кой си.“ След като поговорят, ще каже: „Извинете, палтото гори.“ Българинът ще каже: „Хей, палтото ти гори.“

Англичаните имат една добра страна, нямат лъжливи репортажи. Сега и те потребяват лъжите дипломатически. Никога във вестниците си не изнасят лъжливи сведения. Някой изял една ябълка, какво ще пишете във вестника? Ако човек е в гората и изяде една ябълка, ще има ли престъпление? Че как ще има? Хиляди животни изядат, и човек може да изяде, няма престъпление. Но ако изядеш една ябълка в градина, дето е посята от хората, туй се счита за престъпление.

Според Божествения закон гладният има право навсякъде да яде. Но има ограничения. Той няма право да вземе една ябълка от градината, ако няма вода наблизо, да я измие. Като я откъсне, да иде да я измие. Няма право да я изяде, без да си обърне очите да благодари, че Господ изпратил светлината да направи тази ябълка. Да се знае, че я изял. Всякога, когато не си се молил, и си изял един плод, си направил престъпление. Престъпление е, че си изял без позволение.

Престъплението на забранения плод е, че Ева яде от това, което е забранено. Бог им казва: „Няма да ядете.“ Тя си позволи да яде. Всякога, когато мислим за неща, които не са позволени, там е престъплението. Престъплението сега в това, че самите неща, които носят престъпление, те ни състаряват, от тях оглуяваме и болни ставаме. Всякога страдаме от забранените работи. Ти обичаш един княз. Защо го обичаш, кажете ми? Любовта безкористна ли е? Млада мома, която обича, безкористна ли е? Користолобие има. Княза тя иска не само да го хване, но после да му чете молитви.

После, в едно религиозно общество като влязат хората, казват: „Този не е религиозен, онзи не е религиозен.“ Много смешно и безпредметно гали човек е религиозен, или не. Аз зная кои хора са религиозни. Щом свещта гори, религиозна е; щом дими, не е толкова религиозна; като не може да

гори съвсем, не е религиозна. Всичките свещи, които светят добре, горят добре, са религиозни. Която не свети, не е религиозна. Религиозните работи са, които ни привързват. Хубавото ядене е религиозно. Под думата *религиозен човек* разбираме да мисли хубаво, да чувства хубаво, чувствата да са хубави, фини.

Сега ние сме уподобили един свят като нашия. Питат някои: „На онзи свят ще се познаваме ли?“ Ни най-малко няма да се познавате. Ще идете двама в оня свят, и там ще се разправяте. После казват: „Да се примирим.“ В оня свят като идеш, ще забравиш всичките идеи. Ще бъде смешно. Ти си се карал с двеста души на земята и като идеш в другия свят, да ги помниш? Срецаш го и кажеш: „И ти ли дойде тук?“ Ще се забравите. В оня свят ще се помнят най-хубавите работи. Като срещнеш някого, ще си спомниш, че той ти е направил най-хубавата услуга. Който ти е направил пакост, ще го видиш странник. В оня свят, колкото ти е по-чужд, толкова по-голяма пакост ти е направил. Колкото ти е по-близък, толкова по-голямо добро ти е направил. Сега казваш: „Чужд ми е.“ Чужд ти е, защото не ти правил добро. Близък ти е, който ти е правил добро. Който повече добро ти е правил, той ти е по-близък. Който повече пакости ти е правил, далечен ти е, чужд ти е, странник ти е.

Питам, какво ще правите в оня свят като идете? Ще живеете десет, двайсет, трийсет години в оня свят и след като обиколите всичките изложби, научни работи, какво ще ви интересува в оня свят? В оня свят като иде временно, ще започне да мисли за този свят. От оня свят ще слизате да помагате на този свят. Някои от вас искате да почивате. След като сте почивали, един ден ще ви кажат да слезете на земята да помагате, без да ви плащат нещо. Ще слезете да помагате.

Сега има какво да учите: науката за носа, за очите, за устата, за ръцете, за краката, за сърцето. Кой от вас би нарисувал любовта? За любовта аз имам много образи. Има една любов, която пада перпендикулярно. За силните хора има

една любов, която пада на един градус. Силната любов е за силните хора. Слабата любов е за слабите. Не че любовта е слаба. Всяка любов се нагажда според степенята на човешката душа.

Любовта всякога носи нещо хубаво за човешката душа. Някъде носи по-големи подаръци, някъде по-малки. Любовта никога не прави товар никому. Туй, което прави товар, то са нашите опаковки. Някой път вземаме много от любовта, направим опаковки, опаковки, мяза на тия турски часовници – такива големи часовници с капази: един голям капак, под него втори, трети, четвърти, пети, шести капак, и като го отвориш, ще видиш малко часовниче. Ще погледне часа и пак започне да затваря капациите един след друг. Такива часовници не се събират в джоба, и във външния джоб не може да се събере. Сегашната любов мяза на тия часовници. Ние още носим любовта с тия капази, не е дошла, тъй както си е, малката, в нейната форма.

Представете си, че имате един млад човек, един възрастен и един стар. По какво ще се отличават във време на ядене? Характерна черта на малките деца е, че като ги оставиш, нямат формалности. Възрастния трябва да му сготвиш, да му сложиш с всичките европейски приспособления: вилушки, ножове, лъжици. А пък на стария какво ще му гадеш? Ако му гадеш от лепливата халва, как ще я изяде? Ще лепнат изкуствените зъби. Гледам, на стария чукал му орехи. Защо? Зная, че е без зъби. По някой път аз искам да направя Словото много разбрано, то е чукало на Словото. Вие сте много остарели. Трябва да ви чукам орехите да ги ядете. Запример ще ви говоря за любовта, но ви е непонятна. След като ви говоря, казвате: „Не е така.“ Ако ви говоря за любовта на един светия, не знаете да слушате. Старият казва: „Зная, имаше нещо в любовта.“ Детето слуша всяка дума.

Та казвам, децата се интересуват от всичко без критика, нещата всякога приемат без критика. Щом съм критичен, значи този човек, който ми говори, не ми говори истина-

та, може да ме излъже. Човекът няма желание да ме лъже, ще приема нещата. Щом не ме разбереш веднъж, втори път ще бъда по-внимателен. Казва: „Човек трябва да има критичен ум.“ В нашия свят, дето злото съществува, сме критични, разбира се. Но в един свят, дето злото го няма, съвсем друг характер трябва да имаш там. Често ме срещат сестри и казват: „Едно време бях много глупава.“ Не си давам мнението. Аз пък вярвам на глупавите сестри, отколкото на умните. Когато една глупава сестра ми каже, че ме обича, аз вярвам сто на сто. Когато много умната ми каже, че ме обича, вярвам петдесет процента; някой път двайсет и пет процента турям настрана, смалявам. Казва: „Много ви обичам.“ Ние говорим за любовта. Аз изучавам любовта. Често казвам: „Да обичаш човека в хубавата смисъл не е лесна работа.“ Изляза навън, нося едно парче хляб, гледам едно куче. Спира се. Онези, които не разбират закона, тупнат с крака си да се махне. Ето котката, тръгнала подир мене, ходи, и на нея ще ѝ дам. Аз вървя по пътя, кацне една муха, и тя иска нещо. Тогава, ако нося мед, зная вече: туря една малка хапчица, тя се наяде и си замине.

Та казвам, ако искаш да ядеш спокойно, да не те безпокоят кучета, котки, ще ядеш, и никога да не вижда, че като излезеш вън, нищо да не носиш в ръцете си. Когато човек има известни блага, той трябва да ги сподели. Всякога споделяйте благата, които имате. Досега споделяте вашите скърби повече, отколкото радостите. И то е хубаво, но трябва да споделяме и радостите си. Онова благо, което имаме, да го споделим. Не отивай в някой дом, когато си скърбен, да направиш и хората скърбни. Казал ти някой, че не те обича. Че кой ще обича празна стомна? Жадният не може да я обича.

Знаете, в турците има един обичай, почти е закон: ако жената подаде празна стомна, когато той иска да пие, той се развежда; за празната стомна, отиде вече. Никога не давайте празна стомна. Като кажете, че обичате, то е бялата лъжа. Като не обичаш, мълчи. Не казвай, че ти обичаш, то

е лъжа. Като напълниш стомната с вода, ще кажеш, че обичаш. Като нося празна стомна, няма да ви казвам че ви обичам. „Вие обичате ли ме?“ „Като се върна от чешмата, ще ви кажа. Сега не може да се произнеса. Като се върна, може да ви кажа.“ Реално започнете сега. „Ти обичаш ли ме?“ Кажи: „Като се върна от лозето с ябълки.“ Като пита човек: „Обичаш ли ме?“ – трябва да му дадеш нещо, другояче ще иска развод.

Следователно ние в света сме дошли да разнесем Божията любов, Божиите блага. Дотолкоз, доколкото разнасяме тази любов, ставаме подобни на Бога. То е любов. Бог на всички раздава Своята любов, и на добри, и на зли. Лошите хора сами се наказват. Като са лоши, не могат да прогресират, не може да се качват, остават на туй място. Като останат на туй място, страданието иде. Любовта подига човека, с любовта се избавя от всичките несгоди на живота. Чрез любовта ще се избавите от всичките несгоди на живота не изведнъж. Не дръжте хора в ума си, които не ви обичат. Вкъщи дръжите ли някоя безобразна картина, но най-хубавите картини дръжте. В ума си дръж най-хубави образи.

Ти държиш един лош образ, казваш: „Той е такъв, аз не съм доволен от него.“ Не дръж в ума си това. Правиш пакост на себе си. Ти не си доволен от него, недоволен си, постоянно дявола носиш в ума си. Никакво добро не ти е направил, целия ден мислиш заради него да не дойде отнякъде. Казва: „Къде е дяволът?“ „В празните стомни.“ „Къде е дяволът?“ „В сиромашията, в празните стомни.“ На богатия е извън стомната. Той е търговец, като напълни стомната, излиза навън и продава вода. По някой път, като сте сиромаш, вие сте недоволен. Като вярвате, като се напълните с вяра, дяволът е отвън търговец, казва: „Доста си успял, голямо величие си станал, като тебе няма, ти си първият. За бъдеще хората ще те турят да те целуват, като тебе няма друг.“ Лъже-маже. Ти казваш: „Хубаво ми иде.“ Казва: „Напълни стомната, аз ще изляза навън.“

Добрата страна на дявола аз да ви кажа къде е. Ти си

проповедник, дяволът те направил голям проповедник. Ти си съдия, дяволът те направил съдия. Той дал занаят на всички-те хора. Той научил хората да впрягат воловете, той научил хората да впрягат конете. Всичките занаяти в света се дължат на него. По някой път трябва да бъдем благодарни, по някой път, казвам: „Аз искам да те представя такъв, какъвто си. Ти си много енергичен, рекох, знаеш да се поставиш с лошите, знаеш да се поставиш със силните, дето влезеш, те приемат.“ На другите оспорват, но той като се яви, всички вратата отварят. Той е много умен. Като дойде при сиромаша, носи пълна кошница. Когато иска да сплаши някого, отива със стражар. Всичките методи има, много е майстор.

Аз харесвам една черта на дявола – голямо постоянство има. Няма съществуване в света, което има по-голямо постоянство. Ако го изпъдиш през вратата, през комина влиза, през най-малките дупчици ще влезе, не се срамува да влезе през най-малката дупка. Постоянство той има в света. По някой път ние се сърдим. Онзи ловец, който целия ден линка*, за да убие един заек, има ли омраза към зайците? Той ще го удари да го изяде. С пушката тук гръмне, там гръмне, наниже на врата четири-пет заека, върви, пушката на рамото, радва се. От наше гледище, на вегетарианците, не е хубаво, но от гледище на онези, които ядат месо, в реда на нещата е. Ако заекът не беше заек, щяха ли да ходят да го убиват? Ако беше жаба, ловецът ще мине, няма да му тегли куршум.

Страхливите няма да наследят Царството Божие. Дяволът го гони. Като го гони дяволът, казва: „Страхлив да не бъдеш.“ Добри желания има дяволът. На дявола добрата страна е, че той е сянка на любовта, той туря всичките сенки и любовта изпъква. Той като дойде, любовта става понятна. Без дявола любовта е непонятна. С дявола контраст има. Аз го разглеждам какъв беше дяволът по-напред. Той беше по-напред един светъл ангел, с години се разговоря-

*линка – ходи, мутка, шляе се.

ше с Бога, а пък сега дошъл до положението, че Господ не го приема на рандеву*. Сега Господ изпраща своите слуги и казва: „Дайте му да си върви.“

Бог е любов за онези, които Го познават. За онези, които не Го познават, е господар. За онези, които не са Го сънували, е мъчител. То са наши разбирания. Казва: „Измъчва ме.“ Ако аз ви изтеглям из някоя кал, хванал съм те за ръката, няма ли да се измъчите? Ако ви изтеглям в някое планинско място? Ако вие посетите Алпите, не е както на Мусала. Там се превързали десет-петнайсет души и вървят всичките нащрек: ако се подплъзне един, другите да го задържат. Опасна работа. Има пропасти, през които трябва да се мине. Тъй както минаваме живота, ние не сме дошли до най-големите пропасти. Някой казва: „Домегна ми животът.“ Едва до Мусала си се качил, не си дошъл до Алпите. Колко години стана искат да угат на Еверест и не може да угат, големи препятствия и мъчнотии има. В любовта едва на Алпите сме ходили, любовта на Еверест е още идеал. Гледаме го на картина. Казва: „Да се жертва човек за другите.“

Путам, защо майките носят тази любов? Майката девет месеца носи детето в утробата си. Дошъл момъкът, той не носи момата като майката девет месеца – станала на деветнайсет години, задигне я. Той нищо не е направил за нея, какво уважение има за младата мома? Че той знае ли как е станала младата мома такава? Един ден, като не оценява момата, ще го направи Господ майка, ще тури младата мома в утробата му. Защо трябва да я ражда? Тази, младата, мома, която не я оценява, да я оцени, да види как става. Нито един няма да се освободи от своите възгледи. Щом не знаеш как да се отнасяш с младата мома, ще бъдеш майка, да я раждаш. Тогава, който не е оценявал момците, момци ще ражда. Който не е оценявал момите, моми ще ражда. Който не е оценявал старите, стар ще стане. Който не е оценявал младите, млад ще стане. Всеки човек ще стане

*рандеву – среща.

това, което не е оценявал, за да го оцени на свят. Трябва да мине по един път.

Любовта иска да даде опит, цена на всичко. Като станеш млад, ще се радваш. Колкото повече се радваш, по-дълго време млад оставаш. Колкото по-малко се радваш, по-бързо заминаваш. Пълната възраст дойде, ще замине, дойде старостта. От старостта има по-страшно: смъртта иде. Щом не искаш стар да бъдеш, трябва да умреш. Старият предпочита да страда, отколкото да умре; после, старостта като стане непоносима, той е готов да умре. То е пътят, по който трябва да мине човек, за да се подмлади. Трябва да мине през смъртта, за да се подмлади отново. Трябва тогава да носим знанието на любовта в младини, във възраст когато сме, трябва да носим, и в старини, и в смъртта, и там да носим знанието.

Като минем през всичките фази на живота, тогава ще дойдем до онзи стих, който казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога.“ Да не се смущавате, че туй се е случило или онова се е случило. Всичко ще се превърне за добро. Като плачеш, добре; като скърбиш, добре; като се радваш е добре. Всичко в света е добре за онзи, който познава Бога.

Да се радваме на Божиите блага, с които Бог ни е заобиколил.

„Отче наш“

Деветнадесето утринно слово
26 април 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЖИВОТЪТ ЗА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“

„Бог е любов“

Размишление.

„Духът Божи“

Често се говори за душата, но какво нещо е душата, не може да се определи; какво нещо е духът, не може да се определи. За ума се говори, и той не може да се определи. И за сърцето се говори, и то не може да се определи. Едно конкретно определение казва: любов. Любовта в Стария Завет е описана по един начин, в Новия Завет е описана по друг начин. Любовта дълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразства, на всичко хваща вяра. Има още други качества. Туй не е последното. Някои мислят, че това е последното.

Какво нещо е търпението? Търпението издържа всички неволи в света. Да кажем, дойде сиромашията, да може да я претърпиш; дойде болестта, да може да я претърпиш; слаб си, изнудват те навсякъде, да може да претърпиш – навсякъде да имаш търпение.

То е едната страна, слабата страна. Търпиш, когато си слаб. Но и силния когато бият, и той търпи. Той е силен, може и да не търпи. Защото слабият, и да иска да се покаже, че е смел, пак ще го бият. Силният търпи. Два вида търпение има: едното наричам неволя. Слабият търпи, но то е неволя; казва: „Да стана силен, тогава ще им покажа. Сега съм слаб, затова го понасям.“ Силният търпи, но друго определение на търпението дава, друго значение, казва: „Аз съм силен, може

и да не търпя, но се въздържа.“

Търпеливият човек е, когото никои не може да го отмести от мястото. Имаш едно убеждение: каквото и да ти казват, да издържаш. Може да ти казват, че си заблуден, каквото и да ти казват, да можеш да изтърпиш. Когато не може докрай да изтърпи, той не е търпелив. Всичките хора страдат, че не могат докрай да изтърпяват. Запример някой от вас е търпелив, но три-четири пъти като дойде един и същ просяк или друг да ви иска пари назаем, изведнъж ще кажеш: „Колко пъти идва?“ Дойде четири, пет, шест, седем пъти, представете си, че дойде деветнайсет пъти, какво трябва да правиш?

Казвам, някои искате да добиете някакво качество. Но търпението е основата на самия физически живот. Нищо не можеш да постигнеш без търпение. Някой цигулар свири, не може да вземе един тон верен: веднъж, два, три пъти, четири, пет, шест пъти взема. Някой мисли, че го взема вярно, дойде учителят, казва: „Не е верен.“ Пак повтаря. Трети път дойде учителят, пак казва: „Не е.“ Има пасажи, виртуозите по двеста-триста пъти ще ги свирят, ще ги обръщат, докато научи този пасаж.

Сега по някой път говорите за любовта, казвате: „Аз те обичам.“ Мислите, че сте завършили науката си. Ти, като кажеш, че обичаш някого, тогава ще си навееш беля на главата. Не казвайте, че обичате, защото то е все таки да кажете, че сте богат. Тогава всички ще дойдат, казват: „Дай сега.“ После, нямаш право да даваш с висока лихва. Ако даваш и без лихва, и тогава ще намерят махана, че без лихва даваш, но малко даваш. Ако дадеш пари казва: „Какво, че си дал хиляда, две хиляди, три хиляди лева? Той милиони има.“ Тъй щото законът е верен: който много има, много дава. Едно езеро много вода има, много изтича. Друго езеро малко вода има, малко изтича. От езерото туй което изтича, е даване. Ако малко имаш, малко ще даваш, ако много имаш, много даваш.

В какво седи сега малкото даване и многото даване?

Много даване е опасно. Много даване е за големите герои, малкото даване е за малките шишенца, мускалчетата. Онзи, който малко търпение има, той е за мускалчетата, онзи, който голямо търпение има, той е за големите бурета. Всеки трябва да бъде на мястото си. Когато дойде малко търпеливият при големите бурета, той не е на мястото си. Когато дойде някой с голямото търпение при мускалчетата, и той не е на мястото си. Търпението в едно отношение е пасивно, да седиш на едно място. Търпението има за цел да побеждаваш нещо. Търпеливият човек винаги нагоре отива, той надолу никога не слиза. Ти търпиш една болест, но имаш желание да се махне, казваш: „Стига толкова.“ Излизаш нагоре. Като се дигнеш до едно място, като стигнеш толкоз високо, болестта се уплаши, оставя те.

Вземете закона: мъчение и труд. По какво се отличават? Имат две противоположни движения. Мъчението е слизане – като се мъчиш, постоянно слизаш. Като се трудиш, отиваш нагоре. Посоката на движението е различна. Като се трудиш, излизаш из мъчението. Да слизаш надолу е мъчение. Та казвам, ние в живота често изгубваме посоката на движението, вследствие на това си създаваме мъчението. Щом се отдалечиш от Бога, мъчиш се, щом се приближаваш, се трудиш. Щом работиш, значи ти си свършил учението на мъчението и учението на труда, работата иде, и вече си гражданин на Царството Божие. Мъчението е встъпване в училище, влизане в училище. Трудът е учение в самото училище. А работата е извън училището. Тук сега вие на земята се трудите, още не сте започнали работа.

По някой път се заражда желание да идете в оня свят. Представете си оня свят един голям оркестър. Който иска да иде там, трябва да знае да свири. Още като идеш, първо ще държиш изпит. Ако знаеш да свириш, ще влезеш в оркестъра, ако не, ще те върнат назад. Само ще видиш оркестъра, даже не ти позволяват да чуеш свиренето. Тези майстори, които свирят, те не обичат невежи хора да ги слушат. Който не знае, не може да слуша.

Сега казва: „Нали ти ме обичаш.“ Някои мислят, като ги обичаме, да търпим всичките им погрешки. То е търпение, то не е Царството Божие. Аз може да търпя, но ни най-малко този, когото търпя, не трябва да си прави илюзии, че го обичам. Аз имам любов и заради любовта търпя. Че той е един голям будала, един голям несретник. Красив да е, не е, няма красотата. Да знае да говори? Не. Да свири? Нищо не знае. Само знае да яде и да пие. За тия две неща го обичам, понеже, като ми мляска по някой път, като знае да яде и да пие, аз се уча от него. За две неща е предметно учение.

Не трябва да си правим илюзии, че Бог е дълготърпелив, че нас ни люби. Ако злоупотребиш с любовта, ще излезеш вън от нея, ще дойде страданието. Всеки, който страда, е извън любовта. Всеки, който се радва, е в любовта. Тогава, щом скърбиш, ти си извън любовта. Щом се радваш, ти си в любовта. Какво трябва да правиш сега? Тури вънка, тури вътре. Следователно ние сме научили законите, които ни задържат да живеем вътре в любовта, за да може да използваме. Думата *използване* има друго значение: да може да преживеем онова, което тя съдържа. Любовта в едно отношение е като чистия въздух, чистата светлина, чистата мисъл, чистото чувство. От нея произтичат тия. Никога не може да имаш едно чисто чувство, никога не можеш да имаш една чиста мисъл, чиста светлина, чист въздух, ако не си във връзка със самата любов.

Представете си, че любовта има най-много очи. Няма друго същество в света, което да има толкоз очи, колкото любовта. Всичко вижда. Но в нея има едно качество, тя всичко вижда с очите си, но изключва безобразието, него никога не го вижда. Греха никога не го вижда. Грехът не може да се приближи и нечистотата не може да се приближи. Туй, което търпиш, трябва да го търпиш, но търпението не е любов, търпението е дилафт, с който се пипа огъня. Понеже, ако пипаме огъня без дилаф, ще ви изгори, с дилаф ще го пипате. Търпението излиза от любовта, но самото търпение не е любов. Любовта благосклонна е, но самата благосклон-

ност не е любов, излиза от любовта благосклонността; не завижда – незавиждането не е любов, но то е само едно състояние на любовта.

Та казвам, ние някой път се спрем и мислим какво е Бог. Той те наблюдава, понеже обича. Влезе някой човек, иска да краде. Господ се интересува какво го подбужда да краде. Коскоджа* учен човек е, касиер някъде: като прави сметките, каквото вземе, тъй го нарежда да е в ред, но даде половината на другите, а другата половина в неговия джоб влиза. Господ си има такива секретари, казва: „Пишете, наблюдавайте го, че той половината взема, а половината на другите.“ Повика го в училището, казва: „Защо тази единица разделихте на две и половината дадохте на другите, и половината задържате за вас? Имаште да давате на хиляда души: половината дадохте на хилядата души, половината задържахте за себе си. Ти, самият човек, равен ли си на хилядата души?“ Половината дава на хилядата души, а половината задържа за себе си, на кое основание?

Какъв отговор ще даде този, ученият, човек? Как ще се оправдае? Казва: „Господи, имам хиляда деца, за децата ги вземам.“ Той като каже, че има хиляда деца, той още ги няма. Господ казва: „Дайте му хиляда деца.“ Тия, хилядата, деца, трябва да ги отгледаш. Казваш после: „Защо ми ги даде Господ, хиляда деца?“ Защото раздели единицата на две половини, даде половината на ближните и половината задържа за себе си. Господ ти даде тия деца, да не те осъди. Казваш: „Хиляда деца имам.“ Господ ти даде тия деца. Той ще тури бялата лъжа там. Той вижда това, но не му казва: „Ти лъжеш“, защото в езика на Господа думата *лъжа* е изключена, и мисъл няма. Казва: „Дайте му хиляда деца.“

Сега онези, които се занимават с логика, ще кажат: „Докажи туй вярно ли е.“ Не казвам теоретически дали е вярно, или не. Един факт е, хиляда деца има. Че как хиляда деца? Рибите хвърлят по треста хиляди. Какъв голям лъжец

*коскоджа – доста голям.

е била рибата, колко пъти е лъгала Господа? Има бръмбари, които раждат хиляди. Аз вземам хиляда като едно човешко число. Тогава се раждат много страдания. Как се раждат страданията в света? Все от белите лъжи. Каква е разликата между една бяла лъжа и една черна лъжа? В черната лъжа ти в капана не можеш да се хванеш, но в бялата лъжа в капана се хващаш, там е така замаскиран, че не го виждаш. В черните лъжи вземаш предназначителни мерки, в белите лъжи ти се хващаш.

Сега какво е лъжата? Ти казваш, обичаш някого: „Аз, казваш, ме обичам.“ Малките деца питат колко обича бате си, то показва; колко обича кака си, то си отваря ръцете и казва; майка си колко обича, баща си колко обича, показва. Младите деца мерят любовта си. Ти казваш: „Аз съм готов за тебе всичко да пожертвам.“ Какво се подразбира в дадения случай? Представете си, че аз съм бедняк със съдрани гащи, има крѝпки на гащите, шапката ми съдрана, и на нея сто крѝпки, обувката съдрана, и на тях десет крѝпки. Аз казвам, че те обичам, готов съм всичко да пожертвам.

Питам, ако жертвам гащите, колко струват? Ако жертвам шапката си, обувката си, колко струват? Чудни са хората, когато казват, че всичко ще пожертват. Какво ще пожертват? Да има знание, няма знание, да има някаква сила, няма сила, а казва, че всичко ще пожертва. Тогава дойдем да уповаваме на него. Туй е лъжа. Всичко ще пожертва, съдраните си гащи ще пожертва. Имам предвид колко струват тия съдрани гащи.

В любовта жертва няма. Другите работи жертват, любовта не търпи жертва. Извън любовта има жертва. Онзи, който люби, казва, че е жертвал нещо. Не. Ти щом кажеш, че си пожертвал, значи ти го задължаваш. Казваш: „Аз пожертвах, това направих. Аз съм мислил добре заради него.“ То не е любов, ако е жертва. Мислиш добре заради него, мислиш, че си направил нещо или казваш: „Аз имах такива и такива чувства.“ Не, не. Любовта изключва всички жертви. Жертвата произтича от съвсем други съображения, които

са вътре в самото битие. В любовта трябва да правиш нещата като за себе си, не може да жертваш. Какво жертваш за себе си?

Любовта изключва жертвата. Защо я изключва? Ти си гладен, може ли да отрежеш от убовете си, че да ядеш? Ти ще предпочетеш да умреш гладен, отколкото да отрязваш от месото си и да ядеш. Какво придобива човек, ако отрязва своето месо? Който казва, че любовта е жертва, той сам лъже. Не е вярна мисълта. Може да жертваш извън себе си някои работи. Жертвоприношението станало за греха. Жертвата не е, която дава живот на хората. Жертвата може да те избави от страданието, но живот никога не може да ти даде. Някой човек може да направи една жертва, да те избави от водата, но той не те спасява; ти пак може да се удавиш някъде, ти пак може да направиш същата грешка.

Та казвам, в основата на религиозното възпитание има бяла лъжа, с която даже се опитваме да излъжем Господа. Казва: „Аз се молих на Господа.“ Като че е направил нещо. Господ има ли нужда от твоята молитва? Ти си се молил за себе си. Казва: „Толкоз пъти се молих, вярвам, че Той е всемоушен, вярвам, че Бог е всемоушен.“ Турят една идея, като че Господ е придобил нещо от неговата молитва, та трябва да му плати. Преди аз да съм се помолил, Той ми е дал всичко, каквото мене ми трябвало. Какво искам повече? Допуснете: една майка има едно дете, моли се Бог да ѝ даде второ. Даде ѝ още едно дете, не ѝ стигат две деца, иска още едно. Даде ѝ трето, не ѝ стигат три деца, иска още едно. Най-после дойде до дванайсет деца. Защо ѝ са дванайсет деца?

Идеш да работиш, дават ти един лев, не си доволен, дават ти два, не си доволен, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет. То вече е съображение, че външните условия са лоши. Тебе ти трябват повече средства. Работиш за средствата откън. Щом работите с пари, вече имате един неустановен човешки порядък. То е бялата лъжа. Искаш ли пари да си купиш въздух? Въздухът

купува ли се? Ти ходиш на въздуха, свободно го дишаш, никой досега не е поускал пари за въздуха. По някой път хората може да ти затворят устата, да не можеш да дишаш, то е друг въпрос.

Та когато ние искаме милиони, защо ни са милиони, кажете ми сега? Аз съм приверждал този анекдот. Един богатши отишъл в оня свят, казва: „Синко, без пари не може, и в оня свят без пари не може.“ Те му турили цяла една торба със злато. Като отива в оня свят, минава покрай гостилницата и всичко е по пет стотинки. Влиза, дава златната монета, казват: „Тези пари не минават, златните не вървят.“ Казва: „Синко, по пет стотинки ще ми турите, не мина златото тук.“ Турят една торба по пет стотинки, но като отива с тях, казват му: „Тези не минават. Нито златните, нито по пет стотинки вървят.“ С какво ще купиш в оня свят?

Ти искаш няколко милиона: десет, петнайсет, сто милиона, казваш: „Без пари в света не може.“ Кое е равносилно на парите? Пари и пари. *Пари* значи горещо, гори. Приверждат един пример за един английски проповедник тук, в България. Хванали го разбойници. (Който иска, може да му намери името.) Той им проповядвал Евангелието, за Господа им говорил. Главатарят го слушал и му казал: „Добре говориш, но пари, пари трябва.“ Най-после американците събрали толкоз пари, колкото искали, че го откупили.

Хубаво, идеш в оня свет и те турят в катрана, с колко ще се откупиш? Даже теорията на християнството, че Христос със своята кръв изкупил грешниците, то е теория, която не почива на една здрава основа, теория извън любовта. Има живот извън любовта, то е живот на смъртта.

Сега аз искам да ви говоря за живота на любовта. Любовта изключва всички съвременен порядък, тъй както ние го разбираме, тя го изключва. Там има преизобилие. Каквото един има в любовта, той го дава на разположение на всичките. В любовта никой не злоупотребява със своите близни, там няма злоупотреба. В любовта всичките каси са

отворени. Няма подозрения в любовта. Там мъже и жени няма. И деца няма. Какво има? Всички са деца. Защото, ако кажем, че има деца, децата са по отношение на възрастните. Няма възрастни в Царството Божие, и мъже, и жени няма, там всички са деца. Ако всички са деца, ако няма възрастни, децата мислят. Но това са най-разумните деца, които никога не злоупотребяват, не лъжат, децата, за които говори Христос – казва, че за тях е Царството Божие. Мъже и жени да влязат в Царството Божие, то е невъзможно, нито владуци, нито патриарси, нито царе, всички те се изключват из Царството Божие, то е в този порядък.

Сега вие срещате едно противоречие в себе си: пак еднообразие ще бъде. Сегашния живот, тъй както го погледнеш във всичките негови форми – те са все черни. Различава се по степен само черното: по-черно, по-черно, има едно еднообразие в черния цвят. В сегашния живот няма цветове. Гледаш го – човек, но ако вие бихте погледнали на сегашните хора, щяхте да се ужасите от маските. Ти гледаш един човек отвън, но вътре гледаш муцуна на вълк, отвън е човек, а същинският човек е вълк вътре; отвън е човек, а вътре е мечка; отвън е човек, а отвътре е змия. Ще видиш такава безобразие. Всичките тия хора с маски минават за синове божи, актьори са. Вие като идете вътре, поогледайте се, даже най-чистият, колко лъжи имате, колко преструвки имате.

Всякога човек се представя за туй, което не е. Хората не са смели да кажат: „Направих една погрешка“ – той ще скрие своята погрешка, има престъпление. Представете си сега един човек, на когото целият свят е негов; той се явява като един чужденец, каквото рече да вземе, хванат го и казват: „Кой ти позволи?“ Всичко е негово, навсякъде, дето иде, ще бъде престъпник, че си е позволил. Значи в неговото отсъствие те са създали един порядък и съобразно този порядък има престъпление. Хубаво, сега може би някой, който няма никакво право, той си позволява известна свобода. В какво седи свободата? Ако аз може да разбирам една книга, и

я чета, имам право да я взема. Но ако аз не зная да чета, ще бъде престъпление да я взема. Защо ще взема да нося една книга, която не разбирам?

Туй, което не ти трябва и което не разбираш, не го бутай. Престъпление е значи, когато ти вземаш една свещена книга да я четеш, и не я разбираш. То е престъпление. Пък престъпление е: ако знаеш да четеш книгата, разбираш я, и не я четеш. То е в този порядък на нещата. В Божествения порядък на любовта, ако знаеш да четеш и не я вземеш, ти излизаш извън любовта, ако не знаеш да я четеш и пак я вземеш, ти си пак извън любовта. Най-малкият отказ, който може да дадеш някому, той се изключва. Някой човек минава, един паяк хванал една муха, тя бръмчи. Ти казваш: „Господ да ѝ помогне.“ Знаеш, за тази муха любовта те изключва. Ти ще се спреш, ще кажеш на паяка: „Пусни тази муха.“ Ако не я пусне, ще употребиш бастуна, казваш: „В мое присъствие никакво престъпление не се позволява.“ Ти минаваш покрай някоя ябълка, някой червей влязъл в ябълката, ще му кажеш: „Излез навън. Ти нямаш право да влизаш в ябълката вътре.“

Червоят си позволява да влезе в ябълката, защото и хората си позволяват. Човек е първият, който наруши закона, той е научил животните, които сега вършат престъпления. Децата научават престъпленията от майка си и баща си, те ги раждат с престъпления. Майката има склонност да краде, и детето краде, което мяза на майка си. Ако бащата краде, което дете мяза на бащата, то ще краде. Ако майката не краде, което дете мяза на майка си, няма да краде.

Всеки от нас предава онова, което е в нас. И доброто се предава. Ти правиш едно престъпление, значи или баща ти е виновен, или майка ти е виновната. Ще намериш в кое поколение е причината. Сега направите едно престъпление. Законът за наследственост как определя нещата? Бащата някой път има желание да краде, но няма възможност да краде. Да кажем касиер е някъде, турил в ума си: „Да имам условия, ще взема десет, двайсет, трийсет хиляди“, но не краде, няма

условия. Той се ожени. Като се зачене едно дете, туй дете, ако мяза на баща си, ще изпълни плановете на бащата, синът ще стане действителен крадец, ще вземе да краде.

Та сега тебе ти гоиде мисълта да крадеш, ще намериш баща си в кое поколение: в първото, във второто или в третото прераждане, откога е влязла тази мисъл, трябва да ѝ намериш произхода. Тя току-така не иде. Крадците се носят, крадците са отстранени на главата при слепите очи. В кражбата има чрезмерна любов да вземеш. Съвестта ти е слабо развита, не си справедлив, не знаеш, че като вземеш, ти лишаваш някого. Тебе ти трябва един хляб, взел си десет хляба, деветте хляба са за другите хора. В тебе няма съзнание, съвестта е на друго място, ти нямаш съзнание, че другите хора имат нужда като тебе. Кражбата седи в това: когато лишаваш хората от онова, което ти имаш. Ти си взел не толкова, колкото на тебе ти е нужно, но си взел десет пъти повече, отколкото ти трябва. То е кражба. На тебе ти трябва само един хляб.

Та казвам, във вътрешния живот ние трябва да се задоволим с любовта, която изключва всички престъпления. Може да правиш престъпления, любовта не седи в тази кал, тя не се цапа. Един човек, който те обича, той не обръща внимание на твоите престъпления, той в тебе обича само онова, което е ценно. Да кажем, ти обичаш да пооткрадваш. Образци на кражбата са мравите и катериците. Една мравя, отдето мине, всичко влече, взема, трупа. Катерицата, като се наяде, прибира. На кокошка като хвърлиш царевица, тя е щедра, разпръсква. Катерицата, каквото остане, го събира за другия път. Сега ние, съвременните хора, имаме положението на мравите: осигуряваме се за бъдеще. Мравите, които най-много крадат, и катериците, каква култура добиха? Катериците горе по гърветата ходят, мравите долу по земята ходят. В тях има желание да събират отвсякъде. Ти, като катерица, по гърветата ще се качиш и в земята ще живееш, никаква култура не се постига. Кражбата спъва човека в духовно развитие, атрофира се човек. Щом влезе в ума на

човека да краде, той се атрофира, не може да прогресира. Има музикални кражби, вземе някой пасаж оттук, оттам. Кражба има и в поезията, някои поети крадат. Кражба има и у проповедниците, и те крадат: оттук вземат, оттам вземат, казва: „Голям проповедник.“ Крадат навсякъде.

Та казвам, свещените думи ги повтарят от Библията. Вземеш един свещен стих, посеи го, извади нещо, посеи този стих каквото произведе. Вие някой път имате желание, мислите, че имате теории. Намерете един по-невежа човек от вас, че го възпитайте – ще опитате вашето учение, какъв човек ще стане. Тогава ние имахме един брат, който казваше: „Малко давай, но от сърце давай.“ Той беше госта богат човек.

Любовта изключва много и малко дава. В любовта има *давай*, единствената мярка е *давай*: каквото дадеш нито е малко, нито е много. Ако е голямо, като постъпиш по закона на любовта, в любовта големите работи се смаляват. Ако даваш малко, ханката, която с любов даваш на един човек, се увеличава, расте, зрее и плод дава. Все ще остане нещо. Ако му дадеш нещо много голямо, то се смалява. Любовта винаги се приспособява. Всичките постъпки са хармонични. Няма противоречия в нея.

В любовта няма критика. Да кажем, че не се обхождат добре с нас. Няма такива работи. Сега по някой път вие говорите за любовта, казвате: „Те не се обхождат добре.“ По този начин ние любовта не можем да я намерим. Докато ти критикуваш, любовта е далеч от тебе. Докато не мислиш зряло, любовта е далеч от тебе.

Туй както се проповядва, то се живее, но този живот изключва любовта, той е вън от любовта. Аз съм гледал как лъжат набожните хора. Дошъл той да ми разправя какво видял в оня свят или какво сънувал. Аз виждам, в оня свят такива работи няма, то са карикатури. Тия карикатури иска да каже, че е оня свят. Карикатури няма, но светите не носят карикатурно лице. Туй както описват оня свят, не е вярно. Туй както описва Летбитер и други, то не е раят, то

не е оня свят. Такива Летбитеровски лъжи, Анибезантовски лъжи – не е оня свят такъв. Апостол Павел казва, че бил в оня свят и видял което наум на човека не е дохождало и на сърцето не дохождало.

Онова, което Бог е приготвил, то не може да се опише. Туй, което се описва, то не е свят на любовта. Под думата *лъжа* аз разбирам, че не е такъв оня свят, както го описват. Той е като нашия свят, погоден, и малко по-хубав. Аз виждам сега, виждам един свят, но не е оня свят. Виждам този свят под ъгъл четирийсет и пет градуса, виждам един свят с шест измерения, хубави зелени полета, градини, всички се разхождат, но нищо не се чува, навсякъде ходят, красив е светът. Но то е свят на илюзия. Пътища хубаво направени. Този свят да го положиш на земята, няма къде да го положиш тук в този свят. Ще кажеш: „Това е една илюзия.“ За онзи, който е невежа, е илюзия.

Сега аз не употребявам лъжата. Думата лъжа излиза от думата лижа, да близнеш нещо. От благото излиза лъжата, благото само малко да го лизнеш, то е лъжа. Ти в сладкото не може да се наядеш. Казва: „Ти го близни, ти ще се наядеш.“ Не може. Оттук лиже и оттам лиже, станало *лъжа*. Доста хубава дума. А-то, първата буква значи: от Божественото слиза. Лъжата има Божествена форма. После, има духовно съдържание. А-то, духовният човек, когато иска да те лъже, ще говори за Бога, че Бог е любов, ще те предразположи. След като те предразположи, ще те оберне и ще си замине. Ти в името Божие веднъж ще излъжеш. Опасно е да се лъже в името Божие. Сега може би във вас да се събуди един страх. Страхът е полезен. Има един страх на земята полезен, другите страхове са безполезни. Има един страх да не изгубиш любовта. Страхът Божи е началото на мъдростта, ако искате да прогресирате.

По някой път аз говоря за подмладяването. Подмладяването, тъй както сега живеете, то е невъзможно по никою начин. Дето влиза бялата или черната лъжа, подмладяването по никою начин не може да стане. Дето влиза нетърпе-

нието, подмладяването по никою начин не може да стане. Дето няма благосклонност, подмладяването по никою начин не може да стане. Дето има завиджане, подмладяването не може да стане и обнова не може да има. Дето стават критични, подмладяване не може да има. Дето не хващат вяра, подмладяване не може да стане.

Всички тия неща трябва да ги изключим от ума си, за да се подмладим. Или да станеш дете на любовта, да се освободиш. Живели ли сте един ден в любовта, да знаете колко струва да те освободи любовта от всичките тягости на живота? Погледнеш, видиш всичко колко е красиво. Младите, поне един ден вие сте чувствали, когато хората са влюбени, като че разрешават този въпрос. Усъмнят се, любовта изгубват, по стария начин живеят. Стрият начин е оране на нивата: гнес те впрегнат да ореш, утре те впрегнат, остеният играе. Остеният е закон, несгодите на живота. Тревожиш се за децата, за къщата. Умреш, тревога има, плачат. Ще те турят в гроба, питат: „Къде отиде, в оня свят ли е, или къде е?“ Казвам: „Там е горе, на клонеца.“ По някой път виждам умрели тук, на клонеца се наредили.

Казвам, спасението не е на клонците. На тях трябва да им кажа: „Слушайте, този живот трябва да го напуснете.“ Любов към Бога, пълна вяра. Според мене на клонците е: ти се ожениш за някой мъж, на когото уповаваш. Хубаво е, не е лошо. Той уповава на тебе. Двама сиромаси събрали се: и тя няма пет пари, и той няма пет пари, ще въртят къща. Домът е създаден от Бога. Ще въртиш къща, дето е Бог. Божията сила трябва да присъства, светлината трябва да присъства в тази къща. Водата трябва да присъства, хлябът трябва да присъства в къщата, за да се върти къща. Ние изключваме всичките неща. Мъжът казва: „Аз съм живият хляб.“ За хляб е осигурен. Като се ожени, няма нито пет пари, вижда, че няма живия хляб. Той купува от фурната. Като няма пари, казва: „Иди да намериш отнякъде.“ Влизаме в противоречие.

Аз бих ви обяснил как се е родил сегашният порядък на

нещата. Сегашият порядък се родил от вярата на Ева. В Писанието се казва, че казал на Ева: „Ако ядеш от този плод, всеки, който яде от този плод, всичко в света има; само като помисли, и работите идват; като помисли, и всичко става.“ Един българин, който вярвал, казал на един бик, който иде насреща му: „В името на Исуса Христа ти казвам да се махнеш.“ Той казва, но бикът иде насреща му. Казва: „Като не слушаш Христа, аз слушам“, и се качва на дървото. И от дървото казва: „Аз ти заповядвам.“ Бикът го гледа, казва: „Благодарение на това дърво се спаси от мене. Не си по-силен от мене.“ Човек трябва да бъде силен, за да се справи с една своя мъчнотия. Ако едно желание на кражбата е по-силно от тебе, че те накара да крадеш, ти си слаб човек. Кражбата показва, че е по-силна. Ако ти пиеш вино, желанието да пиеш вино е по-силно от тебе. Ако плачеш, плаченето е по-силно от тебе. Ако те хване една болест, че боледуваш, болестта е по-силна от тебе. Като станеш силен, ти оздравяваш. Щом си здрав, по-силен си от болестта.

Съвременните хора страгаме от онази, вечната, слабост: вярваме в това, което не е. Ако Господ е вътре в тебе, ти като кажеш, бикът ще се спре. Или ако не се спре, ще го хванеш за рогата и той ще се спре. Казва: „Имаш сила.“ Ти не можеш да хванеш едно свое желание, да го обуздаеш, какъв човек си? Казва: „Нервен съм, не може да търпя.“ Ако ти си нервен и не може да търпиш, тогава де ти е силата? Въздържаш се.

Аз често психологически опитвам. Доиде някой, гледам психологията на хората, доиде някой, че му казвам мекичко: „Занят съм сега.“ „Ама отдалече съм дошъл, нямам време за друг път.“ Аз разсъждавам: той отдалече дошъл и аз отдалече съм дошъл; той нямал време, че аз имам ли време? Някой път казвам меко: „Нямам време.“ Като му кажа меко, че нямам време, той не разбира. Кажа му силно: „Нямам време.“ Някой път казвам още по-силно: „Нямам време.“ След като се върна, взема ми цяла седмица да се очистя от туй *нямам време*. Тъй че опит аз правя. Като го

виждам, зная какво ще ме пита. Искам да го опитам какво ще каже, опитвам неговото състояние. Туй което аз чувствам, той е. Аз опитвам неговото състояние и виждам как той постъпва. Той казва: „Нямам време“, знае, че и аз ще кажа тъй: „Нямам време.“ Защото аз го зная, той ще ми говори мекичко, аз го зная защо ще ми говори. Ако аз му дам хиляда-две хиляди лева, мекичко ще ми говори. Продавач на грехи е, давам му повече, отколкото струват грехите, любезен е. Ако река да отбивам, той ще кипне: „Не продавам тия грехи.“

Не мислете, че вие може да поправите света. Често гледам, желание има да обърнат някого, казва: „Обърнах го.“ Няма по-мъчна работа да обърнеш някой човек. Ти, като го обърнеш, ти ще си създадеш една мъчнотия на себе си. Най-първо той е бил един човек от света, работил, уповавал на себе си. Ти го обърнеш да уповава на Господа, той престане да работи, уповава на Бога. Такова обръщане не ми трябва. Аз, ако бих употребявал обръщане, ще взема мотиката, ще кажа: „Елате да обърнем днес лозето.“ Ред години тук опитвам всичките. Когато дойде за ядене, всички стават кандигати, всички казват: „Тук е братско.“ Тия братя, когато е за работа, няма ги, нямали време, неразположени били и все са заети.

Някои болни идват. Аз ви казвам: вие сте болни, защото не работите. Ако бихте работили през целия май и юни по половин час на деня, един час на ден физическа работа, помалко щяхте да страгате. Ако употребите по един час на ден да работите физически, ще бъдете здрави. Тъй да работите за Господа. Нямаш градина? Ще намериш чужда градина. Един час ще работиш в чуждата градина, ще кажеш: „Днес съм решил да работя.“ Нямаме ваша, покопайте на някоя чужда градина, направете това за Господа. Ако всичките хора биха решили така да работят, какъв щеше да бъде светът?

Сега аз ви говоря как трябва да се изпълни Божият закон. Няма да турям за едно правило, но така е в реда на нещата: ние да работим. Ако зачитаме Божия закон, закона на любовта, то е привилегия да работиш. Няма по-красиво

нещо от работата. Мъчението отива надолу, трудът нагоре. Работа има само в любовта. Да бъдем готови всякога да работим. Кражбата е мъчение, поправката на кражбата е труд. Като се мъчиш да поправиш в себе си един недъг, то е труд.

Най-първо, трябва да оправиш своята погрешка. Като изправиш нетърпението, то е труд. Като губиш търпението, то е мъчение. Като започнеш да печелиш търпението, то е труд. Като дойдеш да си търпелив, то е работа. Та казвам: „Има какво да работиш.“ Казва: „Да се оправи светът.“ Ние очакваме един оправен свят. Светът е оправен. Ангелите, като им каже Господ, навсякъде отиват като посланици по цялата вселена, дето е уредено. Само тук, на земята, очакваме да уредят нашия свят. Ние сме доши да уповаваме навън, да не работим. Свещеникът, като вдигне ръката да благославя, много хубава работа е, с малко се свършва.

Като дойде някой и ми каже: „Аз те обичам“, каквото поиска от мене, да му дам. Казва: „Обичам ви.“ Готов съм да пожертвам. Да пожертвам заради този, да пожертвам заради онзи, днес ме обичат, утре ме обичат, погледнеш, един ден нищо не остане. Като не остане нищо, не ме обичат. Когато аз давам, обичат ме. Щом кажете, че обичате, то е взятничество, подкуп. Аз трябва да вляза във вашия дом, преди вие да ме обичате. Този човек, който обича, виждам, като дойде при мене, няма какво да ми се оплаква. По някой път минавам покрай някой болен, човекът нищо не иска, чета в очите му: „Аз нося този товар.“ Аз пожелавам той да оздравее, и той оздравява. Казвам: „След няколко гена ти ще бъдеш здрав.“ Пожелавам, както съм здрав аз, така и той да бъде здрав.

Просете с любов. Вие с любов не просите. Сега тук се събираме да се молим. Хубави работи са те, но не са по любов. Казвате: „Домегна ни на нас.“ Еднообразието дотяга. „Отче наш“ две хиляди години как го четем? „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти, да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти.“ Ако бяхме се спрели само на тия

три думи: да осветим името Божие, да дойде Царството Божие, да бъде волята Божия – но да изпълним, светът щеше да се оправи. Християнските народи, които трябваше да работят, те оставиха Господа да работи, Господ да направи всичко. Най-после, дойде едно материално разбиране.

Два крайни възгледа има сега: едни казват, че Господ ще оправи света, другите казват, че ние ще оправим света. Материализмът, това е крайността на християнското учение, че Господ ще оправи света. Казва: „Бог няма какво да оправи, ние ще го оправим.“ Казвам, за бъдеще ще вземем тия думи на Христа, Който казва: „Както Отец Ми работи, така и Аз работя.“ Всички трябва да работим. Сега работи от любов. Всичко онова, което може да направите от любов, то е, което ще ви помогне и ще остане с вас. Онова, което не е направено от любов, ще имате временен живот, няма да имате Божието благословение. Туй, направеното без любов, няма да остане във вас. Една мисъл, родена във вас без любов, не остава. Едно желание, родено във вас без любов, не остава. Една постъпка, родена във вас без любов, не остава. Туй, което е направено с любов, то остава във вас.

Та казвам, работете за Бога; не за себе си, но за Бога всички трябва да работим. Тъй разбирам любовта: да работим заради Него, като че заради себе си работим; като мислиш за Бога, като че за себе си мислиш. Тогава всичките тия, че любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не дири своето си, ще се изпълнят. Онези, които не са готови, да се държат за стария порядък. Онези, които са готови да влязат в новия порядък, да започнат да учат правилата, които любовта изисква. В хубавото свирене не се позволява никаква погрешка, всичко върви като механика, всички тонове са ясни, хармония има. В обикновения порядък като сме, ще бъркаш и ще те спират много пъти, двайсет-трийсет пъти ще те спират. В добрите свирци и певци спиране няма, там всичко върви хармонично. Казвам, влезте в новия оркестър на християнството, дето няма погрешки. Живейте в един свят без погрешки.

Туй, което ви казвам, то не е учение за света. Светът него не може да го приложи. То е едно учение, което едва за себе си може да го приложите, за вашия ум и за вашето сърце. Отвън няма да го приложат, но всеки може да го приложи за себе си, в ума си и в сърцето си.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесето утринно слово
3 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

БЕЗ СОЛ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитвата на Царството“

„Кажу ми Ти истината“

„Добър ден“

Прочетоха се следните страници от книгата „Божествен и човешки свят“: 301, 302, 303, 304, 305, 360, 361, 362.

Бог е любов. Под думата *Бог е любов* какво разбирате? Какво нещо е *Бог е любов*? Туй, което постоянно дава и никога не взема, това е любовта. Вие се намирате в едно противоречие, понеже любите, и искате да вземете. То е обратният закон. Щом даваш и вземаш, то е търговия, то не е любов. Любовта е това, което всякога дава, без да очаква нещо. Щом речеш да очакваш нещо, което си дал, влизаеш в противоречие със себе си. Гледам някой казва: „Аз ви любя, казва, вие любите ли ме?“ То е вече търговия, иска търговско отношение. Щом той е продавач, аз трябва да бъда купувач; щом аз съм продавач, той трябва да е купувач.

Мъжът дава, а жената взема, нищо повече. Жената постоянно взема, тя е отворена гунка, в която всичко се втича. Той сега мисли: като се ожени, ще бъде щастлив. Щастие то подразбира: мисълта трябва да му донесе нещо. Какво ще му донесе? Сега, когато говоря за жена, не разбирам само жената. Под *жена* разбирам: всеки човек в даден случай може да бъде или мъж, или жена. Казва: „Какъв си?“ „Мъж?“ „Хубаво, даваш ли?“ „Не давам.“ „Не си мъж.“ „Аз съм жена.“ „Ами ти каква жена си, когато си подпушена и

през тебе нищо не може да мине?“ Вземеш, пълен си. Една жена е пълна. Пълната жена не е жена, празната жена е жена. Аз наричам всички празни шишета *жени*, а пък наричам *мъже* всички пълни шишета. Празните и пълните шишета не разрешават въпроса, това е консервиране – ние имаме съдържание консервирано.

Щом консервираме нещата, ние влизаме в стария порядък, започваме да се осигуряваме за зимата, когато няма плодове. Представете си, че живеем в един свят, дето по гърветата има постоянно плодове. Що ще правите консерви? Има консервирано знание. Наследствените знания са консервирани. Ти си наследил някое качество на баща си. Баща ти обичал парите, и ти ги обичаш, мязаш на баща си. След като обичаш парите, какво могат да ти дадат? Обичаш парите, парите не могат да отговорят на твоята любов. Ти ги обичаш, но те не могат да отговорят на твоята любов. Какво ще ти дадат парите? Няма по-невярно нещо от парите: в който джоб ги туриш, вървят – никакъв морал; който ги вземе, с него отиват. Турците казват: „С деветдесет народа мир правят.“

Когато ти имаш една мисъл, която е от женски характер, трябва да я видиш, най-първо, има ли канал, изтича ли: шише или цев е. Ако е шише, което събира едно кило, ти трябва да знаеш, че след като туриш едно кило, ще бъде недоволно, всичко друго, което туриш, ще се излива навън. Какво може да донесе такава жена? Представете си: една жена се оженила, първата година мъжът ѝ направил памучена рокля, втората година – вълнена, третата година – копринена. Каква по-хубава рокля от копринената може да ѝ се вземе? Питам сега: ако жената носи памучена рокля, какво ще добие; ако носи вълнена, какво ще добие и ако носи копринена, какво ще добие? Памукът е добър проводник на топлината, коприната е лош проводник на топлината. Следователно мъжът иска да ѝ каже: „Едно ще даваш, две ще задържиш. Евтино ще купуваш, но два пъти по-скъпо за него ще вземеш.“

Та казвам, изясняват закона за наследствеността. Всичките нещастия гнес, които съществуват в света, на какво се дължат? На една неразбранщина. Колко му трябва на един човек да живее? Защото в Божествения свят човек е осигурен за един ден: откакто изгрее слънцето, докато залезе. Ти искаш да се осигуриш за милиони дни. В Божествения свят за един ден щом си осигурен, ти си осигурен завсякога; щом за един ден не си осигурен, оставаш неосигурен и за другите дни. Най-първо, ако ние се осигуряваме, ние нямаме вече доверие в онзи Божествен промисъл, който съществува в света. Казва: „Кой ще се грижи за мене? Аз ще се грижа.“ Щом ти се грижиш за себе си, ти си излязъл от Божествения порядък. Казва: „Трябва да помислим за себе си.“

Аз трябва ли да мисля кога ще дойде пролетта, трябва ли да мисля кога ще дойде лятото, кога ще дойде есента, зимата? Или трябва да ли се тревожа дали гърветата ще цъфнат, или няма да цъфнат, дали ще дадат плод, или не? Или трябва ли да се тревожа дали слънцето ще изгрее, или няма да изгрее? Сегашният порядък, в който живеем, е извън Божествения порядък на нещата. Какво човек е добил, когато живял извън Божествения порядък? Щом живее извън Божествения порядък, всичките нещастия ще дойдат отгоре му, няма да остане някое нещастие, което да не опиташ, никакво благо няма да дойде. Щом влезеш в Божествения порядък, всичките блага у тебе ще дойдат, всичките страдания ще си заминат.

Вие страдате. Кажете защо са тия страдания? Те са извън Божествения порядък. Христос беше в небето и Му се поревна* да дойде в човешкия порядък. Той опита какъв е човешкият порядък. Казват Му: „Ако идеш извън Божествения порядък, ще изпитаеш всичките страдания.“ Втори път като Му кажат за човешкия порядък, казва: „Отсега, и цялото човечество да плаче, кракът Ми няма да стъпи в човешкия порядък.“ Казват Му: „Гладуват хората.“ „Хич не гладу-

*поревна му се – пожела силно, прииска му се.

ват.“ Казват: „Има хора, които умират от глад.“ „Да се хранят със Словото Божие.“ Хранят се с хляб – човешкия порядък. Хранят се със Словото Божие – Божествения порядък.

Сега казвате: „Да обърнем света“, всинца се въодушевявате да обърнем света. Чудни са хората, които не са се научили да обръщат своите кесии, а искат да обръщат чуждите кесии. Кесията трябва по някой път да я обърнеш, да я опереш, понеже, след като туряш пари, се оцапва. Едно шише, след като наливаш дълго време вода в него, трябва да го измиеш, госта тиня оставя водата, трябва да го измиеш това шише. Обърнеш го надолу. Шишето, като гържиш нагоре, нищо не дава. Шишето, като има, като го обърнеш надолу, тогава пуца нещо. Ако човек седи нагоре, не страда. Ще обърнеш с главата надолу, казва: страда. Докато не гоиде страданието, той нищо не дава.

Всякога страданието има предвид да изкръпка нещо от тебе. Аз съм гледал някой път майката гоиде, даде една ябълка на детето. После поиска ябълката от детето, то не я дава. Заражда се борба, майката го хване, вземе ябълката. Или хване го за ухото – то стиска и тя стиска, който стиска повече, надвие. Детето почне да плаче, че майката му взема ябълката. Защо плаче детето? Майката вижда, че тази ябълка не е хубава, взема я, за да му даде по-хубава. Него го е страх, казва: „Не давам, в света има само една ябълка.“

Ти си загубил хиляда лева. Господ помислил да ти даде две хиляди. Казваш: „Защо ми вземаха парите?“ Да ти дадат две хиляди. Вземат ти двете хиляди, които имаш. Казваш: „Защо ми взема парите?“ Да ти дадат четири хиляди. Вземат ти четирите хиляди, за да ти дадат десет. Или вземат ти десет хиляди, за да ти дадат двайсет хиляди. Казвате: „Защо ми вземат това?“

Любовта ти взема, но ще ти даде по-хубаво. Първата жена ти взели, ще ти дадат втора. С първата се пържеше. Казват: „Еднобрачие има в света.“ В света не съществува никакво еднобрачие. Прераждал си се петдесет-шеiset пъти.

Казва: „Аз съм еднобрачен. Според теорията, казва, мъжът има само една жена.“ Това е Божественият порядък. В човешкия порядък е винаги многоженство. Соломон имаше триста жени и шестстотин наложници – деветстотин. Четете, да видите какъв морал дава един еврейски цар? Защо е писано така? Защо му бяха тия много жени на Соломона? Баща му взе чуждата жена, лакомия е това – и такъв син се роди, взе много жени. Всеки, който взема чуждата жена, ще роди син, който ще има деветстотин жени. Питам сега, в нашите времена как ще отгледаш толкова жени? Ако си цар, можеш, но ако си беден човек и имаш деветстотин жени, какво ще ги правиш? На годината деветстотин рокли по хиляда лева, колко правят? Деветстотин обяда по сто лева, колко струват? Ами обуца, ами шапки? Ако всичките тия народят деца, по три-четири?

Имаме един закон. Опасно е, когато умът стане многоженствен, сърцето като стане многоженствено, опасна работа. Трябва да се разбира законът. Единствено Божественото е в света, което хармонизира всичките противоречия. Извън Божествения порядък съществуват всички нещастия. Казват: „Защо Господ направил света така?“ Ние си правим този свят. Разправяше ми един попски син, казва: „Баща ми имаше стотина кошери, тръвни*. Гледам една бяла пита, турил я отдолу. Дете съм, искам да взема от бялата пита; хич не ми иде наум, че има пчели там, вземам ножчето и режа. Като се натрупаха пчелите отгоре ми, пунах тръвната. Пчелите наханаха ме по лицето, погу ми се лицето. Баща ми ме пита и аз лъжа баща си. „Какво ти стана?“ – казва. Казвам: „Минах покрай пчелите, и те се нахвърлиха.“ Казва: „Те, пчелите, са работливи, ти да не си ги бутал?“ „Не, не.“ Баща ми отива при кошерите, и който кошер съм го бутал, се обърнал. Вика ме баща ми и ми казва: „Тази тръвна кой я бутнал на земята?“ Та казва: „Баща ми – с доказателства. Трябваше да призная, че съм бутал. Яви се желанието в мене,

*тръвни – кошери за пчели, изплетени от пръчки.

и не искам от баща ми мед, да ми даде колкото искам.“

Та и ние в света скришно искаме от тръвните да си извадим малко медец. Който от вас иска да си вземе медец, пчелите се нахвърлят, тогава носим своите подутини по себе си. Някой път зароди се желанието, някой иска да се жени. Хубаво, защо иска да се жени? Момъкът или момата искат да се женят, защо? Искаш да носиш сабя. Защо искаш да носиш сабя? „Ама искам да свиря.“ Защо? „Ама искам да говоря.“ Защо? Хубаво е, не е лошо да говориш, но защо? Които се сподобят с онзи век, нито се женят, нито за мъж отиват. Казва: „Човек трябва да се жени.“

Женитбата е един процес, но жененето е извън рая. Докога ще се женят хората? Докато са извън рая. Щом се върнат в рая, никаква женитба няма. Казва: „Да направя нещо.“ Аз ще ви представя. Когато един грънчар направи петдесет-шейсет хиляди грънета, защо ги прави, каква услуга принася на човечеството? Петдесет-шейсет хиляди грънета опекар, продаде ги. Разправят за един грънчар в турско време, в Балчик. Опекар петдесет хиляди грънета. Дошло му наум, стотина от тях напълнил с краве масло, а другите останали празни. Иде една светкавица и пада върху грънетата, и му пробива всичките петдесет хиляди празни грънета. Само стотината грънета, пълни с маслото, остават здрави.

Злото, всичките ваши празни мисли, светкавицата ще ги надупчи. Ще останат само пълните шишета с масло. Доброто в света е, което нас ни ползва. Един момък се жени, защо? Една мома се жени, защо? Момъкът се жени или да люби, или да го любят. Момата се жени или да люби, или да я любят. Те едновременно не може да се любят, невъзможно е двама души едновременно да се любят. Законът на любовта е закон на даване. Ако всички дават, кой ще взема? Трябва да има някой да взема. Водата, която се дава, трябва да има поле, да влиза някъде на работа. Или вие искате да вземате. Но ако няма кой да ви дава, кой ще взема? Даването и вземането произтичат от любовта. Даването е процес на изобилие, излиза нещо от Бога, то е даване. Приемането е

това, което Бог дава да приемем, да го турим в работа. Ако ние не дадем ход на Божественото, благо то се спира. Аз наричам туй *подпушване закона на любовта*.

Казва: „Мене не ме обичат хората.“ Защо да не те обичат? Искане някой зимно време от мене да стопля стаята. Нямам никакво гориво, как ще го стопля, кажете ми, нямам горивен материал? Най-първо, трябва да имаш горивен материал в ума си, с който да създадеш една любовна форма. Трябва да имаш горивен материал в сърцето си, с който да създадеш едно любовно желание. Трябва да имаш горивен материал във волята си, да приложиш любовта. Любов, която не може да излезе из човешкия ум, любов, която не може да излезе из човешкото сърце, и любов, която не може да излезе из човешката воля – това не е любов. Трябва да потече този извор, силен е. После ум, който не може да възприеме любовта, и сърце, което не може да възприеме любовта, и воля, която не може да приеме любовта, това не е ум, сърце и воля. Ум е, който може да произведе любовта и ум е, който може да възприеме любовта. Сърце е това, което може да произведе любовта и което може да възприеме любовта. И воля е туй, в даден случай, което може да предаде любовта и което може да възприеме любовта.

Тези са нови понятия. Казвате: „Любов.“ Най-първо, всеки в себе си ще каже: „Аз може ли да предам Божията любов и може ли да възприема Божията любов?“ То са елементарни работи, от които ние сега се спъваме.

Не само ние, но целият свят иска да тури един нов ред. Новият ред седи в любовта. Ако умовете на хората се отворят да дойде Божията любов и да я предадат, ако умовете на хората се отворят да възприемат Божията любов, ако сърцата се отворят да предадат Божията любов, ако сърцата се отворят да приемат любовта и ако техните воли се отворят да предадат и да възприемат любовта, вече имаме един нов порядък на нещата. Сега оставете старите разбирания: „Да умрем, да идем в оня свят да видим какво има.“ Питам, ако някой иде в Германия, той германец ще стане ли?

Ще добие ли всичкото знание? Ако иде и каже само: „ку-ку“, ще се запознае ли с науките на германците, с индустрията, която те имат, ще научим ли нещо?

Ние искаме да идем в оня свят, в Божествения свят – умът трябва да бъде готов да предаде Божията любов, сърцето трябва да бъде готово да предаде Божията любов. Сега думата *предаде* има двоен смисъл, разбираме предател да стане, да те изнуди, и да предаде нещо. Аз предаване ще го туря другояче: човек, който не е готов да стане слуга на любовта и да иде да служи на любовта. Ако човешкият ум не е готов да стане слуга на любовта и да иде да ѝ служи, това не е ум, ако човешкото сърце не е готово да стане слуга на любовта, да иде да ѝ служи, това не е сърце и ако човешката воля не стане слуга на любовта, да иде да ѝ служи, това не е воля.

Казвам: „В нас новият порядък е готовността да възприемем Божията любов и да идем да служуваме в света.“ Как да идете да служувате на Господа? Тъй както разбирате. Няма никакви правила, за обичането на любовта няма никакви правила. „Как?“ – някой ме пита как ще люби. Как ще любите, кажете ми? Ако ме пита конят: „Обичаш ли ме“, казвам: „Обичам те“, и се качвам на гърба му. Той ще ме носи. Ако ме пита каруцата: „Обичаш ли ме“, кача се отгоре на нея и ще си туря товара на каруцата. Каруцата е туй, на което може да се кача; кон е туй, на което може да се кача; череша е това, на което може да се кача и да взема плод. Като иде при черешата, ще ям череша, няма да я гледам, да я милвам, целувам. Ще целувам плодовете. За всяка целувка трябва да ми даде. „Такива празни работи, ние сме реалисти.“ Целувам черешата за черешите. Ти целуваши водата за самата вода, която влиза в тебе. Вода, която не влиза – никаква целувка не давам. Целувам хляб, който става жертва. Един човек, който не може да се жертва, никаква целувка не може да му се даде, то е закон.

Нас, съвременните хора, ни е страх от жертвата. Жертвата е свободен билет, отвор в човешкото сърце да

влезеш. Ти, като се жертваш, ще влезеш в Божествения свят. Без жертва не може. Сега жертва се Христос. Христос се жертва, за да влезе в Божествения свят, да може да въведе всичките души, да им даде пример, че и те по същия закон на жертвата да влязат. Ако ние не мислим, че можем да се жертваме като Христос, да влезем в Божествения свят, безпредметно е. Казвам: „Христос умря заради нас.“ Христос умря заради нас, и ние трябва да умрем заради Него. Умира човек заради мене, и аз ще умра заради него. На думата *умира* вие туряте съвсем друг смисъл. Умира значи: *у, мира* – след *у* турете запетая, значи *въвежда ме*, умира Христос заради мене, въвежда ме в друг свят. Тъй го турям умира: *у, мира*.

Ние сами разваляме живота. Знаеш колко лесно се разваля животът? Оженили се двама млади. И религиозните хора се женят, всичките хора се женят на земята, няма никои, които да не се жени. Те си писали много сладки любовни писма, все хубави писма. А пък тя не знаела да готви. Сварила боб и цяла шепа сол турила. Дошъл той, почнал да яде – солено. Не турила сол с трите пръста, но цяла шепа. Защо е турила повече сол? Казва ѝ: „Моля ти се, по-малко сол туряй.“ Ами ние, съвременните хора, много сол туряме. Срещнем някого, казваме: „То добре трябва да се живее“ – сол. „Ти, казва, не мислиш“ – сол. „Сърцето ти е таково“ – сол. „Волята ти е такава“ – сол. Дойде свекървата – една шепа сол, дойде зълвата – една шепа сол, дойде снахата – една шепа сол. Яде ли се ядене с три шепи сол? Като тури в ума, в сърцето и във волята, яде ли се този боб?

Аз съм дошъл до едно заключение: свекървата никаква сол да не туря, зълвата никаква сол да не туря и снахата никаква сол да не туря. Да сварят боба без сол. Като дойде възлюбеният, той да си тури сол колкото иска. Казвам сега, без сол ще готвите. Едно правило: без сол ще приготвяваме. Всичките яденета оставете хората да си ги посоляват. Пригответе ги по всичките правила, но за сол – всеки сам да си туря. После и масло не туряйте на боба. Сипете боба и

турете масло – всеки да си тури колкото иска. И пипер не му туряйте, оставете всеки да си тури пипер. Аз съм ял тази попара, благодарение, че обичам лютите работи. По някой път, когато съм се простудявал, ходил съм да ям лото ядене, що съм се изпотявал. Но оздравявам, но то е лекуване. Боба сварете с проста вода, с вода, каквато Бог дал, оставете онзи, който ще яде, сам да си тури сол, пипер, масло, ако искате главата ви да бъде мирна. Доста е да се солим. Сега ние постоянно се солим. Без сол.

Бог е любов. Трябва да носиш едно качество. Досега Бог никому не е казал: „Ти защо направи това?“ Никой не Му чул гласа. Хората казват, че някога Господ казал. Господ те погледнал, и никога Господ не соли нещата. Той ти оставя черешата, тъй както е сварена, на гървото. Ако искаш, я вари, ако не може да я употребиш. Щом ти я консервираш, то е човешка работа, тя изгубва своята хранителност. Аз бих желал да ям череша, които са на гървото, отколкото онези, които са консервирани. Бих предпочел да ям един боб неосолен, неопиперен, без да му е турено масло, защото бобът сам има достатъчно масло.

Чудно е, че ние мислим, че като сме пратени в света, като прокурори, като съдии да разрешим въпросите. Най-първо, човек трябва да смята. Ти, най-първо, започваш да градиш една къща, ще пресметнеш колко пари ти трябва. После, трябва да знаеш времето ще бъде ли хубаво. Защото, когато градиш къщата, ако времето не е хубаво, ще съградиш една къща неестествена. После, една къща когато се гради, не трябва да плачеш: този да е умрял, онзи да е умрял. После, цялото време, когато се гради къщата, да пееш, да си весел. В такава къща ти можеш добре да живееш. Когато времето е било сухо, когато всичко е взето предвид да направиш къщата – всичко има въщи, което ти е потребно. Най-после, има достатъчно светлина, прозорци има, не да влезеш в една къща, която е затвор.

Всяка аналогия трябва да е вярна. Ако ти създадеш в себе си свои възгледи всеки да има оформен възглед, знаеш

какъв възглед. Казва: „Характерът ми е такъв.“ Аз не зная дали един характер може да се създаде за един живот, или за два, или за три. Под думата *характер* аз разбирам човек във всичките свои прояви да постъпва разумно. Аз считам един художник, като те види, да ти нарисува носа точно: ни погълъг, ни по-къс, изведнъж да даде характерната черта. Ако основата на моя нос показва, че съм умен човек, ако средата на носа показва, че съм деятелен и ако краят на носа показва, че съм щедър човек. Тази именно линия като се тури, показва активност, щедрост. Но той нарисува и тури носа прав: нищо не показва, няма никакво качество този, правият, нос.

Ако на любовта ние предадем нейните качества, ако на ума предадем неговите качества да има светлина, ако на сърцето предадем неговите качества да има топлина и ако на човешката воля предадем нейните качества да има сила, тогава ние разбираме свойствата им. Умът без светлина не може да бъде полезен, сърцето без топлина не може да бъде полезно и волята без сила не може да бъде полезна. Казвате: „Откъде да ги вземем?“ Тия неща Бог ни ги е дал. Бог, като ни дал ума, научил ни как да възприемаме топлината. Като създал в нас волята, научил ни как да възприемаме силата. Всички трябва да се върнем към туй първично послушание, да можем да възприемем Божествената светлина, да възприемем Божествената сила, от която всички сега имаме нужда.

Аз намирам: всички хора се нуждаят от светлина. Те не може да мислят, понеже нямат светлина, не може да чувстват топлината. Най-първо, слаби са, хилави са, сили нямат, казват: „Така Господ ни е направил. Господ направил ангелите да пътуват по цялата вселена, нас ни оставил хилави деца.“ Не. Ние сме на земята от непослушните деца. Аз наричам земните жители своенравни деца. Земята е един приют за поправка на своенравните деца. Та вие сте от своенравните. Казвате: „След като напуснем своенравие, ще бъдем като ангели.“ Ние сме своенравни ангелчета.

Аз гледам по някой път колко се безпокоят хората. Като дойде някой човек до мене, чувствам неговата болка.

Него го боли коремът. Той го иде при мене, и мене ме заболи. Той страда на място, аз страдам по симпатия. Него го боли главата, и мене ме заболи главата. Че го боли главата, на място е, че моята глава ме боли, то е по симпатия. Него го боли кръстът, и моят кръст ме заболи. Но аз се уча от това. Казвам: защо го боли коремът? Защото яде повече, отколкото трябва. Защо го боли главата? Защото не мисли както трябва. Тогава спра се при него и започна да го уча, казвам: „Слушай, ти имаш коремоболие.“ „Да, да, много ме боли.“ „За да не те боли коремът, много ще дъвчеш, добра храна ще ядеш. Храната с любов ще ядеш. Никога няма да ядеш, когато нямаш желание да ядеш. Щом си разтревожен, не яж.“ Има едно ядене за лекуване, то е друго. Но човек, за да бъде здрав, винаги с любов трябва да яде. Като погледнеш хляба, да го обичаш, че като влезе в тебе, и той да е доволен. Ние, съвременните хора, ядем без любов, спим без любов, ставаме без любов, учим без любов. Казва: „Не върви тази работа.“ Бог е любов, станете като Него, давайте. Сега не искам да ви кажа: давайте. Вие сте давали. Но погрешката ви къде е?

И аз давам по някой път. Вчера бях на лозето, искам да помагам на ягодите. Защо им помагам? Защото са ангелски деца, гледам да помогна на децата на ангелите. Гледам, идат двама души: един мъж и една жена. Казват: „Господин Дънов, искаме да ви видим по много важна работа.“ „Извинете нямам време, имам работа.“ „Искаме да ви видим.“ „Че защо, тук на лозето може да ме видите.“ Изваждат квитанция за слепите, искат да им помогна. Казвам: „Тази работа за слепите хора е на държавата.“ Да ме викат за слепите да помогна, да им отворя очите, разбирам, но да ме викат на слепите да им помагам с пари, не разбирам. Казвам: „Нямам пари.“ „Ако искате, може да оставим квитанцията. Нямаме време.“ Рекох: „Че и аз нямам време.“ Казвам им: „Елате в неделя.“ Казват: „Хубаво е да го идем, понеже сега няма ядене в града, при вас като го идем, ще се наядем.“ Иде една сестра, учителка, помага. Извадиха квитанцията, искат да пишат: „Доктор Дънов даде сто лева.“ Рекох: „Не, не искам да ми

туряте името. Турете името на тази сестра.“ Рекох: „Имаш ли пари?“ „Имам.“ Тя даде парите, аз се освободих, туриха нейното име. Ако ми турят името, трябва да плащам. Пописаха, заминаха си. Не идат да ме питат какъв начин иматия слепи да прогледнат, ами пари искат. Хиляди пари да им дадат, слепите пак слепи остават. Та казвам, на слепи хора пари не давам.

Казвам, на сляп човек знание не се дава, на сляп човек любов не се дава, на сляп човек сила не се дава. На слепия трябва да му се отворят очите, той да мисли. На слепия трябва да се отвори сърцето, да мисли. Трябва да се отвори волята, да мисли. Тогава ще му дадем любовта, Божественото знание, истината. Слепите трябва да прогледнат, от пари не се нуждаят. От знание, от любов, от свобода се нуждаем всички.

С отворени очи възприемете любовта. С отворени уши възприемете любовта. С отворени уста възприемете любовта.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и първо утринно слово
10 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

НОВОТО В СВЕТА

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Всеки се намира в една вътрешна борба със себе си. Борба има, която владее в човешкия ум, човешкото сърце и човешкото тяло. Тялото страда от неестествена храна, гробовете страдат от нечист въздух, умът – от нечиста мисъл, сърцето – от нечисти желаня. Нечистата мисъл не се вижда, но се опитва. Желанията, и те не се виждат.

Та казвам, в съвременните религии, и сега, и в древността, всички страдат, понеже религиозните хора не работят, много малко работят. Те са търговци, банкери. Казвам, да вярваме в Бога. То е банкерството. Банкерът седи в банката да смени парите, но двайсет-трийсет процента дава, и хората вземат. Да вярваш в Бога, вярваш – банкерът е богат. Като вземеш парите от него, е услужлив, но двайсет и пет процента взема, и то само за тебе. Ние мислим: като вярваме, по двайсет и пет процента даваме. Казва: „Аз вярвам в Бога.“ Като вярваме, какво сме направили?

Представете си, че вие вярвате, че професорите на Софийския университет са отлични учени хора, като че ли няма други в света. Вие сте студент, но не учите. Какво ви

ползва тяхната ученост или материалът, който се преподава в университета, какво ви ползва, ако не го изучавате? Да кажем, вие минавате за математик или за естественик, или някакъв биолог, или физик, или лекар. Ако сто души умъртвите, а десет оздравите, какъв лекар сте?

Сега аз не искам да ви говоря безлично. Казвате: „Аз лош човек ли съм?“ Всеки човек, който не се учи, е ленив. Всеки човек, който не върши доброто, е лош. Аз за злото не говоря, защото за злото и доброто имам друго мнение, което не искам да ви го казвам, за злото и доброто имам най-доброто мнение. Какво ще направя да ви говоря?

Казвам, че за злото и доброто имам най-доброто мнение, защото доброто и злото, ако живеят на едно място, те са добри, другояче не биха живели. Те живеят на едно гърбо. Ева искаше да стане тяхно дете, да я приемат като пансионерка. Ева мислеше, че като изяде ябълката ще стане като Бога. То беше един процес, това е една трета. Трябваше работа, учение, трябваше голямо учение. Освен че не стана като Бога, но те изгубиха грехите си, като ядоха.

Някои религиозни хора мислят като Ева, че като повярват, в рая ще бъдат. Не е такава вярата, аз не вярвам така. Най-първо, ти не говориш истината, ти казваш: „Аз вярвам в Бога“, пък не говориш истината. Представете си, че ти като кажеш: „Аз вярвам в истината“, ако сме на физическото поле, веднага да блеснат лампите. Казвате: „Ето ние повярвахме, и слънцето изгря.“ Питам, нашата вяра ли направи слънцето да изгрява? Казвате: „Ние като повярвахме в Бога, и слънцето изгря.“

Днес сме събрани, и слънцето изгря, но един ден, като не сме събрани, няма ли да изгрее слънцето? Ще изгрее. То е съвпадение. Не съществуваше нашата вяра, и слънцето изгряваше, то изгряваше преди ние да вярваме. Питам: „Домакинята, която започва да вярва в мъжа си, кога започва да вярва в мъжа си?“ Като мине по закона, като се венчае. Казва, че е неин мъж, вярва. Може ли тя да вярва, преди да се е оженила? То е предположение, може да вярва. Значи под

думата *вяра* разбираме: влизаш в едни условия на живота. Питам, ако ти вярваш в мъжа си, какво си му предал? Ако ти вярваш, и той вярва в тебе. Ти вярваш, че той ще ти донесе нещо за ядене. При сегашните условия мъжът вярва, че жената е сготвила това, което той донесъл. Ако мъжът не донесе това, което тя очаква, и ако тя не сготви донесеното, какви отношения имат на физическото поле? Казва: „Да хванем някой готвач.“ Че това вече е мнозинство. Да хванеш друг мъж, който да носи, това е многомъжество.

Според мене една храна, която минава през много ръце, се опорочава. Най-чистата храна е да мине само през една ръка. Ако искате чист плод, вие сами трябва да откъснете. Щом друг го е откъснал, той е предал нещо от себе си. Ако мине през един, двама, трима, пет души, опорочава се; нещата са невидими, но се опорочават. Приел си някоя мисъл отнякъде: тя минава през някои хора, ти не си я приел, както иде от нейния източник. Запример мисълта: „Аз вярвам в Бога.“ Ти се убеждаваш, не вярваш; и ти не знаеш: вярваш туй, което хората вярват вярно ли е.

Онзи ден се качихме на Витоша. Казвам им: „Разправете ми една приказка, която никой не е казал.“ Аз бих желал да чуя една приказка, която никой не е казал. Тогава казвам, аз да ви разкажа една приказка, която никой не е казал. Един ден един охлюв, който имал апартамент, млад момък бил, искал да си намери една гругарка. Намерил я, но тя била гола, нямала апартамент. Казва ъ, че я обича. Като я обича, не може да гоїде при нея, тя се качила на черупката му. Понапред ходел лесно с черупката си, като се качила на черупката му, мъчно ходел. Влече се, пъпли той по земята, тя седи на гърба му. Казва ъ: „Ти каза, че ме обичаш. Не може ли да ми кажеш как стана, че изгуби апартаментта си?“ Тя казва: „Минавах покрай пътя, мина кола, стъпка черупката ми, и оттам насетне само гола ходя.“ Казва: „Защо не беше предпазлива, защо не избяга?“ „Нали знаеш, не можем да бягаме, едва се влечем.“

Може ли охлювът да бяга? Не може. Задава въпроса:

Защо не избяга? Какво подразбира охлювът? Казва: „Да избегнеш мъчнотиите.“ Та и една мъчнотия, щом се намериш на пътя, тя светкавично минава; докато намислиш да се преместиш, тя светкавично минава. Как ще избегнеш от мъчнотията? Кой от вас е избягал от мъчнотиите? Доїде ни една лоша мисъл. Че ти си бил на пътя на тази мисъл. Искаш да избегнеш, не можеш. Един ден той, като мислил, мислил, забелязал, че тя е отгоре на гърба, трябвало да я носи само с една дума – казал, че я обича. Казва: „Щом ме обичаш, на гърба си отгоре ще ме носиш.“ Носил я ден, два, три, година, две, десет години.

Земята се завъртяла, започнало да става студено. Това било в топлие места, че не се заровили в земята, без черупки можело да се ходи. Дошли в умерения пояс, и двамата възлюблени трябвало да се заровят в земята, но тя нямала с какво да се зарови, черупка нямала да се затули. И той нямал къща. Минавали през една зона на богати хора. Тия хора вземали децата на охлювите, да ги пращат на училище. Като ги вземали да ги пращат на училище, оставили черупките отвън. Той казва: „Тук има един народ, който взема нашите деца да ги възпитава. Много добри хора са. Така е писано от древността, от дълго време е писано, че трябва да има много учени охлюви, но нито един досега не се е върнал. Пишат някои писма, че изкарват много големи научни изследвания: знаели какво нещо е топлията вода. После казват, че могли да излизат из черупките навън и да влизат в черупките.“ Казва: „Аз имам един приятел – тук употребил първата лъжа, – той е изпратил сина си в училището, че си оставил апартаментта свободен. Аз ще му кажа да ти даде този апартамент, ще влезеш вътре. Тази година ще има зима, ще се скриеш, и двамата ще имаме нови апартаменти, един до друг ще бъдем, ще си ходим на гости.“ Речено-сторено. Намерили старата черупка, тя влиза вътре и тръгват и двамата. Идва зимата, направят си по едно бяло платно, запечатват се и се заравят в земята. Защо се заравят?

Учените хора казват, че като се заровим в земята,

ще израстем и свети ще бъдем. Игната година, като гоидем, няма да имаме такива рога, но ще бъдем особени. Кажете ми сега, според тази басня, като излязоха и досега, станаха ли светици? Баснята казва, че дотогава те се хранеха със соковете на цветята; като излязоха из земята, започнаха да ядат трева, да пасат трева като говеда. Охловът намира най-хубавите треви.

Ако една мисъл, която прониква в ума на човека, не носи един творчески принцип и умът не се усилва, ако едно чувство, което прониква в човешкото сърце, и ако една сила, която прониква в човешкото тяло, не усилва тялото, питам, защо ни е знанието, което не носи светлина на ума, защо ни са чувствата, които не носят топлина и защо ни е силата, която не ни раздвижва вътре?

Ти казваш, че си религиозен, но не работи целият мозък. В религиозния работи само едно чувство на вяра, но той може да стане суеверен. В някои работи и надеждата, защото и тя спада там. В някои работи съзнанието за справедливост. Религиозните хора, като станат религиозни, целия свят съдят: този не живее хубаво, онзи не живее. Ако искаш някой да ти покаже дали си прав, или крив – религиозният човек знае, даже знае кой ще иде в рая и кой няма да иде: едни пращат в ада, в затвора, други остават свободни.

Христос казва, че не е така процесът. „Ако се не родите изново“, един процес е – знание се изисква да се родите в Дух и вода. Значи, ако не разбирате закона на водата и закона на Духа, ако те не благоволят да се родите, не можете да влезете в Царството Небесно. Трябва да влезете в утробата на водата и Духа. Духът трябва да ви стане баща и водата да ви стане майка, да ви носи хиляди години, и тогава да се родите. Този процес трябва да се разбира. Казва му: „Как може човек втори път да влезе в утробата на майка си?“

Сега, ако искате да влезете в една къща, трябва да разбирате законите на нещата. Всяка къща има врата, трябва да знаете вратата, ключ има, може да влезете. Който не

познава вратата и няма ключ, той не може да влезе. Значи: може ли човек да се роди изново? Може, който разбира този закон; който не разбира, не може. „Роденото от Дух, гух е, роденото от плътта, плът е.“

Сега моята приказка за охлова има отношение. Мъжкният охлов е с черупка, тя е без черупка. Без черупка е роденото от плътта, а с черупката е роденото от Духа. Ако ти си без черупка, ще се качиш на гърба. Всички, които сте без черупки, качете се на гърба на онези, които имат черупки. Вечно не можеш да носиш на гърба си. Или другояче казано, казвате: „Господ всичко знае.“ Господ всичко знае заради Него. Ангелите всичко знаят заради тях. Но те са много учени? За тях е. И ние мислим, че те като имат, и ние от подаянието ще минем. В природата подаяние не съществува. В природата съществува един закон на любовта. Онзи, който обича, който има любов, той трябва да работи.

В работата има три степени: мъчение, слизане в гъстата материя, самоотричане; има закон за възлизане, труд; има и работа. Ти трябва да минеш от мъченията в труда и от труда в работата, само тогава може да работиш за Бога. Докато се мъчиш, ти слизаш, докато се трудиш, ти възлизаш. Ти работиш само за себе си. Като започнеш да работиш при възлизането нагоре, тогава започваш да работиш за другите. Под думата *любов* аз разбирам да работиш за Бога, без да работиш за себе си. Когато казваме, че Бог ни люби, ние работим само за себе си. Той работи само за нас, не работи за Себе Си. Да мислим, че Бог работи за Себе Си, като че Той има нужда от нещо? Той няма нужда, Той е съвършен, има всичко в Себе Си. Туй което прави заради нас, то е от изобилието на онази вътрешна пълнота – да даде от това благо, и ние да се ползваме от него.

Казвам, ако в един триизмерен свят живеем по светски, светът както мисли, главата ни ще стане само широка; ако живеем само по духовно, главата ни ще стане само гълга; ако живеем по Бога, главата ни ще стане висока. Някой казва, че нему му трябва главата само в света: главата ще

бъде широка, без дебелина. Ако ти си духовен, главата ти ще бъде дълга. Или казано на научен език, ако ти си човек от света, главата ще бъде кръгла; ако си духовен, главата ще бъде елипсоидна. Каква е разликата между кръга и елипсата? Кръгът е едноточков, елипсата е двуточкова. Само като влезем в Божествения свят, ще осмислим елипсата и ще осмислим кръга. Главата трябва да расте надлъж, нашир и на височина.

Сега, като се оглеждате, показва къде сте работили повече. Много хора са прекарвали целия живот само за земята, главата им е широка, по-широка, отколкото трябва. Някои са работили в умствения свят, главата им е дълга, но не е израснала нагоре. Височина трябва да има. Питам, ако ние в началото бяхме при Бога и искаме един апартамент да ни даде, каква глава щяхме да изберем?

Ние ако искаме по-голям апартамент, тогава какво щеше да бъде положението? Да кажем, че имаме един метър глава на дължина, един метър на широчина и един метър на височина, една кубическа глава, какво щеше да бъде? Ние искаме да се подобрим. Намираме се в трудно положение. При условията, при които живеем, природата даже на най-големите животни не им дала големи глави. Те се опитаха да имат големи глави и намериха, че не са практични големите глави.

Засега природата е намерила за уместно един човек да има глава двацет и един сантиметра дължина, петнайсет сантиметра широчина и петнайсет-шестнайсет сантиметра височина. То е почтена височина – ако един човек има петнайсет сантиметра височина, то е доста нормална глава. В туй малко пространство са събрани вътре три билиона и шестстотин милиона клетки, които живеят. Тъй добре организирани са, чистота има, пълна чистота има в мозъка.

В туй малко пространство имат апартаменти, имат радио, пиана за свирене, всичко имат. Разговарят се със звездите на небето, навсякъде. Всякакви уреди имат. Всичките косми, които имате, двеста и петдесет хиляди косми, това са антени за приемане говора на звездите, на слънцето, на

месечината, приемат говора на растенията. Има клетки: когато растенията говорят, трептят и предават говора. Тия души знаят езика на растенията, чуват техния говор. Има клетки, които разбират езика на минералите, и те говорят.

Сега не ви казвам да вярвате в това. Вие ще ми кажете: „Аз не вярвам в това нещо.“ Един минерал говори, един диамант, който пречупва светлината, за мене говори. После, не само това, но учените хора казват, че скъпоценните камъни боледуват, имат болести, после оздравяват. Често, като заболее един скъпоценен камък, изгубва блясъка си. Един скъпоценен камък като изгуби блясъка си, дават го да го носи един здрав човек, да възстанови блясъка си. Изгуби си блясъка, стане като просто стъкло; като го носи един здрав човек на пръста, придобива блясъка си. Това са факти, само няма теория, която да обясни боледуването и камъните. Има мъхове, които изядат камъните.

Сега туй, което ви казвам, какво ви ползва в сегашния ви живот? Вие мислите за днешния ден: светлината, която иде, топлината, която иде, храната, която иде. После ще легнете, ще спите. Ден, два, три живеем. Най-после сме млади, нямаме бради, добре виждаме. Младият, малкото дете, е ангелче. Виждаш после, пуснало един ден брада, мустаци. Онази, младата мома, която имала дълга черна коса до петите, побелее косата ѝ; набръчква се, потъмнеят очите ѝ, презърби се, стане баба. Той стане дядо.

Страдаме с този процес и наистина сме влезли в един особен свят. Как да го уподобя? Представете си, че посеем някое дърво на някой гръм, дето хората минават, и животните минават. Ако посеем туй дърво и след години минете, колко смешно ще бъде: кой как минал, допирал се, охлузила се кората; няма да го намерите в изправно положение. Но се намирате в един свят на противоречие.

Остаряваме от противоречия. Мислите, че ще те убият, че сиромаш ще станеш, че ще заболееш. Мислиш, че къщата може да се събори да те затрупа. Мислиш, че един

ден ще умреш, страхуваш се: ще идеш при Бога, не знаеш как. В оня свят има духове, но вие духове не сте виждали. Духовете, и те са същества разумни. Като дойде това същество някой път, като не иска да ви изненада, ще вземе една форма, ще се яви. Ти си го призовал, ще дойде да ти помогне, ще те погледне, ще те пипне, казва: „Сега ще бъдеш здрав.“ Ако си сиромаш, като мине край тебе, казва: „Скоро работите ще се оправят“, от каквото имаш нужда, веднага ще ти послужи. Сега ние мислим за духовете, че са силни и нямат нищо общо с нас.

Какво общо има с нас слънчевата топлина, която е от петдесет милиона градуса в центъра на слънцето? Какво познание може да се образува с тази светлина? Разумна е тази светлина. Или ученият човек прави изследвания, иска да ни покаже какво нещо е петдесет милиона градуса топлина, казва: „Ако имаме една тънка игла и ако тази игла не се топи, ако прекараме от тази енергия през тази игла, този бод ще стопли едно пространство от хиляда и петстотин километра моментално.“ Значи икономически ние имаме тези закони: трябваше ни една тънка игла, за да пусне ток и да отоплим хиляда и петстотин километра, и жилищата ще ги сгорещим хубаво. Ако има две игли – не може да изтърпим, ако през три игли прекараме енергия – ще се стопим.

Казвам, ние нямаме ясна представа за нещата. Ние говорим за Бога, но някой път пред лицето Му се сърдим. После, казвате: „Дали съществува Той, или не?“ По някой път аз си затворя очите и казвам: „Дали съществува слънцето, или не?“ Казвате: „Дали съществува Господ, или не?“ Отвори си очите, ще видиш. Като изгрее слънцето, ще видиш. Всеки, който мисли, ще вижда Бога. Бог е невидим само за онези, които са слепи. Писанието казва: „Бог нам откри.“ Онези, които вярват, които изучават, на тях е открил. Всеки, който люби Господа, той Го вижда. Не можеш да видиш това, което не виждаш. Никой никога не е видял Бога, без любов никой никога не е видял Бога. С любовта Го видял, понеже Бог е любов, понятен за ума, за сърцето. Без любов

няма ясна представа, не можем да дадем на Бога вън от любовта някакъв образ. „Направи Бог човека по образ и подобие“ – по образ на любовта, по образ на Своята мъдрост го направи.

Какво нещо е Божията мъдрост? На физическото поле само светлината дава ясна представа. Без светлина мъдрост няма, без топлина любов няма. Под думата *топлина* разбираме туй, което носи живот в света, топлината е, която носи живот в света. Всеки, който живее в този смисъл, той знае какво е топлина. Писанието казва: „Бога никога никой не е видял.“ Как тогава можем да бъдем родени от Бога?

Та казвам, в съвременните религиозни схващания трябва да се изменят известни вярвания. В българите има вярване, когато дойде малкото братче или сестриче, че от реката дошло, че бабата от реката го хванала. Децата вярват, че от малките жабчета и рибички идат малките деца. Вярно е, че от реката ги хващат, няма противоречие. Човешкото ембрио от зачатие минава през четиристотин хиляди форми; през повече форми минава, но сега са изследвани четиристотин хиляди. Минава формата на жаба, минава формата на риба, там не се спира, и като дойде до човешката форма, спира се на последната станция.

Та казвам, в любовта, която иде в света, ако сегашната любов не може да ни помогне да се родим наново, трябва да знаем как да се изменим. Ако една буба, след като живее няколко месеца, знае как да стане пеперуда, да си направи пашкул и да стане пеперуда, ако гъсеницата знае да става пеперуда, защо ние, хората, да не знаем как да се подмладяваме? Коя е обновителната мисъл, кои са обновителните чувства? Обновителната мисъл е, която няма противоречие, обновителните чувства са, които нямат противоречие.

Казвам, противоречието е наше разбиране, противоречието в света излиза от закона на свободата – понеже хората искат да бъдат свободни, оттам идат противоречия-

та. Двама съседни влизат в стълкновение за някакво място. Единият иска голям двор, и другият иска голям двор. Ако се спогодят по закона на любовта, няма да има спор. Двама влизат в противоречие за понятието какво е Бог. Сега религиозните хора спорят какво нещо е Син Божи, Христос Син Божи ли е, или не? Едни вярват, че е Син Божи, други не вярват: „Един гениален човек“, казват. Казвам, онези, които вярват, че е Син Божи, и онези, които вярват, че е гениален – резултатите са почти едни и същи.

Ще ви приведа онзи пример за едни религиозни хора в Америка, които дошли до един спор за Тайната вечеря. Половината от църквата поддържа, че проповедникът трябвало да подигне чашата нагоре и след това да се причестят. Другите казвали, че е света чаша и не трябва да се бутат. Разделила се църквата. Онези, които поддържали, че трябва да се дигне чашата, като направили причастието, забравили да се вдигне чашата, толкоз важен въпрос е.

Често ние се спорим за въпроси, дето забравяме да вдигнем чашата. Вдигането на чашата разрешава един въпрос. Ако не си разрешил въпроса, чашата не се дига. Мене ми разправяше един вярващ: веднъж като отива да се разхожда, вижда един бивол насреща. Спира се и казва: „Аз ти заповядам да спреш.“ Биволът не спира. Казва: „Тази заповед не слушаш, аз ще заповядам на себе си“ и се качва на крушата. Казва: „Добре е, че човек може да заповяда на себе си. Ако биволът не те слуша, сам можеш да слушаш, качи се горе на крушата. Ако не беше тази круша, която ме слуша. Разбрах, че крушата слуша, като се качих, не се разтърси. Дойде биволът, погледна ме, казва – чета в очите на бивола, казва: „Ти си се научил да заповядваш на дървото, но още на нас не си се научил“, погледа нагоре и си замина. Чаках го, казва, да си замине, че като сляза, да се не върне. Като замина, слязох. Втори път не се опитвах да заповядвам на някой бивол.“

Имах един приятел в Търново, хайде да не му казвам името, понеже носи името на нашия брат Симеон, беше от Еленско, от Беброво, вярващ. Един ден говедарят изкарал

голяма буга*, оправена, реве. Той казва: „В името на Исуса Христа ти заповядвам да не мучиш.“ Отива, хваща я за рогата. Тя като го натиска с рогата, търкаля го. Иде говедарят и едва го спасил. Казвам му: „Ти, като нямаш силата на Самсона, защо хващаш бугата за рогата, защо се бориш?“ Казва: „Като ме търкаля по земята, дойде ми просветление, че нямам нужда да се боря. Реве си животното, има си нещо да си реве. Аз отивам, казвам: „Нямаш право да ревеш.“ Тя ми проповядва, казва: „Не се меси в чужди работи.“ Научих да се не меса в чуждите работи на бугите. Ревяла бугата, да си реве.“

Не разрешавайте въпроси на бугите, ще влезете в едно стълкновение със себе си. Не разрешавайте въпроса защо е доброто и злото в света. Не разрешавайте въпроса защо хората са лоши. Единственият въпрос, който ни интересува – дължността ми, любовта какво изисква от мене аз да направя. Единственото нещо, което ме интересува, е това. Не казвайте: да се откажете от вашия живот. Какво изисква любовта да направим? Туй, което направим, е заради нас. Ти, като опиташ Божиите блага, причиняваш полза на себе си. Със съзнанието, което добиваш, ставаш полезен на близките си. Аз, като опитвам ябълката, като опитвам Божествената светлина, Божественото знание, Божествения въздух, всичките неща, които Бог е създал, като опитвам, правя добро на себе си. Тогава в мене уяква душата ми, уяква моето сърце, уяква тялото ми, уяква умът ми за работа в света.

Казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ Роденият от Бога не ходи да се бори с бугите. Какво ще се бориш с тъмнината? Дойде вечерно време тъмнината, хвърля сянка. Ще покажеш силата си, ти не можеш да отминеш тъмнината. Ако си учен човек, ще имаш малка свецица, ще осветиш стаята. Не можеш да отмахнеш тъмнината, която имаш отвън; други са законите. По някой път мислим как ще се

*буга – бик.

оправи светът. То не е наша работа. Най-първо, ние мислим, че светът е в безпорядък. Безпорядък е само в нашия ум, не в цялата природа. Някое дърво съхне, не съхнат всичките дървета. Някой извор пресъхва, не съхнат всичките извори, някои извори са пресъхнали. Казвам, онези извори, които пресъхват, са слаби извори. Силните извори никога не пресъхват. Ако нашата любов престава, показва, че сме от слабите извори. Ако любовта никак не престава, тя е от силните извори.

Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие. Този процес е започнал преди две хиляди години, не започва отсега. Хубаво, колко хиляди години трябва да ни носи природата, за да се родим? Трябва ли още да чакаме, че не е дошло още времето да се родим? Една майка може девет месеца да носи детето. Тия девет месеца в миналото на природата може да са били двайсет, трийсет, сто милиона години; сега са съкратени в един период от девет месеца. След като се роди човек, трябва да започне да работи. Онези от вас, които не са родени, ще се раждат.

Казвате някои: „Ние сме родени.“ Нищо не значи още. Роденият от Бога грях не прави. То е негативната страна. Роденият от Бога люби, обича; само роденият от Бога може да люби, да обича. Който не е роден от Бога, той не може да люби, той може да има сянката на любовта. Не само човек да е роден от любовта, той трябва да знае какво нещо е любов, какво нещо е обич. Той е, който може да обича тъй, както трябва. Онези, които не са родени, да се родят. Които са родени, да се научат да любят и да обичат. Или казано другояче: да служим на Бога от любов. Каквото вършим, да го вършим съзнателно, без насилие.

Аз гледам, запример, когато правите упражненията. Така не се правят упражненията. Ако не знаеш как да свиваш ръцете си, ако не знаеш как да свиваш краката си, ти правиш престъпление. Искаш да клекнеш изведнъж, трябва да знаеш да свиеш колената и ръцете си, трябва да знаеш какъв ъгъл да направиш. Вие, когато искате да презърнете едного, почти

си отваряте ръцете на сто и осемдесет градуса; някого, когото не обичате: отваряте ръцете си на малък ъгъл – деветдесет градуса няма или трийсет, или четирийсет и пет градуса. Като правите упражненията, няма хармония. Един вдига ръцете си нагоре, други ги сваля, не правите изведнъж упражненията, не приличате на един оркестър. Виждате, в един оркестър всичките лъкове вървят в една посока, паралелно. Един издава един тон, друг – друг, хармония има. Като клекнеш, да има хармония. Ако имате ухо, ще видите, че на гимнастиките нямате тон. Някой бърза, друг – полека.

Да има един ритъм, да се образува една крива линия, понеже ние не може да вървим по права линия. Понеже във външния свят има голяма сухота, ще направим хубава крива линия. Всичките движения трябва да стават по крива линия. Някои казват, че и без упражнения може. Ако не знаеш как да презгваш краката си, ако не знаеш как да слушаш, ако не знаеш как да миришеш, ако не знаеш как да ядеш, как да работиш, как да ходиш, как да лягаш, как да спиш, как да ставаш – те са елементарни работи...

Като идете при царската врата на оня свят, ще кажат: „Направете едно гимнастическо упражнение.“ Сега светските хора мислят, че без да мислят, без да чувстват, без да правят добрини да влязат в Царството Божие. Аз, като отивам в един оркестър, трябва да свиря, за да ми платят. Ако направя няколко погрешки, казват: „Излез навън.“ Ако свиря хубаво, казват: „Останете.“ Тогава ще свиря в оркестъра и вече съм осигурен. Ние не може да влезем без любовта. Любовта, любовта ще ни въведе, да влезем в Божественния оркестър.

Трябва да се живее. Най-хубавата песен, която трябва да изсвирим, е животът. Ако ти не можеш да живееш добре, то е свирене. Като те слушат да свириш, казваш: „Това е животът.“ Ние, като свирим, ние не сме доволни, казваме: „Не живеем добре.“ Като не живеем добре, ще се учим, ще свирим на ден един, два, десет часа. Ще се научиш да свириш, ти да се радваш, и обкръжаващите те, които те

слушат, и те да се радват. Няма по-хубаво нещо в света, да чувстваш човек, че мисли хубаво, светлина има; да чувства топлината, има топлина в сърцето си; свързан е с Божественото знание, всякога може да прави добро. Казваме, че нямаме условия. Не, всинца ние сме пребогати и сме закъснели, не сме изпращали нашите богатства. Казва: „Събирайте богатствата там, където крадец не влиза.“ Трябва да събираме съкровища. Всеки, като влезе в небето, трябва да носи един светъл ум, едно топло сърце и едно здраво тяло. Сега може да дойде онзи цигулар, но носи една пукната цигулка. Първокласният цигулар може ли да издава отлични тонове без цигулка? Инструментът не е хубав, ще опорочи работата му.

Та казвам, пазете вашия ум, пазете вашето сърце, пазете вашето тяло. Три неща има, които са необходими. Без ум в небето не можеш да влезеш, без сърце в небето не можеш да влезеш, без тяло в небето не можеш да влезеш. Ще оставим туй тяло в черупка, в небето ще влезем с духовното си тяло. Има тяло, което е направено не по човешки. По човешки роденото от плът е. Ще влезем с онова тяло, родено от Духа. Ще носим със себе си духа, който Бог ни дал, ще се върнем при Него с душата, която Бог ни дал, ще се върнем със сърцето, което Бог ни дал, ще се върнем с тялото, което Бог ни дал. Ще се върнем при Него с всичките придобивки, Той ще се весели, а ние ще се радваме.

Свобода за ума, да мисли. Свобода за сърцето, да чувства. Свобода за тялото, да действа. То е новото в света.

„Отче наш“

Двадесет и второ утринно слово
17 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЛЮБОВ, ВЯРА И НАДЕЖДА

„Добрата молитва“

„Мога да кажа“

Ще прочета тринайсега глава от първото послание към коринтяните: мяза на изгряването на слънцето – всеки ден изгрява все едно и също слънце. Сега, като четем, малко по-другояче ще го разберете. Като чете човек едно и също нещо, не го разбира по един и същ начин.

„Ако говоря с човешки и с ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.“ Значи, външно положение. Ако говори по човешки човек, даже по ангелски да говори, без любов говорът няма смисъл в себе си. Та по някой път ние по човешки говорим. И по ангелски да говорим, понеже няма любов, работата не върви. Казват: „Ангел да си.“ Човек, и ангел да е, без любов не върви. И човек да си, без любов не върви.

„И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да преместям, а любов нямам, нищо не съм.“ Сега хората много знания имат, имат вяра, може и да предсказват. Всичките тия неща не ползват човека. Това аз уподобявам на цял хамбар пълен със злато, но ако нямаш хляб, нищо не се ползваш. Златото не се яде. Цял хамбар със злато, но хамбарът не се яде.

„И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам.“ Някои искат да кажат, че трябва да се ползват. Жертвата нищо не се ползва. Дал си един, два, три,

четири хляба, много си жертвал. Какво си жертвал? Нищо не жертваш. Всичките сме пълни с неща, които не притежаваме. Казва: „Много зная, много добро съм правил.“

„Любовта дълго търпи, благосклонна е.“ Търпиш, ден не си ял, два, три, четири, пет, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет, четирийсет гена търпиш. Тук между вас има до десет гена търпение. На някои търпението на седмия ден изчезва, припадат. Един брат беше постил десет гена и на десетия ден припадна, не може да търпи. Що е десет гена постене? Една гървеница пости шест месеца, ако е за пост, повече пости от човека, шест месеца нищо не яде, светица.

„Любовта не завижда.“ Малцина са онези, които не завиждат; като видят нещо, казват: „Да го имам.“ Видиш богатия, казваш: „Да имам туй богатство, да имам тия грехи, да имам тази шапка, обуца, да имам власт.“ Всички завиждат. Мислят, като имат всичко в ръцете си, ще оправят света. То е кракът да мисли, че като стане човек, ще оправя света. Той като крак нищо не е направил, че човек да стане; той като крак не знае как да ходи, мисли света да оправя. По някой път мислят хората, че ако всичко имат, много работи може да направят. Човек трябва да стане светия, за да види какво нещо е светия. Той отвън е светия, отвътре не е светия. Докато стане светия, колко грехове ще направи? Казва: „Много грехове.“

Представете си, че вие шиете копчета и гупките. Изисква се три бода да боднеш с иглата, за да стане копчето яко, да се държи. Ти вместо три бода боднеш два, казваш: „И с два бода може, няма престъпление.“ Не е два бода, но ти, като извадиш единия бод, ти създаваш една вреда на себе си. Днес оставяш един бод, утре втори, трети, четвърти. Питам: „Колко бода?“ „Три бода.“ Той ме лъже. Защо да не ми каже: два бода. Лъжата е вътре в съзнанието. Той турил два бода, иска да ме убеди, че са три; турил два бода, иска да каже, че конците били яки, затова замества трите бода с два. Ако туриш един бод, но конецът е още по-дебел, може да замени

трите бода с дебелия конец. Но ако туриш един бод и не туриш дебел конец, но тънък, пък иска да го прекара за дебел, говори лъжата.

Колко светии има, които са прекарвали единия бод за три бода? Той ще се представя такъв, какъвто не е. Като дойде до тебе – мазна Гана, светия. Той ще се представя за много добър, ще премигва, особено туй е свойствено на жените, на сестрите. Но го виждам, зад очите има съвсем друга политика. Преди да се е оженил, той е светия, и тя е светия. Но като се оженият, обърнат друго лице, вкъщи започне да се гига прах. Че ако ти не знаеш как да ходиш, гигаш прах. Къща, в която се гига прах, какво показва?

Сега не е хубаво да се изнасят погрешките, не е хигиенично. Даже аз, като засягам тия работи, аз подигам една воня, умствена воня. Като говоря за някои недъзи, не е в мой интерес, защото езика си цапам. Що ме интересува? Някой поизлъгвал. Що ме интересува? Що ме интересува една риба, която плава във водата? Не знаела къде, в мътната вода била. В мътната? Ама в бистрата. В бистрата? Що ме интересува дали е в мътната, или в бистрата. Ама живее в мочурляка. Нека си живее. Аз се интересувам: ако живее в мочурляка, ще бъде нечиста. Казва: „Да излезе в чистата вода.“

Не че ме интересува тя, но своя интерес гледам. Когато искаме хората да бъдат добри, ние все имаме предвид нашия интерес. Някой път искаме да бъдат лоши, то е пак в наш интерес. Не може само с добрини. И със злини. Искаш нещо само по добър начин, не ти дават.

Отишъл един християнин при един богаташ и му искал стотина лева назаем. Казва му: „Да си вървиш, да идеш да работиш“, не му дал в името Божие. Отива сиромашът и си казва: „Досега не съм правил престъпление.“ Купува си един револвер, отива при богаташа; изненадал го, когато си броил парите, бил под масата. Излиза, извадил револвера срещу богатия, казва: „Дай.“ „Вземи, вземи, само не ме убивай.“ Казва: „В туй вярваш ли?“ „Вземи, вземи, само не ме

убивай.“ Ние, съвременните хора, на револвера вярваме. Единственото божество, на което хората вярват, е револверът. Всичко, каквото имат, го дават. Доjde в името Божие, не дава. Доjde без любов, с револвера, тогава вече разсъждава, казва: „Така се говори.“ Ние ще живеем така, че във второто прераждане ще живеем, че в третото, в четвъртото, в петнайсетото. Някои от вас има, които сте на шестстотин и петдесет прераждания, и не зная още колко има да се прераждате.

Защото два вида светии има, които не са светии. Някой път вие мислите, че са много прогресирали. Ще ви покажа прогреса на светиите. Двама светиии живели в пустинята. Трийсет години живели двамата. Един ден вървят, и единият вижда, че другият дошъл до едно място и подскочил, хукнал да бяга. Почудил се първият, казва: „От какво ли бяга, каква ли голяма опасност има?“ Отива на мястото и вижда един голям котел с жълтици, казва: „Какъв голям будала е онзи светиия.“ Взема парите и отива в Египет, в Александрия. Похарчил всичките пари, направил къщи, благотворителни заведения, хотели и после се върнал в пустинята.

Възгордял се от стореното и пита Господа доволен ли е Господ. Дохожда един ангел и казва: „Всичките добрини не струват толкоз, колкото подскачането на твоя събрат над парите.“ Аз, ако съм на мястото на първия светиия, какво щях да направя? Не щях да бягам, но щях да заровя парите, защото от изкушението се уплаши. Ще ги заровя, да ги не гледа. Значи слаб е той. Има братя, които, като видят една красива жена, хукват да бягат, да не би да го изкушава. Зарови я, погледни я, няма нищо. Ако тя те изкушава, тури нещо, зарови я. Как ще я заровиш? Тури малко черна пръст, да не те изкушава.

Аз харесвам дамите, в миналото носеха була. Защото изкушение е красивата мома, да не се изкушават мъжете от красивото лице. Мойсей, като слезе от планината, беше толкоз красив, че било туряше, еврейският народ не можеше да го гледа.

Сега аз ви говоря, понеже от моето гледище, аз да ви кажа, вие още не сте нито мъже, нито жени, вие още сте деца. Ако мислите, че сте мъже или жени, вие правите погрешка. Вие сте малки деца и тепърва има да ставате мъже и жени. Сега вие мислите, че сте жени. Ябълката е ябълка, докато ражда сладки ябълки; докато ражда киселици, е дете.

„Любовта не безобразства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата не се радва, а сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаем и отчасти пророкуваме, а когато дойде свършеното, това, което е отчасти, ще се прекрати. Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах; но откак станах мъж, напуснах което е младенческо.“

Значи, като мъж мисли. Домогава, докато човек има известни слабости, той е младенец. Не е презрешение. Защото малкото дете, като се роди, до една-две години много престъпления прави. Майката заглажда престъпленията. Не е виновато детето. Но като стане на двайсет и една година, ако прави същото нещо, майката е недоволна.

„Като станах мъж, напуснах което е младенческо. Защото сега видим мрачково като през огледало, а тогава ще гледаме лице с лице; сега познавам отчасти, а тогава ще познавам, както съм и познат. А сега остават тези трите: вяра, надежда и любов, но най-голяма от тях е любовта.“

„Духът Божи“

Сега ще ви кажа нещо утешително. Ние разглеждаме живота така сега, както не е. Казваме, че животът е много лош. То е наше субективно схващане. Мислите ли, че ако животът се проявеше другояче, щеше да бъде по-добре? Този живот, който сега живеем, е един от най-добрите, който

може да бъде в дадения случай. Тогава, каква е вашата философия? По-добър живот от този няма. Казвам, всичките негъзи, които съществуват, те са на мястото си. Всичко, което е в света, е на мястото си. Ако не е на мястото си, тогава защо се допуща? Има неща, стил имат.

Българският език стил има. Виждам, откак българите са се освободили, имат четири-пет стила. Четеш една книга на един стил. В някои книги четеш: има *ери*, *онт*, в друг стил тия букви изчезнаха. Имат си съображения. Някой дошъл, по-умен, казва: „Много гълга работа е да се пише *онт*, много сложна работа е да се пише *ери*, ще пишем *ь* и *и*, и тогава става *ери*.“ Как ще го произнесеш? Едното е безгласно, другото е гласно. Как го произнасят? Българинът казва: „Не трябва да гве букви, само просто *и*.“

Четете вие една книга. Мислите ли в първите страници, че ще намерите същественото? Прочел си една страница. Животът има милиарди листа. Какво си чел ти от живота? Този автор, който писал книгата, писал цял един роман, ти искаш да знаеш какво е заключението. Не бързайте. Ти ще прочетеш целия роман, тогава ще извадиш извода защо е писан романът. Някои искат да ме убедят, че са много умни. Не си прочел романа, още първата глава четеш.

Казва: „Много лош човек.“ Че там е хубавото, че е лош. „Много добър е.“ Още по-добре, че е добър. Лош човек е. Такъв човек ми трябва. Добър е. Такъв човек ми трябва. Грозен е. Такъв ми трябва. Много красив е. Такъв ми трябва. Болен е. На лекарите здрави хора не трябва; като кажеш на лекаря за болния, очите му се отварят, казва: „Каква болест!“ Колкото болестта е по-опасна, по-добре, защото по-добър плод дава. Тежката болест дава изобилно плодове. Щом не е болен, то той е кисел, няма плодове. Доиде някой, казва: „Не върви с нас.“ Че такива хора ни трябва, да не вървят с нас. Той върви с нас. Такива хора ни трябва, да вървят с нас. Той заспа. Такива хора ни трябва. Казва: „Той се пробудил.“ Именно той ни трябва на нас. Много сприва. Такъв човек ни трябва. Казва: „Той, като влезе вътре, какво

направя? Очисти стаята, вдига шум, стаята мете, прах има.“

Аз като гледам от туй гледище, всичките хора са отлични екземпляри. Такива именно са ценни. Туй разбираме, което хората имат, то е детинско разбираме. Господ създаде света. Отец не съди. Бог е, Който изглажда нещата, не съди никого, за Него всичко е добро, за Него всичко е лошо; но и лошото, и доброто, всичко е на място. Ти му казваш, че е лошо, имаш идеята, но едното добро е външно, другото – вътрешно.

Злото е без закон. Доброто е със закон. В злото човек служи на себе си, в доброто служи на другите. То е разликата. Щом човек служи на себе си, наричаме го зло. Какво лошо има, че служи на себе си? Няма нищо лошо. Ако той забогатее, какво лошо има? Че много яде, какво има – много работи човекът. Забогатял – носи тежък товар. Народили му се много деца, какво лошо има – носи тежест. Че не е родил никакви деца – почива си човекът, работното време минало. Та ние разглеждаме много повърхностно някой път. Казва: „Деца няма той.“ Вие не разбирате този човек има ли деца. Как нямал? Едно време, като беше риба, по триста хиляди ги раждаше. Аз виждам този големия сом. Някои големи хора виждам като сомове, някои виждам като китове, някои като акули, някои като мечоносци, живи са във водата вътре.

Като казвам, че виждам човека като риба, аз го представям като актьор, каква роля играе. Някой на сцената играе царска роля. Всички царски роли може ли да играят? Някой играе ролята на царица, някой играе ролята на съдия, друг играе ролята на поет, философ, обикновен слуга, някой играе ролята на някой крадец. Неприятно е да играеш ролята на един крадец на сцената: крадеш, гледат те няколко хиляди хора. Като краде, неприятно му е на човека. Той иска майсторски да открадне, че другите хора да го похвалят. Казва: „Как, играх ли хубаво?“ Иска да измами съдията.

Значи на сцената да краде го наричаме в реда на нещата, а в живота не е в реда на нещата. Защо на сцената е

В реда на нещата?

Сега аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Всичко онова, което Бог е създал, е добро в света. Злото е нещо, което не съответства на нас. Ако огънят е по-силен, изгаря. Казва: „Лош е огънят.“ Огънят е на място, върши много големи добрини. Понеже аз не съм приспособен за огъня, да изгържам неговата сила, трябва да имам предвид какво мога да изгържам.

Та казвам, при мене са идвали да ми говорят как живеят тук, на Изгрева. Казва изгревчани какви са, очакват много нещо от тях. Запример изгревци имат една похвална черта, не са много лакоми хора, а се задоволяват с триста метра, казват: достатъчно е. След като имат триста метра, заграят ги с телени мрежи, че ако минаваш вечерно време, може да си съдереши грехите. Тук преди години си съдрах палтото. Минавам, едно ново палто се съдра, като ме хвана, отвори се една малка дупчица. Виновен ли е този човек, който турил тела? Не е виновен. Никой не ме кара да ходя там вечерно време. Като има тел, да не ходя да си дера палтото, да ходя генем. Виноват съм аз. Казвам: вечерно време не ти трябва да ходиш, дето има телове. Казах на себе си, че си отворих една малка дупчица.

Та казвам, сега както е, не вземайте това върху себе си. Вие мислите, че лошото е отвън. Светът е вътре във вас. Вие нямате една ясна представа за живота, че търсите причините в живота. Всичката причина сте вие. Всеки човек е причина за своето щастие и нещастие в себе си. Някой човек те мрази. Не си ли ти причината? Обясняват. Може да ви дам много обяснения. Защо те мрази някой? Той в миналото ти е бил слуга, работил двайсет години, ти нищо не си му дал. Този човек помни, като види, и те мрази. Казваш: „Той ме мрази.“ Ти си забравил, той не е забравил. Мъчно се забравя. Къде е причината? Казваш: не е добър човек. Че ти не си добър, ти го направи лош този човек. В този живот повикай го, направи го наследник, завещай му нещо, осинови го.

Много хора сега осиновяват чужди деца, осиновяват

своите слуги, които в миналото са ги изтезавали. Хубаво правят. Човек, който нагрубява хората, Господ не му дава деца, само слуги му дава Господ, да ги осиновява. Сега дали вярвате, не е въпрос за вяра, то е въпрос за знание.

Другите цитират какво казал Христос. За гадения случай известно изречение имате: „Бъди търпелив.“ Хубаво, търпението какво е? Като си при лошите хора, търпението е необходимо, но като си при добрите хора, няма нужда от търпение. Като се намира пред добрите хора, човек трябва да бъде благ с тях. Ако те са добри, човек трябва да бъде благ. Ако хората са добри, аз трябва да бъда благ. Като се намеря между невежите хора, аз не трябва да бъда невежа. Като се намеря между учени хора, какъв трябва да бъда? Ако те са учени, аз трябва да бъда мъдър. Защото учението дава ровкия материал, мъдростта използва този материал. Казва: „Той е мъдър човек, той е учен човек.“ Ученият човек има материал, събира. Мъдрият човек използва, обработва този материал.

Някои считат умния човек, че обработва. Умният само събира материала. Един учен човек, като го питаш колко тежи земята, може да ти каже, изчислявали са, и то е едно число с близо двайсет и четири цифри. Защо изчислявали колко тежи земята? Учени хора сега има, които изчислявали къде се намира най-гъстата материя. Намерили някаква звезда, материята на която е толкова тежка, че един тон от тази материя може да се събере в един лешник. Един лешник от тази материя ще тежи един тон, как ще си го представите сега? Най-тежката материя. Ще кажеш: „Какво ме ползва това знание?“

Аз ви питам, всеки ден като се тревожите, какво се ползвате? Казвате: „Той не живее по Бога, той не е вярващ, той няма знание.“ Какво те ползва има ли знание, или не? Радвай се, че е бугала. Ако имаше знание, ако беше учен, той щеше да говори. Ти искаш да говори, радвай се, бугала е. Ако ти си невежа, радвай се, че си срещнал учени хора, от които ще се научиш.

Мислите ли, ако човек срещне една мечка, че я заобиколи, че той е от смелите хора? Ти, като срещнеш мечката, ще я спреш да се разговаряш с нея. Аз в живота си веднъж съм срещал мечка. Зная характерът ѝ какъв е, не знаех походката каква е, как ходи. Връщаме се през Маричината долина. Вървя, нося чадър, и на чадъра една кърпа с малко хляб. Гледам, от лявата ми страна от баура слиза една мечка. Върви напреко и ще ни попречи пътя. Замислила се тъй, полєка върви, турила главата си към земята, върви бавно. Наближи колкото тия братя до вратата там (*Учителят показва в салона*), замислила се и не ни вижда.

Зад мене върви един евангелски проповедник, обръщам му вниманието, показвам мечката, казвам: „Виж тук една приятелка, трябва да я срещнем. Добър ден ще кажем.“ Като му казах, той погледна мечката, на пътя му имало едно гърво, той иска да вземе мерки, но се спъва на гървото и пада. Като падна, вдигне си главата срещу мечката. Тази мечка едва тогава ни забеляза, че като хукна, бяга направо нагоре. Казвам на проповедника: „Благодарение, че падна, та сплаши мечката.“ Малко хумор. Мечката каза: „Не искам да срещам проповедници, понеже те не говорят истината.“ И тази мечка се върна по стръмнината. Надолу повече не слезе, но нагоре бяга.

Казват ми: „Не се ли уплаши?“ Възможно е, може да съм се уплашил, може да не съм се уплашил. Наблюдавах мечката, като иде. Ако бях сам, щях да се разговарям. Съжалявам, че проповедникът я уплаши. Една среща ми се представи да се разговарям с мечката, и не можах. Този проповедник ми развали срещата, като гвама момци, които се влюбиха в една мома. Таман бях срещнал една красива мечка, да ми разправи историята си: защо живее в гората. Виждам, че не е толкоз грозна. Отвън е обвита с кожа, но вътре е красива. Но избяга момата, тази мечка избяга.

Това са поетически работи. Мене ме интересуват нещата, които Бог създал. Онова, което Бог вложил в мечката, то е красиво в характера на тази мечка. Не каза: „Този е

лош човек“ и да се нахвърли отгоре ми, но изведнъж се върна назад и избяга. Аз харесах поведението ѝ, че не взе нито вляво, нито вдясно, но точно пътя, по който слезе от стръмнината, пак там се изкачи. Казах си: „Ти, като срещнеш лоши хора, стръмното нагоре гръж.“

Та в живота си ние можем да срещнем мечки, вълци, лъво̀ве, тигри, кобри може да срещнем, какво ли не. Та човек трябва да знае как да се справи. Във всички същества, ако разбирате закона на любовта, ще видите, че се крие нещо хубаво в тях. Ако вие срещнете някоя голяма змия, тя може да нападне човека. Някои змии не нападат човека. Змията се завърта. Сега на изток правят опити: змиите вземат мястото на котките, вкъщи змията седи, ходи, търси мишките, влиза в дупките на мишките, освобождава къщата от мишки. Може да ви направи една услуга.

Да го̀йдем до същественото в живота. Ние преждевременно не трябва да си образуваме възгледи в живота. Дали човек е добър, или лош, то е възглед. Колективно хората съдят. Единично нямаме право да съдим другите. Като съдим другите, и нас ще съдят. Днес съдите едного, утре вие направите погрешка, вас ще съдят. Онези, които съдите, вземайте предвид, влезте в тяхното положение. Допуснете, че във вашата къща умира някой човек странник. Дошъл при вас и умира. Ще ви подозират как е умрял. Как ще определят, че е умрял? Ще го̀йдат, ще инспектират, ще прегледат, ще изследват. Значи този странник ще ви причини вреда. Питам, защо той трябваше да го̀йде в къщата ви? Казва: „Умря човекът.“ Не само че не трябва да умира, но трябва да оживее. Наместо да живее, умира. Не вярват хората, че той умрял от естествена смърт, казва: „Възможно е, ти може да имаш задни цели.“ Как ще се оправдаеш?

Много пъти обвиняваме, ние сме много несправедливи. Погледнал някой човек, предаваме характерните черти на погледа, че не е хубав, че мисълта не е чиста или че постъпките не са чисти. Обаче той постъпил според както той разбира в дадения случай. Тук ние казваме: учен човек е онзи, който

има известна опитност. Една домакиня, която знае хубаво да пере грехите, знае как да ги опере. Не всеки може да опере грехата. Една майка, която не знае как да отглежда децата си, не е от добрите майки. Един учител, ако не знае как да възпитава учениците, да има един трезв метод на възпитанието. Има хиляди методи за възпитание. Животните имат един начин, хората имат други начин, ангелите имат трети. Разни методи има.

Казвам, апостол Павел изчислява качествата на любовта. Той е засегнал любовта в нейната негативна страна, в нейния негативен смисъл. Вие никога не може да поправите себе си така. Най-първо, ако обикнете Бога, вие ще поправите всичко. Ако обикнете ангелите, вие наполовина ще разберете живота. Ако обикнете себе си, тогава една трета от живота ще разберете, две трети ще останат неразбрани. От обич към себе си се ражда злото в света. Когато хората се обичат, влизат в стълкновение, тогава се ражда злото. При ангелите злото се отделя от доброто, а при Бога злото не съществува, злото и доброто се примиряват. За да се примирим със злото, Бог трябва да живее в нас, Божественият живот трябва да бъде в нас. Ако Бог живее в нас, зло няма да има. Ако ангелите живеят, злото ще бъде отляво, доброто отясно. Ако ние сами живеем, тогава чрез постъпките ние създаваме злото в себе си.

Запример ти си господар, вечерно време идеш в курника, хванеш една кокошка, веднага ѝ отсечеш главата. Той седи спокоен, не гледа страданието на кокошката, но какво удоволствие: как ще оскубе кокошката, каква е, мазна ли е, ще направи чорба с яйца или печена. Християните казват: „Господ ги създаде ние да ги ядем.“ Някои пък намерили охлюви, турили ги в топла вода, искат да ги направят с ориз, ни най-малко не мислят, че ще мъчат тия охлюви. Ние минаваме за много добри. Не сме още добри.

Бог е свършено същество, единствено благо същество, единствен, който не причинява зло, никого не изкушава. От Бога наоду всички причиняват страдание. Усвършен-

стването, благо, което вие искате да имате, съдействайте и другите да го имат. В себе си, ако искате да успявате, съдействайте и другите да успяват; вие като се подигате, с вашето подигане заедно да се подигнат и другите. Не очаквайте светът да се поправи. Сега чакат нов ред в света. За мене новият ред и днес може да се тури, какво ще очаквам векове? Днес турям нов ред. Тогава няма какво да очаквам.

Този нов ред съществува в природата, само още на земята не е дошъл. Та някои набожни хора очакват, християните очакват нов ред. Той отдавна е дошъл. Ангелите живеят по него, светиите живеят по него, останалите тук, правверните на земята, те тепърва го очакват. Сега се чудят по кой начин ще дойде. За да дойде новият ред на нещата, трябва да има пролет. Зимно време новият ред не иде. Пролет да е, да изрее слънцето, да се дадат условия на всичките хора да се проявят тъй, както те са създадени. Човек трябва да бъде гладка повърхност, че Бог като дойде, да се отрази. Всеки човек трябва да бъде като огледало, нещата да се отразяват, да имаме ясна представа.

Вземете една тигрица, с любов гледа на своите деца. Една овца, и тя гледа с любов на своите деца. Тигрицата е нежна към своите деца. И овцата е нежна към своите деца, ближе ги, гали ги, за тях се грижи. Но тигрицата е нежна само към своите деца, към децата на другите ни най-малко не постъпва тъй. Овцете ги вземат като образец на благородство, но и овцата, като дойде до едно агне, което не е нейно, помирише го, оставя го; като дойде нейното агне, помилва го. Всяка овца познава между двеста агнета своето агне по уханието. Някой ще каже: „Защо да не може да вземе чуждото агне, да го подува*?“

Мислите, че ние сме много търпеливи, ако не можем да търпим недъзите на хората? Ще се учим на търпение. Намираш се между хора, които са нетърпеливи. Всички ние, съвременните хора, имаме едно особено схващане за живота:

*подува – кърми.

искаме с много малко работа в умствено отношение, много малко работа в духовно отношение и много малко работа във физическо отношение да влезем в Царството Божие. Изисква се най-голям труд. Трябва човек да мине през големи мъчения, голям труд, голяма работа. Най-първо, да започне от мъчението, да слезе до дъното на живота; да се труди, да възлезе; после, да започне работа, всичко онова, което е събрал, да извади от нечистото, да образува чистота – един скулптор, който взема най-хубавия камък и извайва най-хубавата статуя. Той е майстор. Другите, които не са такива майстори, казват: „Какъв скулптор мога да бъда?“

Ако ти не можеш да изваеш лицето си такова, каквото искаш, ако ти не можеш да изваеш ухото си такова, каквото искаш, ако ти не можеш да изваеш носа си такъв, какъвто искаш, устата си да изваеш, каквато искаш, какъв скулптор си? Не само това, но мислите ли – ние, съвременните хора, в младенчество устните ни са дебели, в старини стават тънки – мислите ли, като стават устните тънки, че това е придобивка? Загуба е. В младенчество този човек е бил в нормално състояние, в старини – в аномално състояние. Има вече опорочаване на кръвообращението в неговата мисъл. Преди, като млад, е имал едни мисли, като остарее, знаете ли за какво мислят старите хора? От сутрин до вечер той мисли как е живял: като дете с кои другари играл, как се любил с момите, коя мома как играла на хорото. Той преглежда живота си веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти. Като го преглежда, какво ще извади от този живот? Старият не трябва да се занимава със своя живот. От Божествения живот тия материали, които събрал, трябва да ги използва, не трябва да гледа на своите слабости. По Божествен начин той трябва да намери пътищата да се подмлади. Подмладяването е да започне работа разумно.

Онези, които чакат Господа, или онези, които любят Господа, ще се подмладят. Подмладяването в света без любов не може да стане. Когато говорим за любовта, да се върне животът в нас, за да бъдем здрави, умни, силни. В

света нищо не може да гоиде без Божията любов. Благата не могат да гоидат ни за човешката любов, ни за ангелската любов. Без Божията любов благата не могат да гоидат, най-малкото благо не може да гоиде без нея. Може да имаш човешка любов и ангелска любов да имаш, и тя не може да донесе това, което Божията любов носи. Когато човешката любов стане проводник на Божията любов и когато ангелската любов стане проводник на Божията любов, тогава нещата се постигат. Когато човешката любов стане проводник на ангелската и когато ангелската любов стане проводник на Божествената, нещата се постигат.

Каква е разликата между обич и любов? Любовта е единна. Всичките хора се обичат по един и същ начин. Обичта е в множеството, всичките хора се обичат еднакво. Обичта се дължи на материалните блага. Ти обичаш един човек, че ти дал повече. То е оценка на любовта. Обичта е разнообразна. Обичта се дължи на хората. Тя е качеството на множеството. Само множеството обича.

Само Бог може да люби. Единственият, Който люби, е Бог. Тия, които обичат, то сме ние хората, и ангелите са същества на обичта. Ние вземаме, и туй, което сме взели, тогава се явява любовта. В Бога любовта се изявява естествено. Туй, което човек дава от себе си, е любов. В нас туй, което сме взели, е любов. Бог което дава, считаме за любов, ние което вземаме, считаме за любов.

Та сега всички вие живеете в любовта, от която вземате. Дотолкоз сте добри, доколкото ви дават. Като ви дават повече, добри сте, любят ви повече, добри сте. Щом започнат да ви дават по-малко, по-малко добри сте. Като ви дават най-малката любов, най-малко любите. Сега смесвате любов и обич. Любовта е едно, тя е проявление на Бога, то е великото в света, което дава възможност за всички постижения. Човек трябва да изучава законите на любовта. После, трябва да изучава законите на обичта. То е множеството. Обичта е външно разнообразие. Любовта е вътрешно разнообразие.

Запример един човек, който ви обича, той иска да ви види. Един човек, който ви люби, той не иска да ви види, той не иска да ви смущава, отдалече ще ви зърне. Онзи, който ви обича, се интересува, иска да се срещне с вас, казва: „Много ми е приятно да ви срещна.“ Най-после ти каже: „Няма ли да ми платиш?“ – и тебе те жегне. Една полица има. Най-първо казва: „Много ми е приятно“, но после казва: „Ти си говорил нещо лошо за мене, това си казал.“ Тия работи са познаване. Един човек, който е говорил: опознаваме се. Ако е говорил истината, тази истина остава за негова сметка, той печели. Ако е говорил нещо хубаво заради мене, той печели. Ако е тъй, както е говорил, той се ползва. Ако е говорил нещо лошо, пак е за негова сметка.

Закон има, че всеки, който говори за престъпленията на хората, половината взема, Господ ги туря на негова сметка. Ти говориш за гълговете, Той казва: „Половината ти плащаш.“ Ти говориш за доброто, Той казва: „Половината ти вземаш.“ Като говорите за доброто, печелите. Като говорите за лошото, плащате. Не е практично. Виждам добрата страна. Като говорите лошото за другите, ставате щедри. За този говорите лошо, за онзи говорите лошо, щедри ставате. Всичките хора са станали щедри от говоренето на злото. Законът ги научил да дават. Всички онези, които са много пестеливи, са били много лоши. За никого нищо не са дали. Търпеливите са минали през дисциплината.

Та казвам, трябва да гледаме на нещата от Божествено гледище. Не е приятно. Няма нито един човек, на когото да кажеш нещо лошо, и то той да не се обиди. Някой път казвате: „Много лош си.“ Защо му казвате? След като му кажеш, че е много лош, започваш да загазваш. Аз ги наричам тия белите лъжи. Аз бих му казал така: „Ти си много добър, като тебе друг няма. Много добър човек си.“ Тогава той казва: „Много лош съм, аз не съм така добър, ти не ме познаваш, не съм цвете за мирисане.“ Мислите ли, че ако вие се усъмните в Бога, че Той не ви направил така, както трябва, вие печелите?

Някои от вас казвате: защо не сте красиви, защо Господ не ви направил красиви. Аз да ви кажа съображенията: Господ не иска да се мъчите. „Защо не съм богат?“ Не иска за богатство да се мъчите, вие няма да може да спите. Богатите хора са нещастни, те нямат доверие в никого. Сиромашът има голямо нещастие, но той никога не се страхува. Какво ще му оберат?

Лъжа е да мислим, че сме сиромаси. Изхвърлете из ума си мисълта, че сте сиромаси. Не говорете, че сте сиромаси, защото човек, който има отличен ум, който има отлично сърце и който има отлична воля, той от всяка банка, отвсякъде може да вземе. Един цигулар, който знае да свири, ще ходи ли да проси? Един човек, който знае сладко да говори, ще ходи ли да проси? Един човек, който знае как да работи, ще проси ли? Не съжалявайте, че не сте като другите. Искате някой път път да бъдете като другите. Не, ползвайте се от стремежа на учените хора, не искайте да бъдете като учениците.

Писанието казва, че ние сме направени по образ и подобие Божие. Защо искаме да бъдем други? Защо ще желая да бъда като другите хора? Да бъда по образ и подобие Божие, разбирам, защото Бог ме е направил, то е в реда на нещата, но да бъда като другите хора, то е безпредметно. Ако всичките хора искаха да се усъвършенстват, то е образ и подобие; те да усъвършенстват ума и сърцето си, там е целта. Казва: „Аз искам да бъда като Него, да бъда по образ и подобие, да бъда като Господа.“ Искаш да бъдеш щедър, бъди, както Господ е щедър. Бъди благ, както Господ е добър. Бъди разумен, както Бог е разумен. Във всичките постъпки постъпвай тъй, както Бог постъпва.

Много добър морал може да имаме. Единственият морал е вътре в нас. Щом направиш нещо, казваш: „Туй не го правя.“ Че как не го правиш? Ти пишеш на книгата едри букви. Някой път пишеш ситни букви, казваш: „Аз тъй съм навикнал.“ Защо пишеш едро или защо пишеш дребно? Пишеш ситно, малко харчиш. Пишеш едро, много харчиш. Защо харчиш

много? Много ядеш. Защо пишеш дребно? Защото малко ядеш. Дребни букви, дребни чувства. Този човек със ситните букви, на него не можеш да разчитааш. Съотношение има на нещата. Не може на една страница само една буква да напишеш, не е практично. Може буквите да са едри, но има един закон, който регулира доколко буквите могат да бъдат едри. Човек не може да направи буква по-голяма от себе си.

Та казвам, нашият идеал трябва да бъде да бъдем по образ и подобие на Бога. Аз съм правил често опити. Доjde някой много развълнуван, започне да говори, иска да ме убеди, че са го обидили, иска да му взема страната. Изслушвам го спокойно, разсъждавам по Бога. Той започва да се извинява, казва: „Извинете, малко прекарах.“ Казвам: „И аз, ако бях на твоето място, щях да направя същото.“ Ти си ударен, боли те, ти чувстваш болката. Аз не съм ударен, нямам същата опитност. И мене, ако ударят, и аз ще чувствам същото. Всичките хора чувстват по същия начин. Докато ние не чувстваме болката, нямаме ясна представа какво нещо е болка. Гледайте другояче.

Хората са незавършени картини, не се произнасяйте. Не се произнасяйте за хората, понеже са незавършена работа на Бога. Проект има да станат по образ и подобие, но тия хора още не са станали по образ и подобие. Ние, хората, не сме завършени картини. Не сме завършени картини на Бога. Гледаш един скулптор, едва сега направил първите черти. Или някой художник рисува, турил някои линии, има много да работи още, да се турят сенки на лицето, после, да се даде образ на очите, да се направи положението на веждите, на носа, на устата, да се даде един израз.

Казвам, не се произнасяйте за една картина, която не е завършена. И за себе си не се произнасяйте. Дръжте за себе си идеята, че един ден Този, Който работи върху вас, ще извади една от най-отличните картини, които някога сте виждали. Като идем на небето, това ще бъде щастие. С всяко отиване в небето ние ще се погледнем и виждаме, че не сме завършени, трябва да се върнем пак на земята. Един ден,

когато се завърши картината, ние на земята няма да се връщаме; като се завърши картината, ще идем горе. Дотогава, докато се завърши картината, ще слizamos да добиваме образ. Като се свърши, ще останем в онзи свят да живеем, ще се радваме на онази картина, по която сме направени.

Някои от вас казват: „Не искам да се връщам на земята.“ Вие, които ме слушате, сте от тези, които ще слизате на земята, вашите картини не са завършени. Що е възкресението? Завършена картина. Вие не сте възкръснали. Ще ми кажете, че сте възкръснали. Вие имате болка в крака. Възкръсналите нямат болка. Как ще оправдаете? Имате гурели, не сте завършени.

Научете се поне да обичате Господа за онова, което ви е дал. Той ви дал и се грижил през всичките векове, давал ви условия. Вие сегите, и сте недоволни. Благодарете. Казвате: „Няма какво да ям.“ Нямаме какво да ядете? Двайсет обяда имате на минута. Ти ядеш, защо да не си доволен? Двайсет вдишки, то са двайсет обяда. Не е ли вярно? Аз по някой път съм имал странни работи. В миналото, и сега се е случвало, нямам хляб. Доjда вкъщи, намеря хляба, оставен пред вратата. Кой го е оставил, не зная. Намеря го завит в една кърпа. И досега някой хляб не зная кой го оставил. Искам да го намеря, да му върна кърпата, той не се явява. Оставен хлябът. Едно нещо зная, че онзи, който оставил хляба, обичал ме е. Нищо повече. Дошъл, оставил хляба и не се върнал. Вие казвате: „Ние нямаме такава опитност.“

Хлебярят всеки ден иде и ви носи хляба, казва: „Дайте пет лева.“ Пет лева взема само за труда, хлябът не се плаща. Тази слънчева енергия, събрана, знаете ли колко струва? Ако речете да плащате един хляб от хиляда грама, трябва да платите по една лира на грам, хиляда лири трябва да дадете. Хиляда лири колко струват? То е слънчева енергия събрана. Онзи, който изпратил хляба от слънцето, и онзи, който работил на земята тия зрънца да се образуват, да се образува тази слънчева светлина за нас, трябва да знаем колко хиляди същества са работили, за да ни поддържат на земята.

Ние, съвременните хора, мислим, че никой не се грижи за нас. Кой се грижи?

Да благодарим на Бога, че любовта Му е към всички без разлика. Само Той съзнава, че едни са успели, оценяват любовта повече, други – по-малко. Той не прави разлика. Само че едни вземат повече от любовта, други – по-малко. Разногласие се явява. Някой път са благосклонни. Един ден и те ще разберат. Та правият път в своето развитие е да съзнаваш своите погрешки. Искаме някой път хората да се изказват, да проповядваме новото учение, да убедим хората. Да съзнаваш всеки ден, че Бог те обича. Сърцето ти бие за Бога. Бог те люби. Ти мислиш, защото Бог те люби. Всичките блага си взел, защото Бог те люби.

Когато дойдем при страданията, пак ни люби. Когато слизаме, пак е с нас. Той ти мисли доброто. Като те бият, те сменя, мисли ти доброто. Ако седиш, ще те претрепят, казва: „Слез долу.“ Ти се радвай, че те уволняват. Ти се радвай, че си бил млад. Ти се радвай, че си остарял. Като си стар, няма да имаш изкушенията на младия, ще бъде умът ти свободен. Като млад ще се пържиш в своята обич, ще цъкаш зъби, ще се заканваш на този, на онзи. Като стар ще се примириш, ще дадеш право на всичките.

Та сега вземете положението на старите хора. Не цъкайте със зъби, понеже досега сте цъкали. Престанете вече да цъкате.

Сега остават тия трите: любов, вяра и надежда, но най-велика е любовта. Съзнавайте, че Бог е любов. Не навън да го покажете, но себе си да убедите. Да носите образ и подобие на Бога и този образ и подобие е, който Той люби в нас. Бог обича онова, което мяза на Него. Понеже ние мязаме на Него, Бог обича всички. От нашето гледище, понеже Той направил всички, Той обича всички. Следователно обичта Му е съобразена със степеня на развитието. Любовта Му е еднаква. Обичта Му е различна. Бог обича различно. Онези, които сме приели малко, малко знание имаме. Бог в Себе Си не прави различие на душите. Всичките души, които са излез-

ли от Него, имат еднакво предназначение, еднакво ги благословил, еднакво може да достигнат до степеня, която Той определил. Един ден всичките души ще станат ангели, служители на голямото Царство на Бога. Тогава ще бъдат радостни и весели, че служат на Бога.

Любовта ни свързва с Бога. Обичта ни свързва с ангелите.

„Отче наш“

Двадесет и трето утринно слово
24 май 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДОБРИЯТ ПЪТ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета десета глава от евангелието на Йоана.

„Мога да кажа“

Има една опасност: болните хора да станат еднообразни. Когато хората станат еднообразни, в тях се заражда желание да бягат. Една млада булка, щом като стане еднообразно вкъщи, няма какво да я интересува, иска да бяга. Дъщерята, като няма какво да я интересува, иска да бяга. Слугата бяга, всички бягат. Казва: „Кои са причините?“ Много естествено, причините са много прости. Всички животни бягат от безводните места. Там, дето престане водата, бягат, отиват на сочните места. Често религиозните, като разискват за Бога, изсъхнат местата, няма нищо да ги интересува, говорят за оня свят празни работи. Говорят за оня свят, и все този свят описват. Колкото са ми разправяли, нито един не е разправял за оня свят, разправят за този свят. Оня свят око не е видяло и ухо не е чувало, и никой насън не е видял. Казва, че ходил в онзи свят, той пак в този свят ходил. За да иде в оня свят, трябва да излезе из тялото, сърцето му трябва да престане да бие. Дотогава, докато сърцето бие, кракът му не е стъпил в оня свят, на кино е ходил. На кино виждате войната. Война ли е това? То е сянка.

Има разни неща, които трябва да се учат. Много мъчно е да извадиш хората от едно затворено вързано състояние. Гледам, някой човек дойде при мене. Гледам, той има най-малко сто нишки вързани, прилича на ония бръмбари, които децата вързват за крака: хвъркне и падне долу, конецът не го пуца да хвърчи; пак хвъркне, пак падне. Той иска в оня свят да иде, за Господа говори, но е вързан за децата си, за жената, за всичко е вързан. Рече да хвъркне нагоре, потеглят го долу. Децата казват: „Слушай, отгледай ни, че тогава мисли за Господа. Мисли първо за нас, тия работи остави.“

Хубаво, отхраните едно дете, до двайсет години върви добре, от двайсет години нагоре започва да става един гамен. Дъщерята обичала майка си, баща си до двайсет години, с двете очи гледала баща си; като стане на двайсет години, започне с едното око да гледа баща си, с другото гледа другото. Бащата забелязва, станала някаква промяна, има раздвояване на съзнанието. Човек, като хвърли око на богатството, с едното око гледа на земята, с другото око гледа на небето. Един български свещеник ми разправяше една своя опитност. Стар седемдесет и пет годишен благочестив човек, казва: „По едно време усещам, че охлажда сърцето ми. В младини бях свещеник с горещо сърце, после започнаха да ми идат мисли: дали има оня свят, дали някой е ходил в оня свят. Една вечер сънувам, иде един старец с бяла брада и ми казва: „Едното ти око гледа надолу, другото нагоре. По този начин ти в оня свят не може да идеш.“ Бутна ме по челото. Цял един месец носих белег на челото: едно черно петно, дето ме бутна.“ Казва: „Внимавай, или двете очи нагоре, или двете надолу.“

Раздвоението разваля живота, седиш раздвоен в ума си. По някой път има психологически състояния, седиш, някой човек го държиш в ума си, не си разположен, гледаш го като икона, но не си доволен. Иван или Драган седи като икона. Ти не го харесваш: или те обидил, или ти направил нещо, държиш го в ума си. Забелязали ли сте къде го държиш? Държиш го в ума си. После пак го извадиш, пак го туриш, пак го извадиш,

пак го гледаш. Когато обичаш е същото. Когато не обичаш, и него гържиш наляво, на четирийсет и пет градуса. Този, когото обичаш, ти е приятен на сърцето – надяно го гържиш. Наблюдавайте.

Трябва да имате едно понятие за духовния свят. Тези работи са от духовния свят, с друго измерение. Ако много мислите на земята, не знаете къде да го постигнете. Държиш го някъде в ума си. Виждаш, че ако го обичаш, малко е светъл, светлина излиза. Ако не го обичаш, тъмен е човекът, обикновен човек. Колкото го гледаш, от ден на ден става по-грозен, искаш да се освободиш от него, пък не можеш да се освободиш. За този, когото не обичаш, то е вече един тип, седи цяла група: не е един, не са двама, то са хиляди и милиони, които вървят по една и съща линия като една река, като езеро, като море – ти нямаш работа само с един човек.

Вие по някой път мислите за дявола. Оставете, не мислете за дявола. Искаш да знаеш какъв е дяволът. Опасно е. Някои искат някой път да се борят с дявола. Не се борете с него. Пехливанлък не може да става с него. Той е юнак. Той се е борил с Господа, ти искаш да се бориш с него. Като те бутне, ще те простре на гърба ти, тогава ти видиш, че тази работа не е лесна. Той ще ти тури един бръмбар в ума, каже ти: „Ти си особен човек, ти не си направен както другите хора, ти си гениален, особено същество. Като тебе няма друго.“ Дига те, дига те, че като те обърне, започва после да ти се смее. Казва: „Как си? Много гениален си.“ После ти каже: „Какво говедо си.“ Най-първо насърчава религиозните, казва: „Молете се, много хубаво се молите, какъв е сладък гласът ви.“ Но после обърне другото, имаш най-големите разправи с него. Той обича да прави шеги.

Знаеш какво нещо е шегата? Шегата е един хлъзгав път. Човек трябва да бъде много внимателен, защото всяко нещо, с което може да подиграеш другите, може да засегне и тебе, защото опетнява и тебе. Всяка мисъл, която се образува, оставя отпечатъци. Вие трябва да знаете при изучаването на хората, че всяка една мисъл, всяко едно чувство, то са

безбройни мисли и желания, и не само вашите мисли и желания, но мислите и желанията на целия свят имат влияние върху тялото, върху мозъка, върху гробовете, върху стомаха. Някои мисли продължават ръцете, някои мисли удебеляват ръцете, някои мисли подигат главата нагоре – главата расте нагоре, някои съкратяват главата.

В разни направления действат мислите, желанията и постъпките. Те нямат еднакви направления. Някои се движат по права линия, някои се движат по плоскост, някои се движат в дебелина, някои във височина. Вземете хиляди поколения, които са били любопитни в живота. Това крайно любопитство е обърнало носа нагоре. Тия хора са били много любопитни, обичали да се занимават с чужди работи. Той се вслушва в нещо. Какво ще научи? Каква тайна има в света да скрием, я ми кажете? Той иска или богат да стане, или учен да стане, или някоя мома се влюбила в някой момък – иска да го вземе, друг или къща, или говеда иска да купи, или война иска да отвори. Каква тайна има, кажете ми? Каква тайна има в човешкия живот, да се не знае? Съвременните хора, които изучават шпионажа, са станали виртуози. Още като те погледне, знае какво мислиш.

Сега каква е чертата на любовта? Най-първо, в любовта има една линия, която се проявява. Накъде е тази линия? Една линия има, която се проявява в челото, една линия има, която се проявява във веждите, в очите, вътре в гळेца, зеницата, после, в бялото се проявява; една линия има, вътре в носа се проявява, отстрани в устата се проявява. Най-първо, правите линии на любовта трябва да се проявят. То е тъй, както едно растение най-първо израства. Най-първо, ще го видиш, че малко покълнало. Рагваш се, че от туй, малкото, ще излезе нещо велико.

После, любовта си има свое ухание. Най-големите космически ухания излизат от любовта. Няма в света по-голяма сила, която дава такава козметика, която дава такива красиви линии. Човек, който иска да бъде красив, жените, които искат да бъдат красиви, то е любовта, която ще ги

направи красиви. Любовта като влезе, може да имат красота, каквато искат, може да имат най-хубавото ухане. Сега турят какво ли не ухане. В тия работи вие не вярвате. Че как ще вярвате, кажете ми? Уж все за любовта говорим, и наместо да станем по-красиви, по-грозни ставаме. Това показва, че безпокойство има в нас, едно вътрешно безпокойство. Ти седиш, и не вярваш ще бъдеш ли спасен, или няма да бъдеш спасен, дали ще идеш в рая, или няма да идеш в рая, дали ще бъдеш богат, дали ще имаш знание. Ние не сме положителни в нашата мисъл.

Запример често казвате тъй: образ. Но какво представя образът? Образът е една пространствена форма, проектирана в една плоскост. Човек, тъй както е проектиран, той трябва да е проектиран отнякъде. Вие запример тъй седите, но едновременно живеете в три свята, имате три тела, в които живеете. Вашето съзнание е будно само за физическото поле. Вие имате едно духовно тяло, което живее в другия свят, малко с по-рядка материя. Има друг, Божествен, свят. Сега, каквото да ви говоря, то е фиктивно казано. Едновременно всеки един от вас има трима души. Един живее в небето – туй дето казват, че всеки има по един ангел – един живее в небето, един живее в духовния свят, единият живее на земята. Този, който живее в Божествения свят, е бащата. Този, който живее в духовния свят, е майката. Този, който живее във физическия свят, е синът. Вие тук сте синове на вашите бащи и майки горе, изпратени сте, те се интересуват от вас, баща ви и майка ви. Вие съставяте едно цяло, без тях не може да се проявите. Вие по някой път искате да се освободите от тях, да станете самостоятелни. Вие искате да станете баща, да станете майка. Не знаете какви са законите на бащата и майката. Те са съвсем отвлечени работи.

Христос говори за една врата, говори за крадци. Всички мисли, които отнемат от човека, те не са реални, сенки на нещата са. Туй, което внася тревога в човешката душа, то не е реално, то не е духовният свят, нито е Божествени-

ят свят, нито е човешкият свят. Всяка мисъл, която смуцава човешката душа, вие оставете отвън. Влезе в окоето една малка песъчинка, то не съставя част от вас. То е твърда материя, дошла отвън. Често човек трябва да плаче дълго време, за да може чрез сълзите да я изхвърли. Скръбта иде, защото някоя прашичка е влязла от външния свят в духовния свят и целия ден вие страгате, за да се освободите. Та казвам, има три пътя, по които ние може да влезем и да се ориентираме добре в живота. Аз говоря за любовта като врата, през която може да влезем в Божествения свят, говоря за вратата на мъдростта, през която може да влезем в духовния свят и за вратата на истината, през която може да влезете във физическия свят, да се изучава физическия свят.

Хората тепърва има да изучават физическия свят. Всеки един от вас трябва да има знание, да се подмлади. В една година отгоре можем да се подмладим, не е мъчна работа. Щом обикнем всичките хора, няма да виждаш никаква погрешка: каквато погрешка има, ще я поправиш. Какво прави художникът? Дойде, види, че ученикът не е направил картината, поправи тази картина на ученика и тя замяза на нещо. Иде при друг ученик, и на него пак поправи. Ако учениците са оставени сами на себе си, те не могат да се поправят. Онези, напредналите от вас, трябва да поправят другите. Като идете на картината, ще поправиш ухото на картината, ще поправиш и в мозъка вътре. Съвременните хора се объркваме, казваме: „Не си добър човек.“ Че не съм, и аз зная, но как да стана добър, кажете ми? Казва: „Тази вода не е чиста.“ Аз зная, но как да поправим, не само да констатираме? Тази вода трябва да се прекара през филтър, да се прекара през пясък или чрез изпарение. Човек може да се филтрира чрез любовта. Любовта е филтър, и мъдростта е филтър, и истината е филтър. Те са три филтри.

Докато човек не мине през филтъра на любовта, през филтъра на мъдростта и на истината, той не може да се пречисти. Ще се филтрира неговата мисъл. Като се филтри-

ра, за него всичко в света ще стане ясно, не само ясно, но ще добие смисъл. Нему всичко ще му стане мило. Дето минава, ще вижда, че всичко му помага. Той на всичко ще се радва. Сега гледам мнозина от вас седите по някой път тука, като ви говоря, но умът ви не е тук. Аз говоря, той казва: „Пари нямам, обуца трябва, това-онова.“ Няма по-лесно нещо: обуца да ви дам, колкото искате. Да се създаде една любовна мисъл е трудно, да се създаде едно оформено знание е трудно, да се създаде една форма на истината е трудна работа. Другите работи: хляб, пари – те са играчки. Въздухът е пълен с хляб. Благодарение, че хората не знаят, защото те ще започнат да го събират, да го складират и ще го развалят. Всяка година иде хлябът. Събран иде в земята, изваждат го житните зърна, спомагат.

Да се роди едно желание във вас да служувате на Бога, да бъдете добри слуги. Не да излезем, да напуснем този свят – първа има да го учим, да го поправим. Тогава ще напуснем земята, че когато поправим тази земя хубаво, онези, които дойдат подир нас, да намерят свят уреден, че да са доволни. Ние ще влезем в друг един свят, който са приготвили заради нас. Христос казва: „Отивам, за да ви приготвя място.“ Този свят, в който отиваме ние, другите го приготвили, ние наготово отиваме. Земята както е построена, един ден като влезем, ще ни е приятно да живеем. Къщата, която ще оставите, да я уредите хубаво. Сега мислим да напуснем земята и казваме: „Да става, каквото ще.“ Няма никакво учение в това, то не е законът на любовта, нито е законът на Божествената мъдрост, нито е законът на Божествената истина.

Този живот, докато не го уредим хубаво, ние не можем да го напуснем. Ти, след като свършиш училището, тогава ще излезеш от него. Като влезеш в Божествения свят, в училището, не можеш да излезеш навън, трябва да го свършиш. Ако не го свършиш, с хиляди години ще седиш вътре, ще забравиш, не те пущат, докато не научиш всичко, не може да минеш. Тук в едно отделение може да седиш по две години.

Там и сто години може да стоиш в едно отделение, докато дойде да се научиш, няма да се намери нито един учител да те прекара.

Вие учите първата буква. Какво означава първата буква А? В старите езици, в египетските йероглифи, буквата А означавала движение на мисълта, но в съвременния език означава товар. Който изучава А-то, изучава как да се товари. А значи кой товар може да туриш на ума си, на сърцето си, на тялото си. То е цяла наука – сам да се товариш и сам да се разтоварваш. Казва: „Лесна работа.“ Ти трябва да знаеш да товариш и да разтоварваш ума си, да знаеш да товариш и да разтоварваш сърцето си, да знаеш да товариш и да разтоварваш тялото си. То е буквата А. Буквата Б значи да знаеш как да обновяваш ума си, как да обновяваш сърцето си. Б, туй значи как да обновяваш тялото си. Ето значението на две букви. А е да се товариш и да се разтоварваш, Б е да се обновяваш. За другите букви не казвам. Сега вие всички знаете буквите, но какво означават, не знаете.

Аз веднъж посетих един евангелист. Беше направил една вечеря, поканил и мене. Доста набожен човек беше. Като отивам вкъщи, подула му се страната, неразположен, зъб го заболял. Рекох: „Ти, праведен човек, как те заболял зъбът?“ „Не зная какво ме е наказал Господ.“ Рекох: „Какво те наказва Господ? Господ ни най-малко не иска да те наказва, но ти казва, че нещо не си постъпил добре.“ Зная от какво произтича зъбоболието. Нали Христос казва: „Ако някой е болен, да го намажат със зехтин, да се помолят презвитерите, и ще оздравее.“ Или лекар трябва. Казва: „Лекар има, но боли.“ Рекох: „Сега мога тъй да направя, и да мине.“ „Че как ще оздравее?“ Рекох, ако му кажа как, с думи казва ли се тази работа? Рекох: „Може.“ Казва: „Искаш да ме извадиш от моето верую.“ Какво казва Христос? „Да ти бъде според вярата.“ Ако вярваш, ще мине. „Но не само да кажа, чакай да си туря ръката.“ Турям ръката си на зъба. Казва: „Изчезна болката от зъба.“ След половин час пак го боли. Рекох: „Ти си се усъмнил, помислил си, че съм те хипнотизирал.“ Рекох:

„Хипнотизирането и магнетизирането, то са два процеса.“

В хипнотизирането загасват всички свещи в човешкия мозък, остава само една свещ да гори. Човек в хипнотизирането изстива. Да се магнетизира човек, увеличава се топлината на тялото. Духовно когато се лекува човек, трябва да се внесе хармония между ума и сърцето, и човешката душа. За да го лекуваш, трябва да внесеш хармония. Той трябва да влезе в хармония със законите на битието. Аз не го лекувам от себе си. Както един художник знае как да тури боите, как да направи ония криви линии, и един човек, който лекува, трябва да знае законите.

Та му казвах: „Ако ти обикнеш Господа и Исуса Христа, веднага зъбът ще мине. Ти не Го обичаш, нямаш любов към Него, направил си някаква погрешка. Ти онзи ден, като минаваш на едно място, един човек искаше да му направиш една услуга. Ти каза една бяла лъжа, каза: „Аз съм зает, нямам време.“ Каза: „Кой ти каза това?“ „Аз го зная, болестта ми казва, ти не му послужи и зъбът е резултат. Ако тази вечер решиш туй да поправиш, сега може да спадне зъбът.“ Каза: „Виж това ще го направя, Господ го иска. Искаше да му направя една услуга, можех, но го излъгах.“ Веднага спадна зъбът. Туй са подпушвания. Лъжата в много случаи подпушва кръвообращението, бент слага, образува се едно наслояване. Някой път се случва на зъба, някой път на ухото, на корема, навсякъде.

Та казвам, ако ние бихме живели по закона на любовта, на Божията любов, ако бихме живели по законите на Божията мъдрост и на истината, ние щяхме да имаме здрави тела, здрави умове. Тия кризи, които сега минаваме, те се дължат на миналото.

В цялата глава става един религиозен спор с евреите. Фанатици до немай къде, искат да знаят от Бога ли е, или не е, казват: „Вятърничав човек, който дошъл, иска да ни донесе заблуда.“ Хората, които не живеят добре, те не са ли заблудени? Аз считам правоверни хората, в сърцата на които оперира Божията любов. Аз считам правоверни, в умовете на

които оперира Божията мъдрост и знание. Аз считам правоверни, които са свободни, действия истината. Знаеш колко приятна е истината? Когато човек е свободен навсякъде, няма никакъв страх. Усещаш, че всичките хора любиш, виждаш Господа навсякъде, и в малките бръмбарчета Го виждаш. Аз може да уподобя туй знание като сладките плодове. Познаването на Господа е както когато влезеш в някоя градина, дето има узрели плодове: грозде, череши, сливи, портокали. Всеки плод вземаш, вкусваш, приятно ти е.

Та казвам, докато ние дойдем до това положение да опитваме нещата. В старо време Господ казва: „Опитвайте, и вижте, че съм благ.“ Целият свят е в този свят, в който виждаш, във всички образи се е проявило Божественото. Един художник, който рисува една картина, не е негово изобретение. Ако рисува нещо гениално, то е Божествено. Един човек, който живее, животът не е негов, Той се проявява. Ние се радваме на това, и то е вътрешен подтик.

Та казвам, новото учение в света е да служуваме на тази, обширната, любов, любовта на безсмъртието; да служуваме на мъдростта, на знанието, на безсмъртието; да служуваме на истината, на свободата, на безсмъртието. Този, безсмъртния, живот трябва да го добием още тук, на земята, не като умрем. Не е въпрос за умирање. Ако е за умирање – ние сега сме мъртви. Не може да стават скокове. Трябва да се започне с микроскопическото подобрение. Най-първо, ще знаеш как да туриш една малка точица.

Като пише човек, се познава какъв е. Ако е много щедър, едри са буквите, ако е скържав*, буквичките са дребни, пише така, в малко пространство. Човек се показва. Ако човек е духовен, в писмото има особени кривини, ако е щедър има други кривини. Някой започва отгоре остро, после свършва меко; някой започва тънко, после дебело свършва; започва мекичко, свършва остро. Мислите ли, че аз, който започвам писмото дебело и го свършвам тънко, че имам равновесие?

*скържав – стиснат.

Нямам равновесие. Ако започвам дебело и свършвам тънко, то не е равновесие. Писмото ти като го четеш, да ти е приятно. Аз съм гледал в сегашните хора много смачкани подписи. Рядко ще видиш някое писмо да е приятно. Смачкани писма показват смачкани идеи. Една буква по-голяма, друга по-малка, изядени букви. Гледаш буквата М: първата част вдигната като рог, другата по-малка. Букви разпокъсани. Казва: „Туй не е важно.“ Как не е важно? Не само това, но някои са нащръкнали, не са гладки. На някои са гладки, показват мекота, на някои са остри, щръкнали, дебели. Всичко туй показва характерът какъв е.

На земята сме пратени да си образуваме едно тяло от фина материя. Ние искаме хубави грехи. Трябва да си направим грехи от най-хубавата материя. Когато сте разгразнени, неспокойни, направете един опит: вземете молив и правете криви линии така, десет, петнайсет, двайсет минути, и да не се отегчите, да има едно отношение в тия криви линии. Ти, най-първо, ще започнеш много добре, към края започваш да ставаш нетърпелив. Когато правиш този опит, да започнеш и да свършиш еднакво, без да се притесняваш. Казваш: „С такива работи да се занимавам?“ Че по колко часа вие се занимавате, че някой ви обидил? Седиш и казваш: „Чакай, ще му кажа аз, ще му натрия носа.“ Седиш, седиш и пак казваш: „Ще му натрия носа.“ Колко часа мислиш как да му натриеш носа? Че как ще го натриеш, кажете ми? Той по-силен, а искаш да го набиеш.

Тогова ще мязаш на онзи индуски ученик, когото учителят му пратил, казва: „Там има един военен, ще му удариш една плесница; на един брамин и на един адепт.“ Като отишъл при военния и му ударил една плесница, той му ударил две, че ученикът се търколил, преобърнал се. На силния човек, на умния човек, не се трие носът. Ти не ходи да триеш носа, той е огън. Откажи се от тази работа, да му натриеш носа. Силните оставете да им натривате носа. Онзи човек, на когото ти може да натриеш носа, той е една баба. Казвам, оставете идеята да натривате носа. Наместо да натриваш

носа, кажи: „Ще му поправя носа.“ За триене да не става гума.

Ако ние не се интересуваме защо Господ ни направил, ако не знаем защо Господ ни създал носа, ако не знаем защо ни създал ухото, окото, веждите, устата, брадата, пръстите, всичко туй, ако не знаем, тия елементарни работи, от които зависи нашият живот, какво е нашето знание? Ако не знаеш да поправиш ръцете си, ще съкратиш живота си. Ако не знаеш как да огладваш веждите, ще съкратиш живота си. Ти някой път с известни движения създаваш цяло нещастие на себе си. Знаете, че ако вие погладите вашите вежди, туй е отражение на милиони хора да създадете една форма; образува се едно течение, което, ако е хармонично, ще се повърне към вас и ще принесе благословение, но ако вие сте отворени. Ако вие сте турили един бент, то ще се върне към вас, ще ви заглади.

Вчера сеяд аз на пианото и импровизирам една песничка: малко изворче, което слиза от планината и се блъска в една канара. Оплаква се, че не го приела канарата добре и то като се блъснало в канарата, подскочило, казва: „Канарата е по-твърда.“ Като слезна туй малко изворче при едно цветенце, кокиче, отгоре премина, натисна цветето и то казва: „Сестра, счупи ми гърба, така не се натиска.“ Първо, изворчето се блъсна в канарата, отскочи. Като дойде при кокичето, натисна го. Ние в канарата се блъскаме, кокичето натискаме. Питам: „Де е нашият разумен живот?“ Туй изворче трябва да заобиколи канарата и като дойде до цветето, да му не натиска гърба. Ние всеки ден обременяваме ненужно ума си с непотребни мисли, обременяваме сърцето си с непотребни чувства и тялото си обременяваме. Туй не е волята Божия. Има нещо хубаво, с което ние трябва да се занимаваме.

Христос казва: „Аз и Отец Ми, едно сме.“ Казва: „Отец Ми Ме люби, понеже Аз дойдох да помогна на онези, които Той е създал, на Неговите овце да помогна. По пътя на любовта да извърша волята Божия.“ По пътя на мъдростта

е дошъл да предаде туй знание и по пътя на истината да предаде онази свобода, от която ние се нуждаем. Ние, съвременните хора, се нуждаем от голяма свобода. Ние нямаме свобода. Седнеш на леглото, не си свободен, мъчи те нещо. Храната те мъчи, желанията те мъчат, мислите те мъчат.

Сега пипнете веждите си внимателно, пипнете носа си, не да го гърпате, но да го хванете деликатно. Бъдете така деликатни, не пипайте грубо, но деликатно, нежно. Всичките груби движения са харчени на излишна енергия. Трябва да съкратим бюджета си, да имаме едни фини движения, с малко сила да извършим много работа. Ако се отнесеш грубо със себе си, ще турши хиляди хора да се отнесат зле с другите. Аз, ако се отнеса зле със себе си, хиляди хора ще подтикна да се отнасят зле със себе си и с другите да се отнасят зле.

Затуй потребно е на духовните хора да имат една трезва мисъл, нищо в света да не е в състояние да ги извади из релсите. Каквото да се случи, да бъдат спокойни. Да знаят, че в света съществува един закон на вечната хармония, който не може да се наруши. Онова, което Бог е намислил да го направи, никои не е в състояние да измени. Може хиляди години да минат, Божиите пътища може да се изменят, онова, което Той е начертал, ще стане, само че ще стане с много блъсканица. Дошло е времето да се не плашим какво ще стане. По-добри времена от тия не са наставали. Всичко в миналото, което е ставало, не може да се сравни със сегашното. Целият свят, виждам, е пълен с ангели, светии, идват отгоре. Казват: „Какво ще стане с нас?“ Тинята ще изтече, бистрата вода иде сега. Аз виждам вече злото вързано. Виждам, лошите хора са вързани, дяволът е вързан. Всичко туй се чисти, не го виждам, но тъй е. Ако вашите очи бяха отворени, ще видите, ще кажете, че сте се сацисали, някаква илюзия виждате.

Виждете, тази година цветът на растенията е по-весел. Миналата и другите години имаме една болест, тази година цветът е по-свеж. Бог е решил да поправи света и е решил всички онези, които Го познават, да вършат волята

Божия. Всичките блага идат за тях. Настават хубави времена да учите. Ще вземате букварите да учите. Старите да учат най-много. Не да казвате, че сте стари, но време е да учите.

Искате да идете в оня свят. Оня свят не е курорт. Там, дето има курорт, то не е оня свят. Оня свят е свят за занимание, не на почивка, но един свещен труд. Като влезете в него, ще ви олекне, че има с какво да се занимавате. Ние тук, на земята, сме на почивка. Всички сте дошли, понеже в духовния свят сте много работили, дойдохте за развлечение на земята. Земният живот е за развлечение, тук е курорт. Вие сте сега на курорт. В другия свят курорт няма, там има работа. Там, като влезете, учение има. Всяка една минута ще работите, не може да гремете, както тук. Такова гремене няма, всички на работа, свещен труд. Тук седите и гремете, на курорт сте. Казвам, сега вече престава курортът. Досега на курорт, сега свещена работа.

Казва: „Аз и Отец Ми, едно сме.“ Всички трябва да изучаваме закона на единството, на любовта. Отец и Христос, и ние, да бъдем едно вече. Като започнете да работите, слънцето ще изгрее по друг начин, месечината ще изгрее по друг начин, растенията, всичко по друг начин ще се покаже. Като започнете работа, всяко гърво ще ви поздравя. Ще видите, като че ли гърветата се покланят и ви казват: „Тръгнали сте в добър път.“ Това е свещеният път на любовта, който Бог е определил за онези, които Го любяат.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единнаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и четвърто утринно слово*
7 юни 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

* На 31 май Учителят не дойде.

СЛАБИ И СИЛНИ

„Добрата молитва“

Ще прочета петнайсема глава от евангелието на Йоана. Ще ви я прочета по нов начин – ще научите нещо ново. Нещата на Божествения свят не се повтарят. Христос поставя основата на живота, поставя не в някой човек, но казва: „Аз съм истинната лоза и Отец Ми е земледелецът.“ (*Учителят прочете главата.*)

„Духът Божи“

Обикновеният живот готяга на човека. Това, което е понятно, то е онова вечно разнообразие, което съществува в Божествения свят. И понеже хората са още деца, схващат много повърхностно живота, схващат туй, което не е съществено. Туй, което не е съществено, това е външна опаковка на нещата. Тя не привлича хората. Като идете в един театър, опаковката на един артист е гримировката, дрехите, които облякъл. Хората не искат да видят на сцената един артист така, трябва да говори нещо святно. Този колко време се учил, заучавал писаното, трябва да го изрази тъй, че цялата публика трябва да бъде доволна от него. Ще му ръкопляскаат, то ще бъде неговото възнаграждение. Ако не изрази това слово както трябва, ще го освиркват, казват: „Ние искаме хора да ни предадат писаното хубаво.“

Това не е теория, то съществува. Идете в кой да е театър и вижте колко пъти правят репетиции. По десет забележки: тъй ще се подвизиш, тъй ще се наклониш напред,

назад, тъй ще се изправиш, тъй ще седнеш, дикцията правилна трябва да бъде. После, там има суфльор, не може да туриш от себе си, каквото искаш. Някой път има изключения, някой път суфльорът заспива, не може да каже; зачервил се артистът и тури нещо, да го скачи. Стават такива работи, то са изключения.

Ние ходим на Рила и Рила казва: „Ела да видиш онова, което е казано.“ Ако идеш на Рила, ще видиш разхвърляни камъни, вода тече, шум. Има доста големи мушици, има и малки. Ще те посрещнат, казват: „Добър ден, приятели, как сте? Не носите никаква храница, купони има и за нас.“ По някой път мъглата ще дойде, и тя казва: „Добре дошли, много се радвам.“ Понеже ни обича, остава по-дълго време. Ние искаме да си замине, да видим слънцето.

Сега прочетената глава се отнася до преди две хиляди години, до хората; не се отнася до вас, не сме ние, някой еврейски народ не Го разбрал. Христос разправя на учениците инциденти, казва: „Ще се случат тия работи.“ Може да не са толкоз културни. Вие имате малко опитности: някой човек като не ви хареса, имате неразположение.

Сега казвам, че малко подаръци ни дадоха на Рила. Ние ходихме не за удоволствие, за работа. В работата малко хора присъстват. В един оркестър не присъстват хиляда души или петстотин, или четиристотин, или сто. Някой път свирят кuartет, четири-пет души, по някой път един малък оркестър, един малък хор от дванайсет души. Изисква се ония хора да пеят: тия, на които ще пеят, искат да знаят, искат хора със знания.

Рила е много възискателна. Всеки там, който иде и не постъпва според нейните правила, посреща го с градушка и при това такава градушка, като кокоши яйца. Понеже някои от присъстващите не бяха добри приятели, докачи се Рила, че ги тури на изпитание. Благодарение, че кокошите яйца не засегнаха депутацията, която беше на Рила, казвам: „Поспашете ги малко, но не им пукайте главите.“ Представете си толкова голяма градушка, под едно платно тънко, че кол-

ците наполовина скрити станаха. Като удари на паницата, на парчета; като удари гръжката на лъжицата, на три-четири метра ще я търсиш из градушката. Туй е посрещане, казва: „Добре дошли, какво правите долу?“ Сега това е опаковката, външната страна. Когато е за удоволствие, то е за всички, за развлечение, за всичките е дадено. Но когато е за работа, малцина трябва, имайте предвид. Някой писател пише нещо, няма да има десеттия души: справка прави от книги, може да му дадат показания. Трябва да се свърши работата. След свършването на работата идат Божиите благословения.

Та аз наричам, туй е подарък от Рила. Петнайсет гена бяхме там, аз използвах дванайсет гена. Първия ден не ходих на Молитвения връх. Мисля, че един само беше, другите бяха уморени, поуспали се, пък и аз си почивах. Защо не излизате горе? Уморени са, нека си починат. Първата беседа беше в неделя. На третия ден пак не ходих. Във вторник нямаше време за ходене. В сряда започнах. Та казвам, три дни не са използвани – дванайсет гена.

Ще ви чета третата беседа: „Възходящият път на незнайната любов“. Не беше голямо събрание, мъчно се говори на пет-шест души. *(Учителят прочете „Възходящият път“, трета беседа, държана на Молитвения връх при Седемте рилски езера на 23 юни 1942 г.)*

Това са плодове, които ви се показват. Показват ви една красива ябълка. То е забавление за очите. Вие трябва да се сприятелите с ябълката и да знаете как да я посрещате. Дойде на гости, ще съблече външната греха, трябва да се изуят обущата навън. Трябва да ѝ дадете красив прием, след туй едно легло да ѝ дадете в дома си като един странен пътник, който дошъл в дома от невидимия свят. Така се посрещат добрите хора. Ще ѝ покажете на нея белите зъби, ще ѝ кажете: „Добър ден, добре дошла в дома ни.“ Ще ѝ дадете най-добрия си апартамент, и от този апартамент, след приемането ѝ, ще я разведете из вашия свят, из вашите градини, ще си поприказвате с нея. Най-последно, като изядете

тази ябълка, вас ще ви се погремне малко, тя ще ви заведе в оня свят. Като станете, ще се разходите навън в света.

По някой път ние мислим: оня свят е нещо външно. Да служи човек е едно нещо, да изпълнява е друго. Човек, който иска другите да му пеят, наполовина е разбрал живота. Когато той иска да пее, тогава е разбрал живота. По Рила – цялата гама, седем езера, всичките тонове, отгоре като започнеш. Човек трябва да бъде музикален. Някои отиват на Рила, без да знаят да пеят. Певци са, не може да пеят. Често, като минат, някой казва: „Не знае да пее, не се е научил още да пее.“ Отбелязано е по камъните кой как пял. Имената са отбелязани кой как дошъл, какво направил, всичките добри и лоши работи са написани там за спомен. Даже намерихме от Братството записани неща, няма да казвам какво са гали. Казват: „Това от Братството са гали.“ Вие сега ще се интересувате какво са казали те. Някой път ще ви заведа, вие да прочетете. Казвате: „Кой знае гали е така?“ Да го прочетете, да видите как е написано, авторитет да бъдете. Често хубаво написано има, значи, за да го напишат, интересуват се. Даже най-некрасивите песни те са ги поправили; написана е погрешно песента, после са я поправили. Кой как пял на Рила, назовават го. Който там е пял, научава се да пее. Който там не е пял, не може да се научи да пее.

Ние седим и чакаме в живота да видим Бога. Как ще видим Бога в Неговата безпределност? Голямото как ще видиш? Както една мравя не може да види един човек, така и човек не може да види Бога, понеже е безграничен. Един малък комар вижда малка, микроскопическа част от човека. Ние виждаме само микроскопическото проявление на Бога. Виждате, камъкът е камък. Онзи, който вижда, то е част от Бога. В един камък е затворен някой спящ дух, който се е уморил, и за да не го безпокоят, влязъл в къщата на един камък. Мислиш, че няма нищо, бутнеш камъка, чува се сътресение, търкаля се камъкът. Спящият дух, като стане някой път, му е приятно от туй бутане. Човек, с ритането на камъните, причинява болка на краката или човек, който не

знае как да постъпва с камъните – пострагват неговите крака, неговите колена.

Като отидох на Рила, написано е там и казват: „Елате да видите какво са написали рилските българи.“ Отиваме на втората чешма. Казвам, тия българи задигнаха мраморния чучур и наместо мраморния чучур са турили един гървен чучур. Разваляли чешмата и вътре турили чучура, едва цицирика. Много умни са българите. В мрамора някой ще се съблазни, в гървото никой не се съблазнява.

Сега какво ще направите, мраморен ли чучур ще турите, или гървен? Аз предпочетох гървен чучур, казвам: „Ще турим тъй гървения чучур, че българите да знаят как да се молят.“ Вземахме чучура отвътре, че го извадихме навън, турихме го хубаво, направихме го като чучур. Изчистихме хубаво водата, затиснахме чучура с големи камъни, направихме отпред на чучура корито с мраморни камъчета. После, на половин метър от чучура, на по-малко – двайсет и пет или трийсет сантиметра, турихме хубав камък, защото българинът обича да коленичи пред изворите, да не е на мокро, да тури коляното на камъка близо до чучура, да не е далече. По български го направихме. Сега няма да остане нито един българин, който да не се моли на Бога. Сега ви препоръчвам на всинца ви, за да се задоволите на този извор, да си турите раниците и дъвама по дъвама за разходка да идете на този чучур, да се помолите, да пиете, да го видите как е направен. Ще ви хареса, че е хубав. Казвам, сега за чучура няма кой да се съблазни, едва ли струва един-два лева. Ако рече някой българин да го извади, ще види зор. Тия камъни са по седемдесет-осемдесет кила, два камъка – сто и шейсет кила. Кой ще ги дига?

Та казвам, използвайте в живота малките случки. Целият съвременен свят страда от една образност. Понеже силните господаруват, а слабите работят, работата не върви. Ако туриш един, който знае само да кряка като жаба, в един оркестър, да пее, пък онзи, който знае и разбира – да слуша отвън, ще критикува. Казвам, в бъдещия порядък ще

господаруват слабите, силните ще служат. Сега, понеже силните господаруват, пък слабите служат, силните ще ги набият. Когато силните започнат да управляват света като слуги, а слабите като господари, те ще кажат: „Господи, Ти имаш думата.“

Та казвам, слаби слуги не искат вече; силни слуги, силни, добри, справедливи и разумни. Най-малко да може да дигне сто тона, той е силен човек. Досега силните хора дигаха тон, и малко има в света, които могат да дигнат. Аз зная за едного в Америка, който дига един кон с едно конче. Трябва да стане един преврат в нас. В Божествения порядък слабите заповядват. В Божествения порядък детето като заплаче, майката стане, казва: „Какво, ваше величие?“ По четири-пет пъти на нощ я вдига. Тя стане от леглото и мълчи. Тя постъпва така, докато е дете. Щом стане детето силно, майката казва: „Ти не можеш да заповядваш вече, слуга ще станеш.“ Силните не могат да разберат как тъй в ранната възраст са заповядвали, пък сега им заповядват. В Божествения свят слабите заповядват, силните служат. В човешкия свят силните заповядват, слабите служат. Всичкото противоречие произтича от това.

Ние искаме на някой невежа човек да му дадем много знание. Голямото знание е за силните, за учените. Говорим за доброто. Доброто е цял един свят, който трябва да изучавате. То е светът на нисшия Божествен свят, на животинския свят. Доброто включва целия животински свят, свързан е тясно с човешкия свят. Ние сме в съприкосновение с доброто само чрез краката си. Ако разгледате – пръстите на човека на краката са къси, не са така дълги, както на ръцете. Туй показва, че, в умствено отношение на доброто, едва сега започва да учи. Волеви хора са, палецът е къс, но издържа. Ако искаш някой човек да бъде упорит, да бъде твърд, дето с девет чифта биволи да не можеш да го изтеглиш от пътя, погледай пръста: ако е голям и широк, да знаеш, че този човек е непоколебим.

Онова, което може да ни препоръча в света, то е

нашето безсилие. Смирението не е закон на безсилие. Там цитират апостол Павел, че като му дал един трън да се мъчи, молил се на Господа да го махне. Господ му казал: „Моята сила се проявява в твоята слабост. Ти като си слаб, аз ще ти служавам.“ Господ казва: „Ти да си едно дете, което възприема поучението, което ти се дава.“ Ти на майка си може да заповядваш, но никога не може я да накараш да живее тъй, както ти искаш; тя може да ти послужи – ако имаш някаква нужда, тя може да ти послужи, но ако искаш да заповядваш как да живее, не можеш. Всичко може да искаш, ще ти даде. Ако заповядаш на майка си да се отдалечи от тебе, тя ще се отдалечи, но ти ще видиш какво нещо е отдалечаването на майка. Като се махне майката, детето плаче. Силният като е около детето, детето е спокойно. Докато Бог е около нашата люлка, ние трябва да бъдем разумни деца.

Господ иска ние да заповядваме, но ние ще оставим Той да изпълнява, както Той разбира. Ние можем да кажем: „Вода“, вода ще ни донесат не както искаме, те ще ни донесат вода, в каквата чаша и по който начин те искат, точно навреме. Ако искаш хляб, те ще ти донесат, но ще донесат в такава форма, каквата те са избрали. Ако речем да проповядваме своето право, показва, че ние сме станали възрастни. Тогава иде законът, нашата задница започва да опитва законна. Че тази работа е сериозна, как трябва да се построи светът.

Та казвам: искайте вода, искайте хляб, искайте въздух, искайте светлина, искайте знание, всичко може да искате, и оставете този Божествен свят да изпълни тъй, както разбира. Понеже там са най-разумните, те ще изберат. Ако на тебе биха дали, ти никога не би избрал. Христос казва: „Искайте, и ще ви се даде.“ Не се позволява начина и времето да кажеш, няма да определяш времето. Ще поискаш, и ще оставиш те да ти дадат. Може да е една секунда, може да са десет секунди, петдесет, шейсет, една минута, две минути, три, четири, един час, три, четири, пет часа, петнайсет, два часа, три часа, пет часа. Някой път ние преувеличаваме, казва-

ме: „Работите не станаха, както искаме, навреме.“ Всичките неща стават навреме. Когато някой човек са го турили някъде да го бесят, го бесят, часовете са като минути. Когато чакаш някого, когото обичаш, че закъснял, десет секунди ти се виждат часове. Когато обичаш нещо, продължаваш времето, когато не го обичаш, съкратяваш. Къде е сега истината? Истината в света иска да ни създаде радост и веселие. Един, който не е гладен, защо ще го гощавате, той няма да оцени? Само гладният може да оцени добрия обед, само жадният може да оцени водата, само разумният може да оцени знанието.

Следователно, когато сме гладни, хлябът трябва да дойде според любовта. Ако ядем, когато сме гладни, туй ядене носи голямо благословение. В едно добро и справедливо ядене има разумно постижение. Когато човек е добър, справедлив и разумен, любовта може да се прояви правилно. Когато не е добър, значи не е ял добре и справедливо, при дръвкането не е сдъвквал храната, после, тази храна не е употребена за нейното предназначение. Той не е проверил пътя, по който любовта трябва да дойде в света. Любовта в света се проявява чрез доброто, справедливостта и разумността. Ако те не са в своята пълнота в живота, тя не може да се прояви.

Та казвам, Христос говори с притчи, и досега не знаят защо е казал някои работи. Запример онзи стих, дето казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата“, как може да го тълкувате? Ти, ако не можеш да направиш злото приятел, тогава ти не си силен човек. „Направете си приятели“ значи доброто да ти стане приятел. Казва: „Само любовта е приятел.“ Значи ще се запознаеш с любовта, тя да те запознае със злото. Не да се запознаеш със злото, че то да те запознае с любовта. Най-първо започни с любовта, тя да те запознае със злото. Злото тогава ще ти служи, всичко, което желаш, ще го направи. Злото знае да служи на любовта. Вие имате превратни понятия за злото. Злото не го смесвайте с лошото. Лош човек е зъл човек, злото е мощна сила. Когато искат да се създаде един свят,

злото турят. Злото създава света, първоначално със злото е създаден. Когато искат да запалят огън, злото турят. Когато искат да изпратят светлина, злото турят. Когато искат да изправят света, турят злото. Когато искат да обявят война, турят злото.

Да воюва човек не е лошо, навсякъде има война. И ангелите воюват, и не се убиват. Хората воюват, и се убиват. Това е разликата. Ангелите воюват, и никои не убива, роб в своя свят не вземат. Връщат ги, казват: „Ние сме по-силни.“ Пущат ги да идат в неговия свят. На земята като продават робите, вземат ги в гържавата. Вие продавате, и тогава човек става слаб. Ако ти туй прогадено зло го вземеш в себе си като роб, ти се заробваш. Остави го, не вземайте роби във вашия живот. Ако заловиш една мисъл, остави я навън, не я вземай в ума си. Ако заловиш едно желание, не го вземай в сърцето си, остави го навън. И постъпка, ако заловиш, не я оставяй в ума ти да работи, остави я навън. Та ние сега дълго време седим и разправяме на злото: „Ти да знаеш, аз съм по-силен, да ми служиш.“ Ти го вземеш като слуга в дома си.

Злото само външно може да ти служи, вътрешно – никога. Вътрешно само доброто на човека може да служи. Вътре ще направиш слуга доброто, външно ще направиш слуга злото. Сега хората са направили точно обратното. Вътре служи злото, отвън служи доброто. Този порядък трябва да се измени. Доброто отвътре да е слуга и злото отвън да е слуга. По разумност злото и доброто са еднакви. Сега това са практични неща, които трябва да се вложат в основата на живота. Това е новото разбиране. Тълкуванията на ония Христови думи, стихове, какво допринесоха? Вземете съвременния християнски свят – не знаят как да воюват. Ако идеш между християните – не знаят как да постъпят. Най-първо, ще те посрещне доброто отвън. Като влезеш вътре, ще те посрещне злото. Виждам редът на нещата е изменен.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да се учим

как да гледаме и как да приемем света. Най-първо виждаме лошото, което е отвън, после доброто, което е вътре. Защото външният свят трябва да се организира постоянно. Вътрешният свят на човека, и той трябва да се организира в проявлението си. Вие не сте опитали. Вие обичате един човек, не знаете как да се проявите. Казвате: „Обичам.“ Като обичам един човек, аз ще му изпея една песен, която той обича. Като изпееш туй, да му падне като мед на сърцето. Ти му пееш една песен, която ти обичаш, той не я обича. Ще пееш песен, която той обича, не която ти обичаш. Ще му гадеш ягене, което той обича, не което ти обичаш. Ще му гадеш вода, която той обича, не която ти обичаш. Ти като идеш в дома му, той може да ти даде това, което ти обичаш.

Сега, като ни дойдат гости, турим нашето мнение, нашето ягене. Туй е изключение в любовта. Когато идем при любовта, тя ще ни угости туй, както ние обичаме. Когато дойде любовта в нас, ние ще я угостим, както тя обича. Туй седи новият закон. Силните трябва да станат слуги на слабите, за да ги научат на ред и порядък. По-силните всички могат да направят. Под думата *силен* разбирам добър, справедлив и разумен, любовта вече действа. Силните хора в света ще станат господари само тогава, когато възприемем любовта, и тя стане подбудителна причина.

Нали знаете онзи малък разказ за Илия, който избяга от еврейската царица, че Бог се прояви в бурята, в гръмотевицата и най-после в тихия глас. То е разумният живот. Тогава видя Бог, той си покри лицето и Господ му разправи какво иска. „Ти, казва, си още човек, а искаш да бъдеш силен, но не си запознат с любовта.“ Илия беше много добър, напреднал човек, но казва: „Още едно ти не достига.“ Затуй, като се яви Илия като Йоан, отсякоха главата му. Казват: „Да видим как ще туриш главата.“ А главата може да я постави само с любовта. Отсякоха му главата, понеже на повече от четиристотин души хора той им отсече главите. Сега провидението му отсече и неговата глава, казва: „Ако можеш да поставиш своята глава на място, тогава ще се

върнеш да поставиш главите на всичките ония хора, на които ги отсече. Те не знаят как да си турят главите.“ Илия във времето на Йоана разбра какво нещо е главата на човека. Казва: „Да му отрежеш главата.“ Като му отрежеш главата, светът няма да се поправи. Казва: „Да го удари по главата.“ Като го удари по главата, няма да се поправи. „Да го мушне в сърцето.“ С мушкане работа не става. Той е проводник на Божиите блага. Казвам, никакъв удар на главата, никакво мушкане на сърцето. Позволява се само изтупване на праха. После, позволява се една баня, умиване на човека. Не да охлузиш неговата кожа за красота, това не се позволява. Оставете кожата сама да се чисти.

Трябва да знаете, първото нещо, че във вас е силен Бог. Оставете силният във вас да служи, а вие заповядвайте. Ако ви давам право да бъдете всички господари, но оставете силните във вас, любовта, която служи, да оправя работите, както тя иска. Искам всички да оставите тя да направи работите, както тя разбира. Ще се оправят работите. Всичко в света за двайсет и четири часа би се оправило. Но знайте: двайсет и четири часа, те са хиляди години.

Казва там: „Хиляди години са като един човешки ден.“ Хиляди години са като един човешки ден, и като разделите хиляди години на един ден, като го превърнете в часове и минути, ще видите колко се пада. Колкото време закъснява да се изпълни добродетелта, носи повече блага. Колкото работите стават бързо, те не носят големи блага. На един германски учен един американски казва: „Ние, американците, сме пъргави хора, не искаме дълго време да иждивяваме* на учене. Няма ли някой курс по философия, да го свърша за три-четири месеца?“ „Има, има – казва му германецът професор. – Когато Господ иска да направи една голяма диня, взема Му шест месеца. Когато иска да направи един гъб, сто години Му взема.“ Динята дава голям плод. Ако е философия за динята, то е друг въпрос, всяка година ще садите.

*иждивяваме – харчим за издръжка, изразходваме.

Тази философия не е лоша. Колкото по-дълго време взема един процес, той носи по-големи блага. Някои от вас често се безпокоят и казват: „Остаряхме.“ Оставете тази дума *старост*, то е смешно да мисли човек, че е стар. В невидимия свят за милиони години, които са минали, едва има двайсет и четири старци. За щастие считат да видиш един стар човек. Тук на земята яйце да хвърлиш, стар човек ще удариш. Казвате: „Остаряхме, остаряхме.“ Казвам: „Подмладихме се.“ Любовта е за младите хора. Мъдростта е за старите. Ние на земята още хиляди години има да учим за любовта. Ние като че сме свършили курса на любовта. На земята още хиляди години има да учим за любовта. За философията на мъдростта трябва да минат още хиляди години. За предисловието на истината още хиляди Божествени години трябва да минат.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Царството Божие е царство на скрити блага, които Бог е създал и иска да открие на Своите деца. Сега, ако мислите, че вие сте остарели, благата не са за вас, ако сте деца – за вас са. Ако сте остарели, и в този свят, и в онзи свят груги блага има. Ако идете в оня свят и кажете, че сте остарели, вие сте смешни. Като кажете, че сте стари, ще ви питат на колко години сте. Там някои старци има на три квадрилона* години. Някои старци има на три квадрилона години, някои има на хиляда квадрилона. Вие сте на сто години. Ние тогава ще мязаме на една прашинка във въздуха – да мисли, че е голяма като земята. Когато израсне тази прашинка, може да стане като земята. За да стане толкова голяма, както земята, трябва да мине един дълъг период.

Сега блажени са децата, блажени са децата, на които старците служат. Двайсет и четири души старци има, и те вършат всичката работа в небето. Когато някои от тях, небесните деца закъсат, те идат веднага да му помагат. Те

*квадрилон – хиляда трилиона, 10¹⁵.

са двайсет и четири силни слуги. Аз ги наричам *силните*. Те са пред престола на Бога и служат. Каквото Господ каже, веднага го изпълняват. Казват, падали на колене. Когато един българин коленичи пред един извор, той слаб човек ли е? Стане, после пак седне: той приема водата. Слабият човек на креслото казва: „Моля, донесете ми чаша вода.“ Той не може да коленичи. Казвам, идете при тия старци, да ви научат да коленичите. Първото нещо, ще коленичите пред водата, ще направите един малък опит.

Да кажем, някой път вие не може да простите една малка обига. Най-първо, знаете ли вие колко обиги сте направили на Бога? Сега всеки човек, който обича, казва, че това не е направено, онова не е направено. Той обижда. Не дигайте шум в себе си. Благодарете за всичко онова, което става във вас. При добро и зло благодарете, нищо повече. Защото там, дето е Бог, доброто и злото служат. Казва там: „Адам стана като боговете, да познава доброто и злото.“ Понеже Бог е любов, доброто и злото еднакво му служат. Казвам, Бог, Който е във вас, оставете да Му служат доброто и злото, не си давайте мнението. Не противи се на злото, не противи се на доброто. Казвам, то са Божи слуги и каквото те правят, това е добро.

Възходящият път на любовта. От някои от вас се изисква всеки ден, като станете, да благодарите за големите добрини, които Бог ви дава. Няма по-хубаво нещо човек да бъде благодарен. Малко знаеш, благодари. Много знаеш, благодари. Много работиш, благодари. Малко работиш, благодари. Малко ядеш, благодари. Много ядеш, благодари. Малко пиеш, благодари. Много пиеш, благодари. За всичко, което правите, малко или голямо, то е еднакво ценно. То е въпрос на време. Големите работи са взели дълго време, малките работи – малко време. Само времето е, което определя големите и малките работи. Понеже ние живеем на земята, не живеем на слънцето, нямаме условията на слънцето.

Ние имаме на земята много добри условия. Ако сте на луната, вие не може да издържите на ниската температура.

Сто и петдесет градуса студ има, как ще го издържите? На земята имаме до шейсет-седемдесет градуса, има и толкова съответна топлина. На месечината злото действа много по-силно, отколкото на земята. На месечината външният свят е под закона на злото. На земята доброто е във външния свят, злото е вътре. В месечината доброто е вътре, а злото отвън. На земята е точно обратният процес: доброто е отвън, злото е отвътре. Трябва да чакаме, докато се измени. Трябва да чакаме, докато се измени, да дойде порядъкът на месечината, доброто да влезе отвътре, злото да излезе отвън.

Или трябва да стане цял един органически преврат, едно разбиране в съзнанието на хората. Да обичаш баща си, да обичаш майка си, да обичаш братята и сестрите си като себе си, да обичаш своя приятел, да обичаш слугите си. Един слуга, който ти служи, той те обича. Само който те обича може да ти служи. Без любов служенето не е приятно. Всяка работа, която е свършена с любов, тя е приета от Бога. Всяка работа, която е свършена без любов, и тя е приета, но ще се коригира, отвън остава. Всяка работа, свършена с любов, тя е вече приета и отвън, и отвътре. Сега някои наши постъпки, някои наши желания и наши мисли отвън са приети в Божествения свят, отвътре не са. Една мисъл, едно желание трябва да бъдат приети отвън и отвътре.

Възходящият път на любовта. Когато Бог ни служи на нас, ние да Му благодарим. Казва: „Син Човечески не дойде да Му служат, но да служи.“ Вие, които още не знаете как да служите, да бъдете весели деца. И за най-малкото подаръче да ви светнат очите: за едно малко палто, за една кърпичка, за обици, за едно парче хляб, за една капка вода да благодарите, като че ли целият свят е твоя. Щом любиш, имаш всичките Божи блага на разположение в цялата вечност. Щом не Му служиш, ти си затворил пътя, по който благата идат. Единственият път, по който Божиите блага идат, то е любовта. Единствените слуги, чрез които любовта служи, то е доброто, справедливостта и разумността. То са методи на лю-

бовта.

Сега желая вие да бъдете деца на Царството Божие, не слуги. Някои ти кажат: „Не може, не може.“ Щом не може, ще идете при онези двайсет и четири старци. Тогава веднага може. Най-хубавото правило: щом не можеш да направиш нещо, отправи ума си към Бога и чакай, отправи ума си към Бога, и работата ще се оправи. Сега седнеш да мислиш, започваш да човъркаш работата. Никак не ги човъркай, само отправи ума си, и веднага ще дойде отговорът.

Работите стават. Казвам, не отправяйте ума си към хората, но го отправете към ония двайсет и четири души старци. Казвате: „Остаряхме.“ Щом дойде мисълта за остаряване, мислете за тях. Като мислим за старците, да ни тупти сърцето. Ние стари не може да бъдем. Млад всеки може да бъде. Няма по-хубаво нещо човек да бъде млад. Всичките големи блага, всичко, каквото Господ е създал, е за младите. Да се веселят, да се обличат, да пеят, да играят да спят, каквото искат да правят, само да приемат доброто слугуване на старите от небето.

Помнете онези гуми на Христа: „Както Ме Отец възлюбил, и аз ви възлюбих.“ Какво повече? Бог е възлюбил Него, Той ще възлюби и нас.

„Отче наш“

Двадесет и пето утринно слово*
5 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ТРИТЕ ЧАШИ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитвата на Царството“

Ще прочета дванайсета глава от евангелието на Матей.

„Духът Божи“

Една майка, която ражда едно дете, което не може да говори, не може да чува, не вижда, защо го е родила? Ако хората не могат да говорят, защо са? Ако всичките блага, които съществуват в света, човек не може да се ползва, защо са? Ако имаш вода, и не може да пиеш водата, тогава какво може да направи човек?

Сега ще ви прочета някои работи, които са ценни. Цигуларят е ценен за онзи, който знае да свири. Гласът е ценен за онзи, който знае да пее. Поезията е ценна за онзи, който я разбира. Животът е ценен за онзи, който го разбира. Животът не седи от едно растение, безброй растения има.

Учителят прочете „Красотата на живота“, единадесето слово, държано на 2 юли 1942 г. на Молитвения връх, при Седемте рилски езера.

В добрия и разумен живот красивото е любовта.

В добрия и чист живот красивото е мъдростта.

В добрия и светъл живот красивото е истината.

Поддържай красотата на любовта.

Поддържай чистотата на мъдростта.

* На 21 и 28 юни беседите са държани на Рила.

Поддържай светлината на истината и ще бъдеш винаги радостен и блажен, защото Бог пребъдва в тях.

Любовта в своята красота изпълни целия Божествен свят.

Мъдростта в своята чистота прониква цялото битие.

Истината в своята светлина държи в свобода всички същества в Божествения свят.

Обичай любовта, обичай мъдростта, обичай истината.

Те да ти бъдат светилници в душата, защото чрез тях Бог се изявява на ония, които Го търсят.

Призовавай Бога в любовта.

Призовавай Бога в мъдростта.

Призовавай Го в истината.

Само така ще чуете тихия глас на Неговия Дух да говори във вашата душа, да говори на вашия ум, на вашето сърце, да говори на вашия дух.

Благостта на Бога винаги пребъдва в Неговата любов, в Неговата мъдрост, в Неговата истина. В тях се изявява Неговата безгранична благост.

Служете на Господа с любов, служете с мъдрост, служете с истина, и ще имате живот, светлина и свобода.

Красотата на любовта, чистотата на мъдростта и светлината на истината да пребъдват във вас.

Пребъдете в тях, за да пребъдат и те във вас.

Те са новият живот, който Бог изпраща в света.

Духът Божи иска милост, а не жертва.

Свещта, докато не се запали, светлина не дава. Красивите свещи, които не горят, не зная каква е тяхната цена. Замръзналата вода, която не тече, не носи никакво благо.

Спрете се върху този въпрос: вие сте недоволни в себе си. Задайте си въпроса защо сте недоволни. От какво сте недоволни. Очаквате нещо. Какво очаквате, не ви е известно. Малкото дете очаква да порасте, да стане като дядо си. Един ден, като порасне като дядо, остарява като дядо, погребват го като дядо му.

бват го като дядо му.

Хубостта на свещта е, когато изгаря или, като се запали, да гори. Като се запали свещта, не я гасете. Всички имате навик, като видите запалена свещ, да я гасите. Никога не гасете свещта, нека се харчи. Казвате: „Да няма много харч.“ Представете си, че сте в един свят, дето едновременно вземат данък и когато къщата има кираджии, и когато няма. Ако ти съградиш една къща, и никога не живее в нея, вземат пак данък на къщата. Кое е по-хубаво, да имаш кираджии или да нямаш кираджии? Да имаш кираджии, разбира се. За предпочитане са лошите кираджии пред празната къща, за предпочитане е най-лошият живот, отколкото празната къща. Че какво лошо има, че страда човек? Страданието в света носи най-голямото благо. Когато кокошката пострада, ти се радваш, благо ти стане на душата. Ти се радваш, и децата ти се радват, като похапнат от месцето. Какво лошо има, че умряла една кокошка? Умряла, но кокошката произвежда радост. Какво лошо има, че си изял една слива? Произвежда радост. Не струва ли да страда сливата, пък ти да се радваш? Един ден сливата ще те изяде. Вълкът изяде овцата, но и овцата изяде вълка.

Лошото е в това, когато не ядеш с любов. Когато ядеш с любов, то е радост. Когато ядеш без любов, то е страдание. Всичкото сега: когато яденето става по любов, радост носи; когато е без любов, страдание носи. Тогава от тебе зависи. Кое е по-хубаво: когато плащаш за яденето или когато не плащаш? Когато плащаш. Когато не плащаш, то е страдание. Ако вие влезете в един дом, и хората не ви обичат, вие ще платите за яденето. Щом влезете в един дом и ядете с любов, вие сте платили, няма какво да плащате. Сега всичките хора страдат, че не плащат яденето. Ти страдаш, ял си нещо, което не си платил. Плащаш сега. В природата всичко трябва да се плати, и то добре ще платиш. Тогава казвам, че любовта е плащане – звонкови монети, мъдростта е плащане – звонкови монети, истината е плащане – звонкови монети. „Даром, казва, сте взели.“ Даром е само туй, което

любовта носи. Даром е само туй, което мъдростта носи. Даром е туй, което истината носи.

Та казвам, всяко нещо, което е направено от любов, ползва самия човек, ползва и другите. Една мисъл, изпратена някъде с любов, тя постига своята цел. Една мисъл, изпратена с мъдрост, тя постига своята цел. Една мисъл, изпратена с истина, тя постига своята цел.

Ние не може да се оправдаем. Казва: „Аз не мога да любя.“ Значи Бог, Който ни е създал, ни обича и люби – ние, които сме родени от Него, не можем да любим. Несъвместима е тази философия. Има изопачаване на човешкия ум. Значи водата, която е излязла от извора, да не може да тече. Всяка вода, която излиза из извора, тече. Всеки лъч, който излиза от слънцето, той пътува из пространството. Всичките хора обичат. Всеки търси да го обичат. Всичките хора обичат. Когато ядете един плод, вкусът, който чувствате в себе си, то е обичта, която плодът носи. Туй съзнание, че плодът е вкусен, то е любовта, която стига и влиза във вас. Всяка една мисъл, която влиза в ума ти, то е присъствието на Божия Дух. Всяко едно добро разположение на сърцето ти, което чувстваш, е присъствието на Божия Дух. По някой път търсим външната страна. Вземете, тук има неща написани. *(Учителят показва беседата, която чете.)*

Истината не седи в това, което е написано. Истината седи в този живот, който тя носи. Този живот, който влиза в нас, това е истината. Ако една истина не носи свобода, какво е тя? Не е истина. Едновременно три неща човек трябва да добие: човек трябва да добие живота, трябва да добие свободата и светлината. Три неща трябва да придобие. Живот без светлина, живот без свобода, не е живот. Ако вие търсите живота, в който да няма светлина, тогава не вървите по правата посока.

Сега мнозина в съвременния живот си дават мнението за някой, че не могъл да пее, пък че груг пял хубаво. Ако го накараш да пее, той сам не може да пее. Според мене един човек, който не може да пее, той няма право да си дава

мнението за другите гали пеят, или не. Един човек, който не може да яде, той няма истинско понятие какво нещо е яденето. Какво понятие ще гадеш? Ще чакаш, когато ядеш. Когато не си ял, ще мълчиш. Ако не си почувствал туй качество, което плодът съдържа, ти нямаш истинско разбиране за плода.

Тогава ние, които се готвим за небето, с какво ще се похвалим, като идем в небето? С нашите мустаци, с нашите дълги косми или с нашите рокли, с монограмите, с герданите си? Кой досега е занесъл герданите си в другия свят? Като идете там, гердани има. Ние герданите ще ги оставим на страни. Представете си един човек, който търси да обича, не може да намери кого да обича. Представете си, че вие обикаляте едно дърво, искате да обикнете едно дърво. Дървото ще го обикнете от плода. Без да вкусите, не можете да го обичате. На едно дърво гледате външната обстановка, вкусите един плод, втори, трети. Като намерите един плод, който съответства, който е едно с вашата душа, вие го харесвате, вие ще го опитате.

Казвам, човек се цени по своята мисъл, цени се по своите постъпки, цени се по своите чувства. Това са плодовете на човешката душа. Онова дърво, на което плодовете му гният, не е истинско. На едно Божествено дърво плодът му никога не гние. В правия смисъл: мисли, които не се развалят, чувства, които не се развалят, и постъпки, които не се развалят, това са истински плодове на човешката душа. Писанието казва, че тия плодове ще бъдат с вас. Единственото нещо, което може да занесете със себе си, то е вашият ум с неговите плодове, то е вашето сърце с неговите плодове, то е вашата душа с нейните плодове.

В оня свят това ще бъде. Радостта ви ще бъде да участвате в плодовете на другите, ще вкусите плода. Един ум трябва да се опита. Ума може да опиташ от неговите мисли. Една душа може да я опиташ от нейните постъпки. Сега вас ви смущава материалната страна. Материалната страна, това е опаковката.

Човек, докато не започне да страда в света, той остава непроявено съществуване. Започне ли да страда, опаковките започват да се снемат. Когато престанат страданията, всичките опаковки се снемат, виждате същността. Докато има страдания, то са външни опаковки. Радостта, като дойде, то е реалното в живота.

Аз по някой път седя и мисля колко хората са безчувствени. Казва: „Какво нещо е Господ? Какво нещо е Господ заради мене?“ По някой път излизам навън и имам една котка, която седи отвън като стражар, пази цял ден. Простряла се, вече е от новото учение, казва: „Отказах се от мишките, отказах се от птичките.“ Обича мухи да яде. Като се наяде, пак лежи. Казва: „Не ме заставай да ловя мишки, тогава ще стана помак в своето верую. Искам да издържа на учението си.“

Ти седиш, не обичаш един човек, пък се преструваш, че го обичаш. Господ ти казва: „Защо го лъжеш? Ти, казва, от Мене видял ли си безлюбие, да не обичам някого? По кой ум ходиш, туй отде го научи? Ти не си го научил от Мене. Виж във външната природа как са нещата, защо не постъпваш така?“ Казваш: „Баща ми, майка ми ме научиха.“ Те откъде го научиха, от кой баща, от коя майка? Погрешката седи във вас вече. Всеки човек, който иска първо да го обичат, той ще направи погрешка. Исква да го обичат, той отпосле да обича. Защото, ако идете при някой бакалин, иска първо да му платиш, че тогава ще даде стоката. Но ако даде преди ти да си му платил, на вересия, ако има доверие, то е човекът. С пари аз може да накарам всеки да вярва. Като извадя парите, всеки вярва в мене.

Ако искате да знаете колко хората вярват във вас, идете на бакалницата. Казва: „Не може да дам.“ Не се сърдете. Злото в света седи в това, че ти искаш първо да вземеш, после да даваш. После, като вземеш, половината за себе си задържаш. Животът седи в това, че ти като ядеш, остават малко огризки. Ти се похвалиш на този, на онзи. Доброто в живота седи в това: онова, което ти ядеш, да го дадеш така

чисто, както ти обичаш да ядеш. Законът е верен. Майката четири-пет пъти става на вечер да служи на онова, малкото, дете. Преди да се е родило, майката не го познава. Като се роди, майката знае ли го? Не знае откъде е дошло. Дошло в дома ви, турите му едно име, казвате: „Наш Костагинчо, наш Драганчо.“ Откъде иде Драганчо, откъде иде Костагинчо, не го знаете. Представете си, че един ваш приятел ви дава ябълки. След като разрежете, намерите някой червей, скрил се в ябълката. Кое е онова, което разваля човешката мисъл? То са тия червеи. Още когато се е зачевала във вас мисълта, някоя пеперуда е снесла своите яйца вътре.

В света Бог ни изпитва по два начина: за някои неща, които ние правим, плаща ни пребогато, за някои, които правим, Той нищо не плаща. Туй, за което Той ни плаща пребогато, наричаме го добро. Туй, за което Той не ни плаща, наричаме го зло. Какво нещо е злото? Нищо не са ти платили. Какво нещо е доброто? Платили са ти. Питам тогава: злото в какво седи? Представете си, че вие имате двама господари. Единият казва: „Много ще ви платя“, другият казва: „Като дойдете при мене, нищо няма да ви плащам.“ Освен че нищо няма да ви плати, но ще работите доста трудно, само за хляба, нищо няма да ви плаща.

Тогава представете си онзи господар, който по пет пъти на ден храни своето прасенце, но като дойде Коледа, всичко взема от прасето. Най-първо, господарят е добър. Като дойде Коледа, господарят казва: „Досега аз плащам, сега ти ще платиш.“ Аз съм ви привеждал един пример за тъй наречената баба Янка. Ако има тук някоя баба Янка, да се не сърди. Тя живееше във Варненско, особена баба Янка беше. Аз я познавам добре. Всеки гост ще го посрещне добре, казва: „Много се радвам, че дойде.“ Ще наточи баница, ще заколи пиленце, ще наточи винце. След като замине, казва: „Чума такава, като че го е викал някой да дойде. Дошъл сега да си губя толкова време да му точа баница, да му коля кокошка или вино да му дам.“ Питам: какво бихте казали, че баба Янка отподире ви казва тъй, след като ви е угостила? Баба Янка,

това е дяволът в света. Той започва всичко много добре, в края свършва зле.

Когато в нашия живот няма една последователност, ние мислим кому да дадем любовта си, казваме: „Дали е достоен за любовта?“ – и ние сме като баба Янка. Любовта иде от Бога и се връща в Бога. Бог засега ни опитва. Той изпраща любовта и тази любов се връща към Него. Когато и да любиш, Бог те опитва доколко си добър проводник на любовта. Гледам тук, като се направи нова канализация за водата, оставиха четирийсет гена да тече непрекъснато водата – трябва да се пречистят тръбите, да не остане никаква кал. Любовта дълго време трябва да тече, да ни очисти вътре, да не разваля пътищата. Тази любов е като водата. Ако тази любов не минава да очисти човека, тази любов не е онази, която ние търсим. От тази любов всеки един ще бъде като извор, дето ще дойдем като уморени пътници, да пият от тази вода. Тази вода той носи чиста, както излязла от Бога.

Казвам, ние трябва да имаме желанието да представим Божията любов такава, каквато е, не такава, каквато не е. Щом представим любовта такава, каквато не е, тя е неразбрана. Неразбраната любов винаги носи нещастие в себе си. Разбраната любов е ти да мислиш, че в любовта Бог присъства. Ние ще бъдем груги хора. Казва Христос: „Всеки, който върши волята на Отца, той Ми е майка, баща, брат, сестра.“

Докато ние не се освободим от гряхливостта* на старостта, докато ние не се освободим от гряхливостта на недоволството, всеки ден ние сме недоволни и търсим виновни. Господарите търсят погрешките в своите слуги, майката търси погрешките в своите деца, учителят търси погрешките в своите ученици, писателят търси погрешките в това, което е написал. Аз като намеря погрешките в това, което съм направил, тези погрешки са мои. Считам, че някъ-

*гряхливост – грехналост.

де не съм писал както трябва, считам, че съм се заблудил. Ако пишеш погрешно, показва, че не знаеш този език.

Вие искате да знаете кой е езикът на духовния свят. Пеенето. Кой е езикът на Божествения свят? Молитвата. Ако ти не знаеш да се молиш, не знаеш Божествения език. Ако ти не знаеш да пееш, в духовния свят не знаеш езика. Ако не знаеш да пееш, да свириш – то е духовният език, който учите. В духовния език една дума няма две значения. Ако не знаеш да пееш, не произнасяш думата вярно. Ще пееш добре. За да познаете кога пеете Божествено, ще ви дам един метод. Когато небето е покрито с облаци, има буря, вие започвате да пеете и небето веднага се очисти – вие пеете добре. Щом небето е ясно, вие започвате да пеете, и се заоблачи – вие не разбирате езика на духовния свят. То е едно от качества. Като пееш, знаеш езика, небето се очисти, стане ясно.

Ако нашето пеене не може да отмахне всичките облаци, които сега са в умовете ни, ако пението не може да отмахне тъгите, които са в нашите сърца, ние тогава имаме един език, който е чисто земен. Бог в света е любов, какво нас не ни достига? Всичките хора се оплакват, че са нещастни. Крушите ви обичат, черешите ви обичат, водата ви обича, слънцето ви обича. Че някой Драган или Петкан не си дал мнението, вие сте тъжни, вие сте скръбни. Хиляди ви обичат, за Драгана или Петкана, които не знаете, тъжите.

Да ви кажа кой е този Петкан. Някоя модерна дама е нещастна, понеже нямала камилско перо отзад. Камилската птица, която има перата, щастлива ли е? Че как ще станеш ти щастлив, като носиш едно камилско перо? Някои са нещастни, понеже нямали едно петало на някой кон. Вземете петалата на конете, за да станете щастливи. Конят, от когото вземате петалата, щастлив ли е? Че как ще бъдеш щастлив при едно конско петало? Мислете хубаво.

Сега някой път има спор дали откъдето кървите трябва да се мажат с боя, с вар, или не. Да кажем, вие не сте красиви. С каква боя трябва да се намажете? На дамите, които искат

да бъдат красиви, които искат хас* боя да имат, да ядат грах. Цяла година грах яжте. Аз бих желал всинца да бъдете красиви. Красота трябва да има. Красотата показва правия път на любовта, правия път на мъдростта, правия път на истината. Красиви трябва да бъдат хората. При горящата свещ има опасност. Всеки, който се приближи до горящата свещ, може да запали грехата си. Значи да седи малко надалеч, да не се приближава. Ако вашата свещ запали някоя греха, не сте вие виновни. Виновен е онзи, който се приближил. Да стои надалеч. Той се приближил, искал да загаси свещта, запалил си грехата.

Свещ, която се изгасва, не е свещ. Свещ, която запалва грехата на хората, е свещ. Не се страхувайте вие от онези, които се приближават при вас. Кога се рогди страхът? Страх в света го рогди Ева. Щом яде от плода на забраненото дърво, рогди страха. Страх го рогди Адам. Щом яде от плода на забраненото дърво, дойде страхът. Първото родено нещо в райската градина беше страхът. След като яде Ева от плода, рогди страха. И Ева страха рогди, и Адам. И двамата на един ум бяха. Адам, като го хвана Господ, уплаши се, казва: „Онази жена, която ми даде, ми даде да ям. Аз мислех, че ще създадем нещо добро, тя ме тикна в тази бяла.“ Оправда се. Хвана Ева, тя казва: „Господи, онази змия, ако не беше дошла в райската градина.“ Адам обвини Ева, Ева обвини змията. Най-после Господ казва на змията: „Понеже ти си направила това, тебе ще те лиша от ръце и крака, ще ходиш, по корем да се влачиш и пръст да ядеш.“ На жената каза: „Понеже ти си послушала това, което се влече по земята, затова с мъка ще раждаш децата, девет месеца ще се мъчиш.“ На Адама казва: „Ти си послушал едно същество, което ражда, ти ще обработваш земята, и тя много малко плод ще ти дава.“

Ако не ви върви в материалните работи, вие сте Адам. Ако раждаш, то си Ева. Защо раждаш? Защото ядеш плода без позволение, когато Господ е забранил. Ако не ти

*хас – истинска.

вървят материалните работи, то е, понеже слушаш една глупава жена. Адам да не слуша Ева, нищо повече. Ева да не слуша змията, нищо повече. Ева и Адам да слушат Господа, Който казва: „Да не ядете от дървото на познанието добро и зло.“

Казва им Господ: „Ходете по пътя на любовта. Ходете по пътя на мъдростта. Ходете по пътя на истината.“ Вие постоянно казвате: „Този е лош човек. Той ял от забраненото дърво. Той не живее хубаво.“ Отде знаеш? Казваш: „Той е много лош човек.“ И ти си ял, иначе отде го знаеш? Престанете да ядете от туй, забраненото, дърво. Аз даже толкоз години гледам, пред мене ядат от забраненото дърво. Ред години има, ашикере* го ядете. Намислил съм да ви отуча всички, да не ядете. Ще ви кажа как ще ви отуча. Сериозна работа е.

В Америка трима души американци имали три много ценни коне. Един от тях обичал да рита. Другият обичал да хапе, на много слуги ушите били отхапани. Един професор, който се занимавал с коне, казал, че за половин час може да отучи коня да хапе. Ще ви разправя само за онзи кон, който отхапал на десетина души ушите, как бил отучен. Като хванал коня професорът, конят го наблюдавал, търсел случай да отхапе на професора ухото. Този професор сварил един чукундур**, горещ го държи в ръката, държи и юздата на коня. Таман конят рече да отхапе ухото, той тиква чукундур в устата. Три пъти като тиква чукундур, онзи кон се укротява, разбира, че не трябва да хапе ушите.

Ако идем в оня свят и след нас идат десетина души с откъснати уши, какво ще кажете на Господа? Една сестра ми се оплакваше, казва: „Чувствам, тук на Изгрева, че нещо ми казва да бягам оттук.“ Казвам ѝ: „Ти защо си дошла, върви си. Изгревът от тебе няма нужда.“ Помнете, Изгревът е цялата земя. Слънцето огрява цялата земя. Където и

*ашикере – явно, открито.

**чукундур – червено кръмно цвекло.

да идеш, на Изгрева ще бъдеш. Искан да бяган от Изгрева. Къде ще идеш? Кой е излязъл вн от земята? Където и да идеш, на земята ще бъдеш, все ще имаш същия Изгрев.

Единственият път, по който може да излезете от земята, то е знанието. Единственият път, по който може да се освободите, то е истината. Ще поставите вече на опит. Аз желая всички вие да бъдете свободни не така, привидно. Само истината, която изтича от Бога, може да ни освободи. Само мъдростта, която излиза от Бога, тя може да внесе знанието. Само любовта, която изтича от Бога, може да внесе новия живот, който искаме. Днес може да възприемете този живот. Ще кажете: „Ние сме го възприели.“ Животът, в който няма съвършенство, не е възприет. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.“ Ако ние не може да възприемем съвършенството, ако не може да живеем така, както Бог изисква, тогава любовта ни не е пълна. Щом възприемем любовта в нейната пълнота, съвършенството ще дойде. Щом възприемем мъдростта в нейната пълнота, съвършенството ще дойде. Щом възприемем истината в нейната пълнота, свободата ще дойде. Добрият човек, и с пари, и без пари, е еднакъв. Лошият човек, и с пари, и без пари, е различен – като има пари, е добър; като ходи без пари, различен е неговият живот. Добрият човек, и пари като няма, пак създава парите; плод като няма, създава плода.

Та казвам, доброто в света е всесилно. Ти, ако не искаш да страдаш, помени само доброто в себе си. Като изчезне страданието, то твоего добро има сила. Мислите, че Господ няма да ни слуша. Ако Господ изпраца Своето слънце, изпраца всичките блага, мислите ли, че когато поискате нещо, няма да ви задоволи? Когато Той не ви дава, коя е причината?

Ние сме чудни хора. Като ни изпратил Бог в света, Той ни дал по една чаша на любовта, една чаша на мъдростта, една чаша на истината. Ние, съвременните хора, изпочупихме тия чаши, няма с какво да пием. Тия чаши трябва да

бъдат здрави. Само с чашата на любовта ти може да черпиш от живота. Само с чашата на мъдростта ти може да черпиш от знанието. Само с чашата на истината ти може да черпиш от свободата. Ако тия чаши сме строшили, тогава де е причината? Причината сме ние. Тия чаши не са строшени, но ние сме ги заложили, продали сме ги. Всеки да иде да намери тия чаши, дето ги е заложил. Там има монограми, и на край света да е, да идете да ги намерите. Щом вземете тия трите чаши, всичко ще тръгне напред. Казва Христос: „Чашата, която Отец Ми дал, да я не пия ли?“ Ако ти пиеш с онази чаша, която Бог ти дал, е благословение. Ако пиеш с чашата, която Бог не ти е дал, няма благословение.

Казвам, всички трябва да пием от онази чаша, която Бог ни дал. Тогава Божието благословение ще бъде с нас.

„Отче наш“

Двадесет и шесто утринно слово
12 юли 1942 г., Петровден, неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА НИШКА

*„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета петнайсема глава от евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Каквото и да се говори, човек си остава такъв, какъвто се е родил. Някой път казвате: възпитание. Някой път страдаме от многото правила. Рибата трябва да я държиш във вода. Щом я извадиш от водата, може да мислиш много добре, но туй, в което е родена, е водата, тя трябва да живее във водата. Казвам първото правило: живеи там, дето Бог те е поставил, не излизай из мястото, дето Бог те е поставил. Първите хора съгрешиха, понеже не искаха да седят там, дето Бог ги постави.

Когато Бог създаде света, има един анекдот, на съвременното дългоухо магаре му дал малка, микроскопическа форма: да бъде незнайно, никой да не го безпокои, най-малкото между млекопитаещите, между всичките. Като се явило при Бога, казва: „Ти на всички си дал голяма форма, на мене даде най-малката форма. Измени този ред на нещата. Тази, малката, форма не искам да я нося. Няма да бъда забележителен, никой няма да ме знае.“ Господ му чул молитвата и му дал сегашната форма, направил го и гласовито.

Случило се, че един градинар, като го видял, че има такава форма, той имал нужда някой да му пази градината,

оставил го да пази градината. Птиците ходили, и то ходило да пази от птиците. Като ходило да пази от птиците, изпогазило цялата градина. Градинарят, като видял, казва: „Гоялям ти е ръстът, но глупаво си. Така градината не се пази.“ Като намерил магарето, изпъдил го из градината и оттогава му излязло прозвището магаре. Казва: „Магаре нали е, все си е магаре.“ Случило се тъй, че всичките животни минали покрай Адама, и магарето с тях, да им тури имена. Адам му турил името магаре. А магаре значи, че си дава мнението там, дето никой не го пита. Магаре, това значи, когато си даваш мнението, когато никой не те пита. Когато минавали животните да им тури Адам имена, то си дало мнението за жената. Ева седяла, много красива, всичките животни я погледнали, то казва: „Красива е, но ще създаде някаква бяла на Господа.“ Разчуло се това, че ще създаде някаква бяла на Господа. И тъй станало, както казало магарето, но оттам насетне жената го намразила. И досега всички жени говорят за магарето. Сега магарето казва тъй: „За жена, която Господ създаде, не си давай мнението какво ще стане от нея.“

Ще прочета една от рилските беседи.

Учителят четя от трето слово, държано на 23 юни 1942 г., сряда, в 5 часа сутринта, на Молитвения връх:

Божественият свят е свят на светлината, значи свят на човешкия ум, свят на ред и порядък, свят на вечната Божествена хармония, що светлите души разнасят във вселената, която Бог е създаде за Своята слава и величие. Значи, ако ти не употребяваш ума, който Бог ти е дал, тогава няма да знаеш защо светът е създаден. Съвременните хора се занимават с туй, което Бог не е създаде. Някой човек носи някаква греха, шапка, обуца или връзката не е свързана както трябва. Влезеш в някоя къща, видиш, къщата не е направена както трябва, че мебелите, че кофата, че стомната не е както трябва. Навсякъде се занимаваме с неща, които Бог не е създаде. Целия живот се занимаваме, че яденето е пресолено, че този пресолил, онзи пресолил. Казвам, много малко време ни остава да се занимаваме с Божествени работи.

Всички страдаме все от порядъка, който хората са създали.

Свят без светлина е свят на безпорядък и безредие, що се нуждае от Божествената ръка. Значи свят без светлина, свят в който не съществува човешката ръка. Ние от животните не може да изискваме това, което изискваме от човека. Казвам, туй се отнася до онези, които имат ум. Не се занимаваме с човешкия порядък. Ако ходите вие, че изследвате всички малки мътни езера, дето жабите живеят и крякат, какво ще научите? Тия локвички не ги създаде Бог. Всичко онова, което Бог създаде, е чисто. Всичко, което е нечисто в себе си, не е Божествено. Първото нещо: избягвайте нечистотата, в каквата и форма да е.

Свят на безводие, свят на сухота, е свят, що се нуждае от Божия мир, от живота на радостта. Да кажем, ти не си радостен, нямаш вода в себе си. Или кръвообращението не върви. Щом кръвообращението не става редовно – кръвообращението върви по рутъма на сърцето, ако кръвообращението не става редовно, тогава се ражда тази дисхармония. По някой път ние страдаме, че нищо не ни стига, недоволен си.

Използвай услугите на най-малките случки да направиш добро. Използвай услугите на най-малките случки да постъпиш справедливо спрямо своята душа, която носи бремето на всички същества. Знайте, че не е лесна задача. Всеки от вас да участва във всички изпитания, които има. Един ден състоянието на вълка ще мине през тебе и ти, добрият човек, ще почувстваш, че в тебе ще се зароди зло, омраза. Един ден вълкът ще влезе в тебе, ще каже: „Научи ме да живея, досега съм бил голям грешник.“ Какво ще му кажеш? Дойде вълкът да се изповядва при тебе, ти ще му станеш изповедник. Щом станеш изповедник на вълка, ти ще му вземеш греховете. Как ще оправиш този вълк? Ще го иде змията, ще го иде тигърът. Ония, които влизат в Божествения свят, казват: „Много лош човек съм станал.“ Изповядал си някой вълк. Доста сме интересни, че искаме да знаем какво е състоянието на един вълк. Аз никога не искам да изповядвам един вълк. Или какво ще изповядвам една лисица?

Ще ми разправа за една кокошка, за друга, за пиленца. Какво ще изповядваш един сокол? Ще ми разправа, че задигнал някое пиленце, ще ми разправа, че задигнал някоя пойна птичка – всичките грехове ще разправа. Нарушил Божествения ред на нещата. Имаш една пойна птица, която ти пее, един ден ти я накараш да замълчи: пушал си някой сокол, задигнал твоята пойна птичка. Питам, защо допускате соколите да задигат хубавите неща?

Запример как бихте оправдали тази постъпка? Разправяше ми един мой познат. Облякъл си един ден хубави грехи. „Млад човек съм, казва, тези грехи ги нося да ме видят хората и имаше кой да ме види. Вървя така, и по едно време току гледам цяла една кофа помия се изсипа на главата ми.“ Той минавал по улицата и една жена си къпала детето, и без да гледа – хвърлила водата на пътя. Питам сега: де е погрешката, у жената или у него? У жената има погрешка, и у него има погрешка. Що му трябваше той да минава по улицата и да гледа прозорците? Все от прозорците ще излее някой помията навън. Коя е тази помия? Когато ти изнасяш новини, които не си проверил, не е ли това помия?

Ако идете в някоя православна църква, най-първо ще видят как се кръстиш, как гържиш пръстите си. Ще кажат: „Този не се кръсти хубаво.“ Ще ти кажат как. Кръстенето Бог не го създаде. Ти, като се кръстиш, трите пръста съединяваш за Господа и двата – казваш: „За мене“. Казвам на православния: „Защо си туряш така пръстите?“ (*Учителят си свива пръстите, както православните за кръстене, и ги туря на челото.*) „Искам да служа на Господа тъй, както мисля.“ (*Слага ръката на слънчевия възел.*) „Искам да служа на Господа тъй, както чувствам.“ (*Слага си ръката настрана пред гърдите.*) „Искам да служа на Господа тъй, както волята ми разправа.“ Какво разбира човек? „Искам да предам моята мисъл тъй чиста, както Бог я предал. Искам да предам моите чувства така чисти, както Бог ги е създал. Искам да предам моята сила на любовта, на мъдростта тъй, както Бог я е създал.“ То е кръстене.

И действително този пръст, показалецът, е, дето вземат участие личните чувства. Вторият пръст, той е сатурновият пръст, който показва, че човек трябва да бъде абсолютно справедлив. И при това този палец, той означава Божията любов. Той е малък. Палецът какво нещо е? Палецът е Божествената любов, която оправя нещата в света. Без палеца нищо не става. В древността, когато са искали да накажат някого, отсичали са палците. Щом ти отсекам палците на ръцете и на краката, ти ще бъдеш негоден. Та казвам, не сечете палците на вашата дясна и лява ръка. Доброто има палеца. Ти, ако не можеш да приложиш доброто, ти ще отсечеш палеца. Ако не можеш да мислиш, ти ще отсечеш палеца. Ако ти не можеш да чувстваш, ти ще отсечеш палеца.

Разправяше ми един познат: „Гледам едно дете бере ябълки и ги туря в джоба. Иде ми да взема и да го набия хубаво. Защо яде ябълки? Започнах да разсъждавам: ако туй дете го набия? Господ му дал желание да яде ябълки. Питам се какво ще придобия, ако го набия? Представих си, че аз съм на неговото място и имам туй желание, пък някой мисли да ме бие, няма да ми бъде приятно. Като ме погледна това дете, бои се. Аз го погалих по гърба, казвам: „Не бой се, много хубаво направи, че яде, даде ми едно добро условие.“ Аз му набрах ябълки, че му дадох. „Аз те похвалявам, че ти знаеш как да ядеш ябълки, аз те похвалявам, че ти знаеш да напълниш джобовете, да занесеш на баща си и майка си от тези хубави ябълки, и те да се радват.“

Питам, защо ние, съвременните хора, не можем така да гледаме? Да допуснем сега, че се проповядва едно учение, което много мъчно може да се приложи. Представете си, че касата е отворена и едно дете бере плодове от тази каса, взема една златна монета, взема две, три. Ти, след като го видиш, да го потупаш по гърба и да вземеш още да му дадеш. Колцина от вас бихте направили това? От едно шише може да се открадне. Престъпления стават при малките работи. Ако имате едно кило вода, ако се вземе една капка, престъп-

ление е, понеже шишето е празно. При туй шише вие ще вдигнете скандал: как е посмял да вземе от водата без ваше позволение? Ще кажете: „Не знаете ли, че тази вода е свята вода, аз съм я пазил за лекарство?“

Питам, ако вие сте при едно езеро, което има петдесет километра широчина и петдесет метра дължина, ще има ли престъпление, ако вземете от него едно кило вода? Престъпленията съществуват в човешкия порядък, не и в Божественния порядък. Престъпление съществува извън любовта, в любовта не може да има престъпление. Единственият свят, в който няма престъпление, то е светът на любовта, понеже има изобилие на нещата, понеже този свят няма никакъв дефект. Ако вие сте в един ангелски свят, вие никога не можете да намерите погрешка, понеже ангелите са много красиви същества, всички си мязат. Ти, в ангелския свят като гледаш един ангел, само като мръднеш, и втори път не може да го намериш, всички си мязат, не може да различиш един от друг. Питам, ако вие бихте ги видели там, как ще познаете кой ангел обичате? Никой ангел не си казва името е това и това, вие сами трябва да го познаете. Никога не казва: „Аз съм Иван Стоянов.“ Тук ще си каже името, ще се препоръча. Ангелът никога не се препоръчва. Ангела, ако го обичаш, ще му знаеш името, без да го е казал. Писанието казва: „Всеки ще има име, което само той ще го знае.“ Сега имате имена, които всеки ще ги знае. Туй, което всеки го знае, то не е нещо реално.

Сега къде е погрешката на първата жена? Погрешката на първата жена е в това, че тя помисли, че Бог не е вложил всичко в човека, ами има нещо, което отпосле може да се притури. Когато дойде онзи агент, той ѝ казва: „Слушай, ако ядете от това, забраненото дърво, като Бога ще станете.“ Значи във вас има нещо, което може да дойде само от туй дърво. Ето лъжата. То не е вярно. Плодът на туй дърво, освен че не му приложи нищо, но му отне нещо, което Бог беше вложил. От този плод освен че хората нищо не придобиха, но изгубиха това, което имаха. Ева имаше царска

мантия, такава, каквато не може да ви я опиша. Тя носеше една греха, която имаше всичките цветове на Божествения свят. По-голяма царица от нея нямаше. След като яде от този плод, тя изгуби тази мантия. И Адам, който носеше най-хубавата мантия, изгуби мантията, като яде от плода.

Същото нещо става и днес с човека. След като направи едно престъпление, човек губи своята светлина. Когато човек мисли, че Бог не е вложил нещо в него, иска да го придобие, изгубва своята светлина. Като изгуби човек своята светлина, туй, което умът има, като изгуби туй, което сърцето има, какво остава? Ако на вас биха ви дали един опит, който дават само на онези, които са завършили своето развитие: да минете през едно бойно поле, дето се бият стодвеста хиляди хора, всички стрелят, и казват: „Ще минете през туй бойно поле“ – колцина от вас бихте минали? То е невъзможно. Да минеш през едно място, дето хората обичат да хулят, да шепотничат, и ти да не чуеш нещо от това шепотничество, да минеш, и хич да ги не слушаеш. Като слушаеш, да превръщаш всичко. Че какво има?

Да кажем, срещам една грозотия, казваш: „Тази грозотия как я създаде Господ?“ Хубави работи са скрити в грозотията. Без красота, опасна работа е. Ако търсиш добра жена, търси, която е грозна. Която е красива, тя е малко... Красивите жени нямат достатъчно сила. Грозните са много особени. Понеже тя е грозна, тя е умна, знае как да постъпва. Онази, която е красива, тя само красотата си гледа и ходи, не знае да готви. Да ви кажа, аз, ако бих търсил готвачка, не бих избрал красива ни най-малко, малко грозна трябва да бъде. На красивата този ъ каже: „Много си красива“, онзи ъ каже – тя ще прегори яденето. Ако шие, като я хвалят, че е много красива, няма да може да ушие дрехата. Грозничката хубаво ще шие, хубаво ще си гледа работата.

Когато Бог те постави в неблагоприятни условия външно, то е грозотията. Той те е поставил, за да бъдеш разумен. Трябва да гледаш хубавата страна. Има една грозота, която е приятна. Нямаш нито пет пари в джоба си, ти

може да бъдеш сигурен, че никой няма да те убие. В света на престъпленията, щом имаш най-малката монета в джоба си, разбойниците може да те убият. Нямаш нито пет пари, сигурен си, че никой няма да посегне на живота ти. Какво зло има, че ти си беден, нямаш петаче в джоба си? Значи сигурен си, че няма да бъдеш убит. Ако ние искаме да бъдем безсмъртни, да не умираме, не трябва да влизат пари в джоба ни. При сегашните условия вие сами се осъждате. Казваш: „Ще живея“, и пари туряш в джоба си. Съдбата ти е решена. Колкото повече пари туриш в джоба си, толкова по-скоро ще умреш. Колкото по-малко туриш, по-дълго време ще живееш. Ние с парите изгубваме своята вяра в Бога. Наместо ти да уповаваш на Бога, да имаш една права мисъл – бръкнеш в джоба, пипнеш парите, погледнеш парите в банката и вече уповаваш на тях. Казваш, че вярваш в Бога, но твоята вяра е онази вяра.

Че ти, ако разбираш онзи икономически закон, всяка мисъл може да се превърне в злато. Следователно ти, ако искаш, своята мисъл може да я превърнеш в злато и златото може да превърнеш в добри мисли. Следователно, като живееш между добри хора, техните мисли, ако ти трябва, може да ги превърнеш в злато – толкова, колкото ти трябва. Ако ти имаш хиляда овце и ти трябва масло, като издоиш млякото, може да го очукаш и да извадиш масло колкото искаш. Какво има да се безпокоиш?

Казвам, ние, съвременните хора, не разбираме. Казват: „Любов, любов, но трябва да си имаш парици.“ То е друг въпрос. Щом влезеш в един човешки порядък, ти трябва да се подчиниш на него. Запример канят те на някой журфикс*. Министър си, непременно ще туриш цилиндър, фрак, не може да идеш с обикновени дрехи. Има известен ред. Или военен си. Ти имаш чин полковник или капитан, или генерал, или поручик, или подпоручик, или взводен, или фелдфебел, или, най-последно, ефрейтор. Ефрейторът носи една нашивка, взводният две-

*журфикс – определен ден от седмицата за посещение на гости.

три нашивки, после, фелдфебелът – едно голямо парче. Другите носят звезди и тъй нататък.

Та казвам, това е човешки порядък. Човек се отличава със своя ум. Ако ти имаш отличен ум, защо да не го употребиш? Ако ти имаш отлично сърце, защо да не го употребиш? Ако ти имаш отлична воля, защо да не я употребиш? В един порядък на нещата как трябва да постъпите? Ако вие идете в ангелския свят и кажете, че някой ангел има да дължи някому, всеки ангел, който чуе, че има да дължи, той ще плати. Комуто кажете това, той веднага ще плати дълга. Или ако кажеш някой недъг, той веднага ще го изправи. Никога няма да вземе предвид, че онзи има този недъг. Един ангел никога няма да повярва, че има недъг. Ангелите не знаят какво нещо е погрешка. Един ангел никога не може да види, че друг ангел има погрешка, че не постъпил добре. На земята ние имаме погрешки. По някой път аз може да плюя на земята. Не е възпитание. В България обикновено не носят кърпа за носа, хване носа и го изчисти на земята. Та казвам, гледам често религиозни хора казват: „Да ти кажа какво казваха.“ Той чисти носа си. Аз казвам, човек една седмица да не си спомни за нищо лошо. Както вижда хората, да не вижда лошото в тях. Не че ще оправим света, но ще се покажем колко сме силни. Като се изсекне някой, аз ще уда да изчистя. Аз ще тръгна отпоздире му, колкото пъти се изсекне, аз ще изчистя с кърпа, без той да знае.

Та казвам, новото учение е не както е писано в закона, но кое мога да направя в света. Бог постоянно мисли как да оправя нашите погрешки и ги изправя. Господ не вижда погрешките. Апостол Павел казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше в грях.“

Та казвам, ние сме дошли до едно място, дето любовта от нас изисква големи жертви. Разправяше ми един мой познат. Минавал някъде, носел в торбата си хляб, ябълки. Иде насреща му и се оплаква, че няма нищо. Казва му: „Нося една торба с ябълки, да ти ги дам, отвори си торбата.“ Той

иска да му се оплаква, че хляба му взели. Казва: „Имам и хляб.“ Та казвам, това е вътрешна предвидливост. Защо да не седим и да разгледаме света така, както Господ го създал, а гледаме, както хората са го създали.

Така душата уяква в доброто, справедливостта и разумността. Случката е най-малкият подтик към доброто от Бога, най-малкият подтик към справедливостта, най-малкият подтик към разумността. Нехайството към тези добродетели създава всички страдания в живота. Страдаш, защото си нехаен към доброто. Страдаш, защото си нехаен към справедливостта. Страдаш, понеже си невнимателен към разумността.

Напусни калния път на живота, дето всичко е мъгла и тръгни по възходящия път на любовта.

Не презирай малките цветенца, които срещаш по пътя. Не презирай малките росни капки, що виждаш по върхността на листата. За що служи един цвят? Всеки цвят ще ти даде това, което ти липсва. Често ти срещаш един червен цвят. Той ще ти даде подтик в живота. Срещаш жълтия цвят, той ще ти даде подтик за разумността. Срещаш синия цвят, той ще развие вярата. Казвам, цветята между които ние минаваме, са проводници на Божиите блага. Срещаш жълтия цвят, той е подтик към разумния живот, цветето казва: „Благата, разумността, която Бог ти дал, използвай.“ Не забравяй Божиите блага на разумността. Минеш покрай червения цвят, той ти казва: „Не забравяй Божиите блага на живота.“ Това той ти напомня.

Не презирай говора на малките птички, които цвъртят по света. Ти мислиш, че птичките цвъртят. Това цвъртене е говор. Петелът, който постоянно кукурига, какво казва? Ти си тъжен, казва: „Ще се оправят работите.“ Изгубил си пари, петелът казва: „Ще се оправят работите.“ Забоял някой. Като кукурига петелът, всичко ще се оправи. Затуй всеки трябва да си има по един петел, който да му кукурига. Казва: „Слънцето ще изгрее, гъжд ще има, плодородие ще има.“ Винаги говори хубаво, затуй неговото кукурига-

не дава разположение. Кучето, като лае, не дава разположение, но като пее петелът, тебе ти е приятно.

Та казвам, петелът ни добре да пее. Човешкият ум е този петел. Който има ума, всичко може да оправи.

Не отхвърляй малката песен на светлината, що весели твоята душа. Не отказвай услугите на малкия бръмбар, що се моли около тебе и бръмчи. Бръмбарът, като бръмчи, казва: „Използвай ума си, който Бог ти дал.“ И когато кацне на коляното ти, погледай го и му кажи: „Благодаря ти за услугите, що ми носиш.“

Говоря не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбари, които милват. Хапливите бръмбари, това са големите хора в света.

Говорй ясно и отчетливо, не бъди гъгнив. Всеки човек, който седи на два стола, е гъгнив. Всеки човек, който не знае как да постъпи в дадения случай, е гъгнив.

В света на доброто и злото първо избирай доброто, после направи злото да служи на доброто. Не завързвай приятелство със злото, защото това е най-тежкия товар, който можеш да понесеш, най-тежката работа, която можеш да свършиш, най-трудното учение, което можеш да постигнеш, най-големите изненади, които можеш да срещнеш. Злото има само един приятел, то е любовта. Запознай се с нея, после със злото. Никога не се познавай със злото, преди да се запознаеш с любовта. Запознай се с нея, и тогава със злото. Значи огънят не се бута с пръст, а с дилаф.

Светът на доброто и злото е свят на Божественото. Не влизай там преждевременно, понеже не ти е мястото. Ти нямаши познанието и силите на тия напреднали същества и можеш лесно да пострадаш. Страданието, което не може да се използва, става спънка за душата. Страданието, що се използва, е подвиг за душата.

Радвай се на малките блага, които Бог ежедневно и непреривно ти изпраща, за да те подкрепят в твоя път, който те води към любовта. Когато влезеш в нейните предели, тя ще ти покаже красотата на Божествения свят. Без нея Бо-

жествените блага са непостижими, с нея всичките Божествени блага са нишки, с които целят живот е изтъкан.

Духът е, Който със светлина изтъкава добрия живот в човека.

Ходй в светлината, за да те благослови и Господ. Използвай всичките нейни допирни точки, използвай всички нейни допирни възможности. И на най-малкия нейн лъх обръщай внимание, за да изучиш незнайните пътища на живота. Те носят скритите Божи радости, които слизат от небето.

Земята е място за Божиите скривалища, от които ти се ползваш всеки ден. Даже и прахът там е ценен, както златото. Колко смислена дума е думата прах. На български тя има два смисла: съществителното прах и глагола прах, очистих. Прахът е символ на отлична чистота.

И най-после казва:

Там дето е Бог, смърт и живот са все едно.

Пребъдвайте в Него, за да пребъдва и Той във вас.

Заучавайте ценните думи на любовта.

Да не търсим празните пътища на живота, да се качим в реалните води на Божествения свят, който Бог е създал. Сега три неща има: всеки от нас трябва да бъде добър, всеки от нас трябва да бъде разумен, трябва да бъдем справедливи. Учението в училището, онова, което научим, за което трябва да дадем изпит, то е важно. Любовта е необходима за живота, светлината е необходима за знанието и свободата е необходима, за да се познае истината. Трябва да бъдем свободни. Нас ни трябва да имаме само една нишка, с която трябва да бъдем свързани. Едната нишка, с която трябва да бъде свързана душата ни, то е истината. Тя е пътят, по който идват всички Божии блага. Когато имаме много конци, с които сме свързани в света, всичките конци в света стават препятствие на нашата душа.

Казвам, да се освободим от всички ония лепкави вещества, които ви спъват. Ние казваме, че хората ни спъват. Че кой ще ни спъне? В света, в който живеем, в хората ли живеем, или в Бога? В Бога живеем. Следователно никой не е

В състояние да ни спъне. Бог е направил всички хора свободни. Ние сами се спъваме, като мислим, че някой ни спъва. Може да те спъне, но той ще те спъне в момента, в който ти мислиш за живота. Казвам, всички мъчнотии в живота идат в момента, в който ти прекъснеш да мислиш за Божественото, ще дойде някоя несгода в живота. Затуй дръжте постоянно онази връзка с Бога. Онова, което любовта ви научи, правете го. На нов език ще ви говори, тя няма да ви говори, както сега. Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от вътре.“ Отвътре е, когато любовта започне да говори от вътре, тогава сме на правия път. В онова, което отвътре се говори и отвън се говори, там е Бог.

Сега вие сте най-богатите хора на света. Туи да го знаете. Няма по-богати хора от вас.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единия истиннаго Бога, и Христа, Когато си изпратил.“

Двадесет и седмо утринно слово
19 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДОБРО, СПРАВЕДЛИВОСТ, РАЗУМНОСТ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитвата на Царството“

„Изгрява слънцето“

Ще прочета двацет и трета глава от Йеремиа. Една глава доста интересна, показва как са гледали хората в това време. (Учителят прочете главата.)

„Духът Божи“

Съвременният християнски свят е построен на критика, най-модна критика. Младите красиви момци и младите красиви момичета като се облекат, има едно състезание кой е по-красив. Вестниците пишат: този, онзи е красив, дават премия за красотата. Хубаво нещо е да се дава премия за красотата. Трябва да има премия за красотата, да има премия за добрите качества, премия за доброто, премия за разумността, после – премия за честността и справедливостта.

Пророкът малко пресилил, пресилено говори. Като голям патриот, казва какво лъжат пророците. И днес пророците и гадателите лъжат, днес е пълен светът с пророци. Ако идете в Англия и Америка, пророци колкото искаш. Искаш да започнеш някоя търговия, ще идеш да питаш някой астролог, някой хиромант, ще ти върви или не. Доста скъпо се плаща.

За една сделка ще ти пророкува, ще му платиш пет английски лири; всяка една струва три хиляди, три хиляди по пет – петнайсет хиляди за едно пророкуване. Колко време ще му вземе да ти пророкува? Петнайсет минути. Сега има пророци на кафе, обърне кафето, пророкува. Има пророци на боб, на чер и бял боб. Видял съм бабата – извади боба Вие се смеете, но наука има, като раздели боба, знае да смята, започва тя да приказва.

Сега пророкуването е като зрението. То е нещо, което човек вижда. Аз гледам много реално. Някои хора са късогледни, някои надалече гледат. Късогледният вижда една педя пред себе си, далекогледите са онези, които надалече виждат. Онези, лъжливите пророци, той видял, недоволен е пророкът. Най-първо, човек, за да бъде пророк, трябва да има светлина в ума. Пророк, в ума на когото не влиза светлина, той е загазил. Пророк, в сърцето на когото не влиза топлина, той е загазил. Пророк, в когото не влиза сила, той е загазил. Ако пророкът е болен, той никакъв пророк не е. Идеш при един болен пророк, той ти предсказва бъдещето. Не ходи, да си губиш времето.

Някой казва: „Как да се подобри животът?“ Във всеки един човек Бог е вложил начин как да се подобри животът. Три неща има, от които човек може да се подобри: неговата глава, неговите гробове и неговият стомах. Макар че в Евангелието наричат стомаха търбух, то е неразбиране. Стомахът представя физическия свят, гърдите представят духовния свят и главата представя Божествения свят. Следователно на физическото поле, ако ти не ядеш храна, каквато трябва, ти ще се намериш в противоречие. Ще ядеш най-хубавата храна, ще пиеш най-хубавата вода, ще дишаш най-хубавия въздух, не такъв въздух, който е пълен само с дим. С очите си възприемай най-хубавата светлина. Ще виждаш най-хубавите неща, които съществуват в природата. Сега някой път един художник се разгневява за много малко работа. Види, ученикът нацапал платното, не турил краските на място, казва: „Така не се турят краските.“ Сенките турил

не на място, сенките ги нацапал, очите ги направил такива изпъкнали, носът направил голям. Казва: „Така не се рисува.“ „Аз така го виждам.“ Някои хора има, които виждат човешките носове по-дълги, отколкото са, някои виждат човешките носове по-къси, отколкото са. Някой път виждате с едното око предметите по-големи, а с другото – по-малки. Затвори едното око, ще видиш предметите по-малки. Кое е по-хубаво: да виждаш предметите по-малки или по-големи? Лявото око някой път предметите вижда по-малки, дясното око вижда по-големи. Има пак раздвоение. Захващаш някоя работа, казваш за някого: „Красив като ангел.“ Аз не виждам никаква красота, казвам: „Къде е ангелското в нея?“ Аз наричам всеки човек ангел, който може да ти запали чергата. Човек, който не може да ти запали чергата, никакъв ангел не е. Човек, който вкъщи не може да ти запали огъня, какъв ангел е? Вие се плашите, като се запалите, че ще изгорите. То е друг въпрос да се запалиш, и друго е да изгориш. Казва: „Запали огъня.“ Какво лошо има, като ти запалят свещта или ако завърти ключа? Дойде светлината. Какво лошо има, ако се запали слънцето? Учените хора казват, че има милиони градуси топлина на слънцето, какво лошо има? „Лошото е, казва, милиони градуси, ще изгорим.“ Нека да имаме милиони градуси. Благодарение на тия милиони градуси приемаме светлината и живеем добре. Ако се намали светлината на слънцето, и на нас ще бъде лошо.

Този пророк, той е пресилил. Един от добрите пророци у евреите е Исаия. Ако ние бяхме във времето на Йеремия, как бихме говорили? Сега всеки се интересува и пита: „Кой ще победи?“ Българите, като питат кой ще победи, имат предвид себе си, англичаните имат предвид себе си, германците имат предвид себе си. Всичките питат кой ще победи. Силният ще победи. Досега как е било? Винаги силният е побеждавал. Кога са побеждавали зайците, кога са побеждавали мухите? Ние в света искаме едно право. Ти си заек, искаш правото. Тежко ти и горко ти, да ти го дадат. Вие търсите едно право извън Господа: да дойде Господ, да ви даде правото. Ако

ти сам не си в сила да си дадеш правото, никой няма да ти даде право. Ти сам трябва да съзнаеш своето право, после, сам трябва да имаш сила да изпълниш правото. Сега вие уповавате на Господа отвън. Отвътре хората още не са се научили да уповават на Господа.

Сега ще ви направя един малък разбор. Имате понятие за човешкото сърце, много криво понятие. Малко християни съм срещал, които имат ясна представа за сърцето. Казват: „Нечисто е сърцето.“ Че е нечисто, нечисто е, но туй не е голямото зло на сърцето. В сърцето на човека са вложили най-голямото богатство. Всичкото злато, което има, е вътре, окаляно е отвън. Че е оцапано, оцапано е. Ако се очисти, е чисто. Самите материали са здрави, няма нищо калпаво. Отвън е оцапано, трябва да се изчисти. Външно животът на човека е позлатен. Нечистото сърце ако не се чисти, златото не излиза. Затуй човек страда. Като се очисти, иде Божественото благо. Казвате: „Не е добро сърцето.“ Ако не е добро, защо Господ казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Господ казва: ще очисти греховете отгоре, ще очисти сърцето. В сърцето е вложен капитал, който отгоре е оцапан, златото и всичките хубави работи са оцапани. Бог казва да Му дадем сърцето, за да го очисти. Бог вложил най-хубавите работи в него, затуй сега трябва да го очистим. Има пари жълтици, които са оцапани отгоре. Гледат да ги изчистят, но да останат старите надписи. Тези монети струват много скъпо. Ако се изтрие написаното, не струват. Какъв е законът? Ако не изчистите сърцето си, ще страдате. Ако изчистите лицето, което е позлатено, пак ще страдате. Ако не очистите сърцето, ще страдате, понеже, като очистите лицето, което е позлатено, ще излезе медта отдолу, отровата. Да готвиш в една медна тенджерка, некалайдисана, е отровна. Казвам, не чисти само лицето, което е позлатено. Като го изчистиш, ще излезе лошото. Лицето отвън е златно, отвътре не е. Сърцето си трябва да чистиш, понеже, като изчистиш отвън сърцето, ще излезе златото отвътре. Под думата злато, разбирам знанието, мъдростта вътре. А

пък под думата лице разбирам онези предохранителни неща, които Бог е турил отвън, не ги премахвайте.

Срещаш ти по пътя си една замръзнала змия, защо ще я съжаляваш, ще я туряш в пазвата да ѝ направиш добро? Тя, като се съживи, ще те ухапе. Що ще съжаляваш онази кобра, що ще съжаляваш един лош замръзнал човек? Нека си сега замръзнал. На лошия човек ти като му направиш добро, като го събудиш, той на сто души ще направи пакост. Защо в себе си ще дадеш ход на една лоша мисъл, тя на сто твои мисли ще причини зло? Не ѝ давай ход, нека стои замръзнала. Майката иска да бие детето си. Има педагози, които казват, че не трябва да се бие. Трябва да се бие човек, нищо повече, но да знаеш как да биеш. Пианистът не бие ли пианото? Знаеш колко удари има: бум-бум, но бие човекът на свят, музикално бие. Да знаеш къде да биеш човека и как да го биеш. Не бий човека с дърво, но с ръката си, понеже, като го удариш, намагнитизираш го. Хубаво е майката да дигне задницата на детето и да започне с ръката. Дъщерята и синът казват: „Мамичко!“ От ръката излизат онези, благородните, сили: от първия пръст, от втория, от третия. Не с дърво, не с камшик. Даже на болните хора препоръчват да се бият, новото лекуване е да се бият. То е само метод – болния, като го биеш, да оздравее.

Често човек се уплаши, и от своя страх носи една болест. Преди няколко години мисля беше, имаше един случай в Южна Америка. Двама парализици лежат в една болница. Лекарите ги лекували, но ги оставили като неизлечими. Сега двете парализици, разговарят се. Казват: „Няма да ни бъде, ще се мре.“ Туй градче било близо до планината. Влязла една боа и като я подгонили, влязла в болницата, и после в стаята на тия парализици. Те, като я виждат, изскачат навън. Забравили, че са болни, хукват да бягат. Питам, каква сила ги оздравя, кажете ми? Хубаво е по някой път да се уплаши човек, понеже този парализ ще изчезне. Трябва да се уплаши. Страхът от Господа е хубаво нещо. Тези двама души казвали: „Благодарим, че влезе онази скопосница, другояче

досега щяхме да лежим.“

Ако едно зло влезе в дома ти и те изкара от туй парализично положение, не е ли туй едно добро? Мина вчера този аероплан, и виждам как трепери сърцето на този, който е вътре. Отгоре ходи уж да хвърля бомби, но и нему сърцето трепери. Той има страх, знаеш какъв страх – еврейски страх. За герой минава. Казвам, няма човек, който да не се страхува в света. Всякога слабият, като дойде силният, се страхува. Но при силния като дойде по-силният, и него го е страх. Един голям пехливанин, който завалил двацет души – дойде друг по-голям пехливанин. Като го хване, вижда онези ръце, ония мускули. Като го разглежда, започва да му тупа сърцето, казва: „Тази работа е сериозна, казва. Всичката слава, която имам, този ще я вземе.“

Казвам, ние сме пред невидимия свят. Някои искат, от невидимия свят, да видят кой е герой. Ако твоят ум не може да побеждава тъмнината, ако твоето сърце не може да побеждава студа, ако твоето тяло не може да побеждава безсилието, тогава в какво седи твоето знание? Със силния не се борете, упражнявайте се. Много пъти големите борци се борят с големи борци, но той най-първо се предаде, като че ги учи на методите как да се борят, и падне на земята. Погледнеш, младият борец се намира под големия, уж ще го победи, но го побеждават. Майстор е, показва – има начини на борбата.

Да кажем сега, вие сте страхливи. Казват: „Не се страхувай.“ С какво трябва да замениш страха? Според съвременните научни изследвания отгоре на страха е поставено онова, Божественото, чувство на справедливост. Животните са дошли до страха, човек от страха минава в справедливостта. Не може да бъдеш безстрашен, ако не си справедлив. Следователно, за да станеш безстрашен, трябва да бъдеш справедлив. Всеки човек, който не е справедлив, той е страхлив. Страхливият не може да наследи Царството Божие. Ако искаш да лекуваш своя страх, трябва да бъдеш справедлив. Ако искаш да лекуваш безлюбието – безлюбие е, когато гла-

вата отпред е ниска, отзад висока. Високата глава отпред, отзад ниска, то е любов. Да ви наведе този пример не като аргумент. Силните течения стават при по-големите наклони; дето полето е равно, теченията са слаби. Следователно, когато става наклонено, големи пороища стават. Големите пороища показват голямо безлюбие, което съществува в света. Затуй всякога човек трябва да има една мисъл, трябва да има съчувствие, накъдето ходи. Минаваш покрай някое бръмбарче, като му съчувстваш, ти подигаш главата нагоре. Всеки ден като имаш съчувствие – да придобиеш този характер. Бог обръща внимание на най-малките работи. Бог като дойде при него, и бръмбарът Му се оплаква. Той се поусмихне, погледа го, и бръмбарът оживява. Дойде някой човек, погледа го, оживява. Всички ги оживява. Идват, заминават, Той всички ги оживява. Страгаме на земята без Него. Той на всички дава живот. Бог не мори никого, но наказва. Ето в какво седи наказанието. Щом идеш при Господа – имаш десет гвоздеи, забити в тялото – като ги тегли тия гвоздеи да ги извади, то е болката. Той извади една лоша мисъл из ума, ти страдаш, извади друга мисъл, пак страдаш, казваш: „Пострадах.“ От сърцето ти извади лошо желание, ти пак страдаш. Но тия страдания носят живот.

Следователно, когато в живота, в природата, имаме страдания, радвайте се на вашите страдания. Вие се осакатите, като казвате: „Защо трябва да страдаме?“ Една млада сестра от няколко години казва: „Защо трябва да страдам?“ Щом не искаш да страдаш, не идвай на земята, никой не те повикал. Баща ти страда, майка ти страда, братята ти страдат, ти искаш да правиш изключение, да не страдаш. Казва: „Аз не искам да страдам.“ Казвам, има гадатели, да ги попиташ. Кой ще ти каже как да не страдаш? Като платиш двацет лева, циганки има, започнат да лъжат, казва: „Ти имаш пет кила късмет.“ На младата мома казва: „Ти ще се ожениш за богат и късметлия момък, като княз.“ Като се ожени за този княз, по три пъти я бие на ден. Казва: „Защо лъже?“ За пари. Един бакалин казва: „Първо качество е този

ориз.“ Аз го виждам, че не е първо качество, защото в първо качество няма нито едно строшено зърно, всичките зърна здрави. Преглеждам ги и виждам: две здрави, три счупени. Той казва: първо качество. Казвам, не е първо качество това, не е и второ качество, защото във второто качество две са цели, едно счупено, а в третото качество почти всички са начупени.

Може да ви кажа така: вашето щастие седи във вашето гърло, вашето щастие седи във вашето чело. В челото има известни чакри, така ги наричат индусите. Религията седи отгоре на главата, там има хилядолистник. Ако този хилядолистник е развит, той има хиляда листа. То са всичките Божи благословения, които се включват. Ако твоят хилядолистник не е развит, целият ти живот е нещастен. Ядеш някой път, като си здрав, като че мед капе. Като ядеш онази баница, като ядеш онези сливи, ябълки, като пиеш сладко винце, водица. Казвам, езикът ти да е в нормално състояние, да не е побелял, да е червен. Като ядеш втори път, пак да ти е приятно. Трети път, като ядеш, още по-приятно да ти бъде. Не да бъде култ, но да бъде един стимул във вас. Аз наблюдавам често тук, като ядем, не виждам весело състояние, сериозни хората. Като погледнеш празната паница, да се усмихнеш, че си я изпразнил. Като погледнеш, че е пълна, тогава трябва да се начумерши. Като погледнете сега празната паница, свиете вежди. Достатъчно е една паница, два пъти не става. Аз не съм за два пъти ядене, аз съм за едното. Като ти сипят една паница, достатъчно е. Направете този опит където и да сте, направете този опит: колкото и да ти сипят, не казвай нищо, но като изпразниш паницата, да се усмихнеш, не искай втори път да ти дадат. Ако ти напълнят паницата и я оставиш празна, тогава готвачът е сериозен. Когато не изпразниш паницата, готвачът не се радва. Като излезеш, дълго време да се радваш на празната паница. Много хубаво е туй ядене, много хубав е този хляб. Да носиш в себе си Божиите благословения.

Една сестра ми разправяше за този аероплан. Тя не

чула първата тревога, но чула, когато свирили отбой. Помислила, че то е тревога и се молила. Когато дошла първата тревога, не се молила. След отбой се молила, аеропланът заминал. Когато другите престанали да се молят, тогава тя се молила да я избави Господ, тя чула отбоя и се молила двайсет минути да я избави Господ от злото. Питам: в началото ли трябва да се молите, или в края? В края благодарете, че са си заминали. Сега, когато трябва да благодарим, да се молим да ни избави Господ не е на място. Казвам, когато идат аеропланите, бъдете будни да слушате първата тревога, да слушате и последната, да знаете в началото как да се молите и в края как да благодарите, да измените тази молитва. Казва: „Напразно се молех, те отбой свирили, аз се моля. Излязох въвн, гледам, тази работа се е свършила. Моля се за нищо и никакво.“ То значи праните, чистите грехи да мислиш, че си ги опрал. Не бутай чистите грехи, не ги пери наново. Нечистите да се перат, разбирам, но чистите защо ще ги перете?

Та казвам, вложете във физическия живот доброто за основа като една сила. Тялото при доброто всякога може да бъде здраво. Доброто е една мощна сила за органическия свят. Трябва да го знаете. Доброто е свързано с тялото. Дотолкоз, доколкото човек е добър, дотолкоз е по-здрав. Справедливостта е за духовния свят. Колкото човек е по-справедлив, толкова вътрешното разположение на сърцето е по-добро. Разумността е вече здравословното състояние на човешката душа. Колкото има повече светлина, толкова животът е по-лесен.

Та казвам, да приложим доброто за основа, която Бог е вложил, за да подкрепим тялото. Справедливостта ще поддържа ритъма на нашето сърце. Да поддържаеме Божествената светлина, ще поддържаеме здравословното състояние на нашия ум. Тогава Божиите благословения ще дойдат. Според мене доброто и разумността, това са ръцете на човешката душа, с които трябва да работим, това са очите, с които трябва да гледаме, ушите с които трябва да слушаме.

Без добро, без справедливост и без любов, всичко в света е анормално. В тях Бог се проявява. Някой път вие искате да знаете дали обичате някого. Не говорете дали обичате някого. В човешката любов, за да ви обичат, най-първо гледайте добър ли е, справедлив ли е, разумен ли е. Ако е добър, справедлив и разумен, тогава може да разчитате на него. Но ако той не е здрав, ако е болен, ако винаги е кисел – каквото да му направите, все е недоволен. Нахраниш го, казва: „Кой знае дали ще ме нахрани.“ Като ме нахрани човекът, трябва да му благодаря. Днес, като му благодаря, да помня това ядене. Направил ми най-малката услуга, подхлъзнал съм се някъде, подал ми ръка. Казваш: „Какво направил?“ Ако не беше ти дал ръка, щеше да изгубиш живота. За всяка една малка услуга, която ви направят, благодарете. Ние трябва да благодарим за хилядите добрини, които всеки ден изливат ония, разумните, братя отгоре. Хиляди добрини правят на ден. Вие сте недоволни, ходите кисел целия ден. Че защо има да се сърдите? Очите ви са здрави, ушите ви здрави, ядете, пиете. От какво има да се безпокоите? Заплатата била малка – две хиляди и петстотин, казвате: „С две хиляди и петстотин живее ли се?“ Някои американски милиардери имали един милион долари на година. Мислите ли, че те по-сладко спят? Цяла нощ се върти като пържена риба. Един от големите милиардери в Америка се оплаква, казва: „Три години ме хранеха като кон с овесена вода, готезна ми.“ Де му е щастието на този милиардер?

Та казвам, щастието на живота седи да възприемаш Божественото, поне да чувстваш да ти е приятно и да мислиш приятно. Да живееш с ума си, да живееш със сърцето си и да живееш с тялото си. Да живееш трите живота, това е сега. Да живееш в доброто, да живееш в справедливостта, да живееш в разумността. Или да живееш в Божията любов, да живееш в Божията мъдрост и в Божията истина. Няма по-хубаво нещо в света, то е най-хубавото в света. Тази наука сега трябва да добием. За другите работи, туй, което ще дойде, като го видете, да се зарадвате. Какво ще бъде, няма

да ви кажа. Но ви казвам туй, което ще стане наскоро. Ще ме питате колко скоро. Наскоро. Разбирайте го. Като го видите, да се зарадвате.

„Имам, казва Христос, чаша да пия. Колко се утеснява сърцето Ми дали може да изпия чашата.“ Та казвам, ако вие не можете да изпиете чашата на любовта, какви герои ще бъдете?

„Отче наш“

Двадесет и осмо утринно слово
26 юли 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЛЮБОВ И ОБИЧ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана за Никодима, човек, който във времето на Христа се е интересувал от новите неща.

„Изгрява слънцето“

Приятно е човек да може да си почине. Някой път слушателите не могат да слушат, понеже са уморени. Има много работи да ги занимават, които не са толкова важни. Някои предмети са много важни. Запример боли те коляното. Слушаш беседата, но в коляното се развива една беседа, съдържанието на беседата е много интересно. Някой път имаш главоболие. Сега главоболието: то е разправия в главата, вземане и даване. Братя и сестри, като не могат да се споразумеят в главата, започват да се карат. Виждам ги: единият на единия бряг, другият на другия бряг, че двамата се карат, пререкания има. Карали се две жени селянки, едната на едната страна, другата на другата страна. Едната говори, другата мълчи, едната говори, говори, другата мълчи. Тя казва: „Кажи нещо, мари, ще се пукна.“ Какво ще ѝ каже? Среща те, казва: „Ти си невежа.“ „И ти си невежа. Невежа... простак... некултурен... зелен си още, неузрял...“ После: „Не си духовен...“ Още: „Божествен не си станал...“

В прочетената глава казва, че Никодим се е интересувал от новото. Казва Христос: „Човек на новото не може да влезе в новия живот, ако не се роди изново.“ Сега, първото нещо: роденият не мълчи. Щом се роди той, запее. Като запее, всички го слушат. Роденият винаги започва с песен. Всички се радват. За тази песен бащата и майката правят поменик на детето, че е запяло. Даже на мене са ми разправяли, казват: „Колко хубаво пее това дете.“ Казвам: „Горе от Божествения свят иде, как да не пее.“ То слушало хубавите песни на ангелите, като дойде тук, ще пее. Казват: „Ангелче.“ Действително, ангелче. Но туй е поезия на бащата и майката, те така схващат. Който не е баща и майка, казва: „Това кречетало.“ За майката и бащата е песен, за онези, които не са баща и майка, кречетало е, казват: „Как го търпят?“

Та казвам, мъчен е животът да се разбере без любов и обич. Всеки човек, който иска да разбере живота без любов и без обич, всичките хора му се струват като кречетало, никой не може да говори сладко. То трябва да се говори сладко. В старите българи има някои умни старци. Той има няколко сина, има няколко снахи: стари и по-млади. Но свекърът обича най-младата. Тя е пълничка, с валчесто лице, с малко кафяви очи, спретната. Казва на бабата: „Ще кажеш на младата снаха да замеси хляб.“ Не казва, че иска от старата, но от младата хляб да му омеси. Че коя е старата? Някой път я хука, колко бели направила. Старата знае какво ще направи, младата никаква бяла не ти е направила. Новото ще искаш да видиш, то какво ще направи. Младата да замеси хляба. И действително нейната пита е по-сладка. Случва се по някой път, че младата снаха като опече хляба, ако имат болка, хората оздравяват. Някой път старата като направи хляба, заболяват. Тогава българите казват, че едната е късметлия, другата не е. Тогава, който иска да си почива, по-добре да не меси хляба, да не готви, да си почива. Ще я накарат да донесе вода, тя крак ще си счупи, ще направи никаква бяла. Само ще я накарат някой път двора да мете, и

пак е недоволна защо всякога двора трябва да мете.

Та казвам, сега е същият въпрос. Трябва човек да се роди. Кои са качества на родения човек? Той трябва да знае три неща: роденият човек от Бога мисли право, чувства право и постъпва право. Защото в човешкия живот три неща играят важна роля: движението, в което се изразява човешката воля, как да ходи човек, учение – втора степен, и работа. Работа, това е най-високото, което човек може да прояви на земята. Той се движи, учи се и работи. Онзи, който не може да се движи, той не може да се учи. Онзи, който не може да се учи, той не може и да работи. Умът трябва да се храни, сърцето трябва да се храни и душата, и тя трябва да се храни. Човек, който не храни ума си, просвета не може да дойде в него. Онзи, който не храни сърцето си, не може да се облагороди сърцето му и онзи, който не храни душата си, той силен не може да бъде. Когато душата се храни, човек е силен. Когато сърцето се храни, човек е благороден. Когато храни ума си, човек е просветен.

Та казвам, просветата не иде от четенето на книги. Човек се ражда с тия възможности. Сега по някой път вие се спъвате, казвате, че сте остарели. Някой път ви заболи кракът, някой път ви заболяят ръцете или гърбът. Това не е старост. Заболят те краката да ти кажат, че добър трябва да бъдеш. Заболи те сърцето, казва: „Благороден трябва да бъдеш.“ Заболи те главата, умен трябва да бъдеш. Главата му казва: „Умен трябва да бъдеш.“ Той ходи при този лекар, при онзи лекар да му дадат лекарство да оздравее. Като се просветиш, главоболието ще изчезне. Като се облагородиш, болката в сърцето ще изчезне. Като нахраниш душата си, силен ще станеш, всичко ще върви. Ние, като не разбираме нещата, само се оплакваме, казваме: „Болят ме краката.“ Трябва да храниш краката си, затова са болни. Трябва да храниш сърцето си, затова е болно. Не храниш ума си, болен ставаш.

Какви са новите веяния? Ще кажете, че се събрала млечна киселина в мозъка или че се събрали някакви отрови

във венозната кръв, или че мускулите са отслабнали. Има въпроси, които можем много лесно да разрешим. Минете през кое да е село, залаят ви кучета, и вие, като минавате няколко пъти, им хвърляте камъни. Това куче те започне. Този, който хвърля камъни, културен ли е? Казва: „Не си културен.“ Кучето те пита къде отиваш, ти му хвърляш камъни, казваш: „Не е твоя работа.“ Ти си културен човек, разправи му къде отиваш. „Не е твоя работа къде отивам, аз отивам, където аз искам.“ На туй куче, като те залае, хвърли му малко хляб. Някой път и в тях има едно разбиране. Запример, ако хвърлиш прост хляб или геврече, или симид, или бял хляб – различава. Като минава туй куче, и като му дадеш симид, очите му са отворени, весело гледа. Като мине, казва: „Няма ли пак от онези кривите работи, от симида?“

Сега, ако едно куче може да благодари за малкото хляб, защо и човек да не може да благодари за онези хубави мисли, за онези, сладките, думи, които човек може да каже? Аз следя навсякъде съвременните културни хора. Вестниците са крайно некултурни, не пишат право. После, гледам съчинения пишат, казват, много логични. Никак не са логични, не са турени както трябва. Аз може да ви туря краската на едно ядене, но маслото развалено, брашното горчиво. Много хубав цвят може да има. Може да няма такава краска яденето, и да е здравословно.

Та казвам, всяка наша мисъл трябва да има светлина. Казва някой: „Я ми кажи за оня свят.“ Ни най-малко не се интересува за оня свят. Оня свят е този свят и този свят е оня свят. Аз с този свят, ти с оня свят. Но ти в оня свят, като приказваш, ставаш аз, и аз ставам ти. Аз ти говоря на земята, аз съм във физическия свят, в духовния свят си ти. Ти, като говориш от духовния свят, ставаш аз. Аз ставам ти, ти ставаш аз. Каква е разликата? Аз съм във физическия свят, ти си в духовния свят. Аз се качвам в духовния свят, ти слизаш долу. Каква е разликата? В единия случай аз съм на физическото поле, слязъл съм долу. Ти си горе в оня свят, учиш се. Като се научиш в духовния свят, аз съм, който съм

се научил, ти си, който си слязъл.

Значи в духовния свят има едно движение – да излезеш из къщи навън и да влезеш. Като влизаш вкъщи, то е този свят. Като излизаш от къщи навън, то е она свят. Физическият свят, значи, е ограничен свят. Неограничен свят е духовният свят. Тогава ограниченото винаги се включва в неограниченото. Къде е физическият свят навън, и с духовния свят ли е физическият свят? Не, вътре в духовния свят е.

По някой път казваме: умен човек. Де седи неговият ум? В главата му горе. На специфично място човек живее в главата си. Главата е разделена на области. Разумността е поставена на специфично място в мозъка. Щом говорим за неговата добродетел, той живее вече горе, не живее вече подолу. Туй, което наричаме слънчев възел, то не е в главата. Като кажем, че човек живее във физическото поле, той живее в цялото тяло: чувства ръцете, чувства краката, навсякъде в тялото му е приятно. Значи, когато живееш в тялото, на физическото поле си, когато живееш в сърцето си, ти си в духовния свят, и когато живееш в ума си, ти си в Божествения свят. Ако на физическия свят живееш, даваш предимство на физическото тяло. Физическият свят има предимство, той е на първо място, другите ги туряш на второ място. Някой дава предимство на духовния свят. Мнозина казват: „Имаме благородни чувства.“ Някои дават предимство на ума. Трите неща съединени ведно, човешката мисъл, човешките чувства и човешката гуша или волята на човека, те съставят човека. Да кажем, имаш една мисъл. Ако ти не можеш да правиш подбор на своята храна, каква мисъл имаш? Вземете патката, която минава за толкова глупава, знае да избира кои зърна да кълве. Турите ѝ едно кафеено зърно, като го погълне, пусне го. Като ѝ турите едно бобено зърно, познава дали е за ядене, или не. Дайте ѝ царевично зърно, веднага го гълта. Често има хора, като им гадеш кафе, като им гадеш боб, го гълтат, и вследствие на това им става неприятно вътре.

Та сега ще ви дам един пример. Имахме един приятел,

който обичаше да държи сказки за спиритизма и съобщението с она свят, обичаше да доказва, че има духове и може да се съобщава с тях. Държал в Плевен една сказка, събрала се доста голяма публика. След като държал сказката, останал доволен. Един от публиката излиза и казва: „Искам да ти кажа нещо на тайно.“ „Аз, казва, си мисля какво ли ще ми каже.“ Иска да му каже нещо, никои да не го чуе. Казва му: „Ти си голям вагабонтин.“ Тя е една францужка дума, голям вагабонтин значи голям скитник, който ходи да заблуждава хората. Казва: „Преряза ме.“ „Що ти трябваше да го слушаш? Остави го, кажи му на този: „Не съм разположен да слушам, груг ден ела, че ми разправи.“

Никога не допущайте в ума си думи без съдържание. Питам сега, в какво седи обидността на думата, когато кажат някому свиня? Като кажат някому, че е свиня, може ли да стане свиня? В какво седи обидното на свиня трябва да знаем. Свинята търси разрешението на въпроса чрез носа си. Постоянно, дето иде, все рови нещата, мисли, дето иде, изравя нещата. Заведе някоя свиня при една круша, като изяде крушите, които са окапали, ще започне да рови, и се чуди защо няма още круши. Тя мисли, че може да изрови нещо.

Добре, някой от вас може да постъпи по следния начин. Не ви върви. Искаш да знаеш защо не ти върви. Започнеш да ровиш да се поровиш в миналото. Ако остане да се ровиш в своето минало, не ще прокопсаш. Никакво ровене. Да ровиш да посееш жито, царевица, разбирам. Не се рови в своето минало. Ако нещата се заравят, това показва, че условията не са добри. Често, когато оставяме да се ровим в нашата мисъл, колко пъти забравяме нещата? Ровиш се, ровиш се, нищо не можеш да изровиш. Остане ли да се ровим в миналото дали сме били духовни, или не... Има един речник, който трябва да се изправи. Сега не знаем дали първата свиня, която Господ създаде, беше като сегашните. Мислите ли, че първата свиня е била като сегашните?

Един италиански художник искал да нарисува образа на Христа. Започнал да търси обект. Среца един млад мо-

мък, повиква го в ателието си и нарисува образа на Христа. Остава доволен и му платил богато. След десет години му дошло наум да нарисува Юда, тръгнал да търси обект, намираща друг човек, допаднал му, че може да нарисува Юда. Нарисува Юда. Той му казал: „Господине, преди десет години ти рисува Христа, сега рисуваш Юда Искаримотски. Аз съм същият.“ Казвам, за да замязва на Юда Искаримотски, той не е живял хубаво. Преди десет години живял приблизително живота на Христа, след десет години живее живота на Юда Искаримотски, много просташки живот.

Казвам, мислите, желанията и постъпките, които минават през нас, дават външния облик на живота. Какво ще бъде положението, като те гледа Бог, че целия ден си недоволен, гневен, сериозен? Защо? Или не сте разположени. Какво ти дава повод да се сърдиш? Трябва да се обосновават нещата. Ти се сърдиш. Защо? Не са ти платили толкоз за работата? Може би този човек, на когото си работил, не е богат, толкоз има, толкоз ти дава. Може би да е искрен, този човек, казва: „Струва си“, оценява труда ти.

Има хора, които обичат да имат картини. Една картина някой път струва пет-шест хиляди, някой път десет хиляди, сто, двеста хиляди. В Америка в миналото столетие дадоха едно изложение. Един европейски художник изложил картините си. Малко му дали за картината, той се разгневил и разрязал с нож картината си на две. Американците, като чули, че разрязал картината на две, дали му два пъти повече. Американските богаташи наддавали за нея. Казва: „Трябваше по-рано да я разрежа.“ Но не всякога е така. Тия сравнения не всякога може да поправят човека.

Ще ви приведа още един пример да ви покажа, че разрязването на картината не всякога ползва. Били двама приятели. Оженва се единият, иска да даде урок на своята възлюблена, че трябва да го слуша, че само така ще може да живее. Оженват се, минава котката край него и той я разкъсва. Младата булка казва: „Пропадам. Ако разчекна котката така, какво ли ще стане с мене?“ Десет години живели

много добре. Оженва се неговият приятел, но не могат да живеят, карат се. Казва: „Как стана, че вие живеете добре?“ Казва: „Ще ти кажа тайната. Аз разчекнах котката. Тази котка помогна. Оттам насетне моята възлюблена слуша.“ Той отива вечерта, минава котката, разчеква я. Тя му казва: „Закъснял си.“ Ти ще идеш на стари години да играеш на хорото. Като те видят, ще ти се смеят. На стари години не може да играеш като млад. Ако ти на млади години не може да играеш тъй, както трябва, на стари години какво ще направиш? В сегашния живот да знаеш, че те гледа Господ и да те е срам от Господа. Като се разгневиш, да дойдеш на себе си още в първия гняв. Разправя се в Битието: Каин, когато беше недоволен от брата си, мисли как да го претрепне. Пита го Господ: „Защо си така начумерен, къде е брат ти?“ „Че не съм стражар.“ Казва: „Кръвта на брата ти вика постоянно.“ Направиш някоя погрешка, и нещо ти казва: „Не е хубаво това, което го правиш.“

Музикантите всякога обичат тази цигулка, която дава хубав тон. Всеки художник обича хубавите бои, хубавите платна, хубавите четки. Всеки обича един шивач, който добре шие. Всякога обичаме хубавите съчинения, навсякъде обичаме хубавото ядене, което е добре сготвено. А пък ние не сме готови. Казват: „Не си струва човек да живее хубаво.“ Че няма нещо по-хубаво да храни човек ума си със светли мисли, няма по-хубаво нещо да храни човек сърцето си с благи чувства, няма по-хубаво състояние да си храни душата, тъй както трябва.

Вие като идете в невидимия свят, Господ ще ви каже само две думи: „Как прекарахте живота си на земята?“ Само туй ще ви попита и няма да ви чака да Му разправяте. Щом те попита как си преминал живота на земята, веднага целият живот ще се яви като на филм и няма нищо да разправяш на Господа, животът сам ще разправя. Ти ще видиш всичките пози, и на тайно, което си направил, всичко ще изскочи. Какво ще разправяш на Господа? Ще те прати Господ да коригираш наново този филм. Казва: „Не е направен така, както трябва.“

ва.“ Понеже малко солчица трябва за яденето, малко пипер трябва. Не може без солчица, не може без пипер. Но половин кило сол в яденето или сто грама пипер е много. Малко сол, с прите пръста ще хванеш, не цяла шепя.

Сега, като идете на небето, Господ ще ви попита как преминахте живота на земята. Какво ще кажете? Ще излязат неща, дето не сте ги сънували. Много пъти човек направи нещо, и го забрави. Разправяше ми един свещеник, казва: „Аз, свещеник, сега и проповядвам на хората, пък по някой път влиза вредна мисъл: що стана поп да ходиш да ръсиш този и онзи за пет-десет пари, що не стана търговец да печелиш пари? Някой път мисля да стана съдия. Ще осъдиш някого, ще вземеш двайсет-трийсет хиляди лева.“ Казвам, махни се от този дявол. Ако вземеш двайсет-трийсет хиляди лева, ще ядеш ли по-сладко? Или ако си търговец или каквото и да е друго, ще ви бъде ли по-добре?

Всичко седи в онези светли мисли, които всеки ден добиваме, онова светло чувство, онези светли постъпки. То е великата радост, те са вечните блага, които славят човека. Всяка светла постъпка те слави. Тя е, която те обича, тя върви с тебе. Една светла мисъл, тя е, която върви с тебе. Те са, като заминаваш за другия свят, те идат като свидетели. Тия, които идат против тебе, те не са които те обичат. Светлите мисли, светлите чувства, те са богатството на човека, те са неговата култура, те са неговата сила. Затова Христос говори, като казва: ако не се родите от вода и Дух. И казва тогава: „Господ толкова възлюби света, че даде Своя Син единороден.“ Аз виждам всеки ден Божията любов. Светът както е направен, както изгрява слънцето, както изгряват звездите, както растат растенията, както текат реките, както духа вятърът, всичко туй за мене е проявление на Божията любов. Онзи, тихият вятър, който милва главите, лицето; онази, тихата светлина, която прониква в очите; онези хубавите плодове, които утоляват жаждата; водата, която утолява жаждата – навсякъде виждам Божиите блага. Някой път забравяме, и търсим къде е Господ.

Разправяше ми един български свещеник, казва: „Аз бях много кибритлия.“ Много благороден свещеник, но кибритлия, в момента може да се разгневи. Този свещеник със своето невъздържание си създал неприятности. Дошъл първият владика във Варна. С него имало един дякон, като служил, направил една малка погрешка в служенето. Свещеникът веднага в олтаря му удря една плесница, че тъй не се служи. Този дякон след време става владика и идва в същата епархия, където бил свещеникът. Двайсет години го мъчил. Не си позволявай да биеш дякона в олтаря.

Научете се да не роптаете. Някой път казвате: „Забравил ме е Господ.“ То е лъжа. Не Господ те е забравил, ти си Го забравил. Туряш своята погрешка на Господа. Единственият, Който не забравя в света, то е Господ. По някой път, ти като Го забравиш, Той си мълчи. Та казвам, научете се да бъдете искрени. Вие сте богати. Аз гледам, хората нямат въздържание. Пътува по пътя, дойде до някоя чешма, веднага тури устата да пие. Не бързайте, постойте десет-петнайсет минути, погледайте водата, и тогава пийте. Погледай я, измий си ръцете, и тогава пий. Порадвай се на водата, няма защо да бързаш. Минаваш покрай някоя градина, намери стопанина на градината, поразговори се с него и тогава кажи: „Мога ли да опитам вашите плодове в градината?“ Ти влезеш в градината и не питаш никого. Трябва да имате отношение. Намери първо този стопанин, запознай се първо с него. Или влезеш в някоя библиотека, намери най-хубавата книга и чети. Храната, която оставя в тебе сила, храната, която в тебе оставя топли чувства и която оставя материал за мисълта, тя е добрата храна.

Ако не се родите отново от вода и Дух. Всяка сутрин, като стане човек, трябва да мисли да предизвика светлия образ на Бога. Всяка сутрин, като стане, да предизвика онова топло чувство в сърцето. Всяка сутрин, като става човек, да си представи най-хубавата храна, която Бог му изпраща за неговата душа. Като сте станали днес, да се радвате, че Господ ви е определил една хубава мисъл, едно хубаво чувство

и една хубава храна за душата ви. Да се радвате за тия три блага. Вие в гадения случай забравяте, че мислите за други работи. Като дойде светлата мисъл, като дойде светлото чувство, като дойде светлата постъпка във вашата душа, тогава мислете за други работи, и животът ще бъде уреден.

Човек, който не може да обича, е закъснял. Човек, който не може да люби, е закъснял.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и девето утринно слово
7 юни 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

БОЖИИТЕ БЛАГА

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Аз мога да любя“

Ще прочета тринайсета глава от евангелието на Йоана.

Прочетоха се следните страници от „Божествените условия“: от седемдесет и четвърта до края на беседата.

Ако ви попитам защо остарява човек, какво бихте отговорили? Само старите хора са способни да станат ученици. Младият човек е способен за работа. Сега, като стане някой млад, го пращате да се учи, а пък като остарее някой, го пращате да работи. Вие казвате: „Стари сме, какво да правим?“ Ще се учите. Младите да идат да работят. Младите не работят, старите не се учат, тогава работите не вървят. Какво се изисква от двата крака на човека, от левия и десния крак? Когато десният крак отива напред, той отива да се учи, стар е. А пък левият крак отива назад, да работи. После сменят се краката.

Ние наричаме това движение в света. Който се учи, той може да работи. Който работи, може да се учи. Който не е работил, не може да се учи, и който не се е учил, не може да работи. От празно шише вода не се пие, само от пълното шише се пие. Сега често някои казват: „Да имаме знание.“ Някои сте готови вече: знаете, готвите. Всяка къщица, която не знае да готви, ще се намери в голямо противоречие. Трябва да знаеш как да месеш хляба, как да сготвиш, как да изпереш. Някоя стане къщица, иска слугини да има, да ѝ

готвят, да ѝ перат, а тя само ходи, разхожда се като господарка, казва: „Хубаво да опереш грехите.“ Че как ще ги опере? Самата тя трябва да покаже как трябва да се пере.

Аз по някой път гледам, по цял ден перат измъчени. Аз се усмихвам, то е работа за пет минути. Гледам, някоя жена четири-пет часа готви. То е работа за десет минути, не се изисква много време. Казвате: „Как?“ Който не е ставал стар и който не е ставал млад, той не може да научи туй изкуство. Младият пере, работи. Старият готви. Готвачеството и перачеството не са едно и също нещо. Ти опереш грехата, простреш я, но вложил си нещо в грехата. Тази влага на грехата пречи за обличането. Ще трябва да я туриш на слънце. Слънцето ще оправи тази работа, ще изтегли влагата и когато ризата стане суха, ще я облечеш отгоре си.

Онези, които готвят, трябва да съберат ония елементи, които слънцето изпратило, да ги съберат. След това ти ще започнеш да се учиш. Като седнеш вече на едно място, седш при учението. Работиш с устата си, но същевременно ти се учиш, чувстваш известна приятност. От какво иде тази приятност? Тази приятност иде от слънцето. Кои са причините? За да го иде слънчевата светлина отгоре на земята, тя се привлича от образа Божи, който е в човека, и от подобие на Божие, което е във вас. Слънчевата светлина се е влюбила в човека, дошла да го види. Като му дошла на гости, донесла му всичките тия блага.

Вие искате да прогресирате в света без образ и подобие. Невъзможно е. Аз наричам образ и подобие на Бога младия и стария. То са две състояния. В подобие ще учиш едно, в образа ще учиш друго. Едното е външната страна, другото е вътрешната страна. Вие искате да бъдете богати, вие искате да бъдете красиви, вие искате да бъдете силни и тъй нататък. Това са резултати на една дейност, на една работа, която произлязла или от учението, или от работата. Ти в учението трябва да се учиш как да поляризираш нещата. Човек, за да учи, трябва да бъде проводник. Една призма е само проводник на слънчевата светлина, която се разлага.

Стъклото е проводник на светлина и туй стъкло на нас ни е приятно, понеже е добър проводник. Ако турите друго тяло, плътно, няма да пропуца светлината, няма да ни бъде приятно. За нас стъклото е приятно, защото е добър проводник на светлината.

Казвам, когато нашият ум не е добър проводник на Божествената светлина, тогава се раждат тия противоречия. Когато човешкото сърце не е проводник на Божията любов, тогава се раждат тия противоречиви състояния. Сега някои от вас говорите, че познавате нещо. Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго Бога.“ Турено е в свършена форма. Това е живот вечен не да позная, но непреривно да познавам Бога. Турено е в човешка форма: да позная. Познаването разбира приложение. Когато едно знание се прилага, винаги резултатите са свършени. Всичките стари хора са способни на гордост. Гордостта е старост. Старият човек на осемдесет години мисли, че има голяма опитност, ходил в странство, мисли, че всичко знае.

Едно време във Варненско идваха габровци, търговци с коне, да продават стоките си. Като гоиде в някое село, веднага ще вдигне знамето, кехаята* ще иде, че дошъл еди кой си габровец, който носи пестил, ножчета, гаванки, чехли. Като чуят, казват: „Чехларят е дошъл.“ Започват да отиват да избират чехли, децата се натрупват за ножчета, за пестил. Той им показва малки ножчета, по-големи, още по-големи. Ние сега се занимаваме с още по-смешни работи, отколкото габровците. Разправяше ми един попски син, който учил музика в странство, научил се да свири на цигулка. Като се върнал, баща му казал: „Научил си този цигански занаят, да свириш на цигулка. Попски син да свири като циганин.“ И започнат тогава в село всичките да казват: „На попа синът се върнал, и по цигански свири. Викаме го да гоиде на хорото да посвири на цигулката, а ние да поиграем, не иска.“ После разправят: „Този попски син знае като на щампа

*кехая – селски глашатай.

с четката да прави.“ Рисувал този човек. Представи си, той знаел по цигански да свири, знаел и „на щампа“. Туй ни най-малко не е циганско свирене. След време кой как мине край този попски син, като послуша как свири, казва: „Като минах при този попски син, и той свири на цигулката, като посвири, олекна ми. Свиреше една песен и ми олекна.“ Минава някоя баба, и тя казва: „Да беше на млади години. Господ живот и здраве да дава на това попско циганче.“ Всички се споразумяват, виждат хубавата страна. Бабите си спомнят за младите години, на кахърните кахърът изчезва, младите, като свири, си потропват, и всички казват: „Господ живот и здраве да му дава. Виж, развеселява ни това циганско свирене.“

Преди години дойде един и казва: „Ти как се молиш?“ Казвам: „Ти как се молиш?“ Казва: „Аз се моля, като се обърна към изток, към запад, към юг, към север. Към изток се покланям, към запад се покланям.“ Казвам: „Защо се молиш към изток?“ „Оттам слънцето изгрява.“ „Защо се молиш към запад?“ „Натам слънцето залязва.“ Казвам: „Защо се молиш на север?“ „Оттам студът иде.“ „Ами на юг?“ „Оттам топлината иде.“ Казвам: „Пък аз никак не се моля, аз се разговарям с Господа.“ Казвам: „Ти си много учен човек, че се молиш. Аз сега се уча да говоря езика Божи. Ти се молиш по човешки, ти по Божествено не се молиш.“ „Че как да не се моля?“ „Днешният ден е сух, от два месеца не е валило. Я се помоли да дойде дъждът.“ Казва: „То не е моя работа.“ Рекох: „Не че не е твоя работа, но не можеш да се молиш да я направиш, затова не е твоя работа.“

Под думата молитва разбирам слизане. Човек, който се моли, той се моли да му позволят да работи. Казва: „Моля, позволете ми да направя това.“ Както някой ученик се моли да му разрешат задачата, казва: „Господин учителю, да кажа.“ Аз, каквото зная, не го казвам. Моля, позволете друг да каже. В молитвата трябва знание, да покажем своето знание, какво може да направим. Някои под молитва разбират само една поза: да обърнеш очите си нагоре, да поставиш ръцете си на едно място, ръцете си да скръстиш, краката си

– да подвиеш колената си и да подигнеш очите си нагоре. Това не е никаква молитва. Молитва е: онова, което е в твоето сърце, да го изявиш. Да изявиш любовта, то е молитва. Да изявиш обичта, това е молитва. Казвам, всеки човек, който не може да люби, всеки човек, който не може да обича, той молитва не може да каже.

Що е молитвата? То е процес на любовта, процес на обичта. То е молитва. Без тях то е глас въпиющ в пустинята, едно невежество, което е навсякъде за хиляди години. То е все таки земята да се лиши от топлината и влагата. Тогава ще бъде пустиня. Туй, което внася в света живот, е любовта. Туй, което внася свобода, то е обичта. Двете, приложени, дават живота.

Сега вас ви е срам да казвате, че любите, защото под думата любов разбирате съвсем друго. Под думата любов разбирате да бръкнете в някой джоб, да вземете кесията, да извадите парите. Под думата любов разбирате да вземете някой плод и да го изядете. Всякога под думата любов разбирате да вземете нещо. Всеки, който обича така, го е срам. Как няма да го е срам? Как няма да го е срам онзи, който краде? Него го е страх, защото никои не одобрява. Кой се одобрява повече, който взема или който дава? Който дава. Любовта е единствената сила, която нищо не взема, а дава в света. По някой път любовта по човешки се учудва, защото хората са недоволни. Те искат любовта да остане с тях, да им говори, да ги утешава. Любовта не утешава никого. Ти си гладен, тя ти дава да ядеш. Искаш да се учиш, тя ти дава книги. Искаш светлина, тя ти праща светлина. Искаш топлина, тя ти праща топлина. Тя ти дава възможност да се ползваш от нейните блага.

Една царска гъщеря, която била затворена, молила се на Господа да има някой да я срещне, за първи път да ѝ измие лицето и да я целуне. Един ден, като се разхождала, паднала в една река и се окаляла. Минава един момък, тя казва: „Ще се удавя.“ Той я изважда, и понеже лицето ѝ било окаляно, завежда я на чешмата, измива ѝ лицето, измива ѝ ръцете и я

целува. Вие ще кажете: „Защо я целува?“ Как бихте обяснили защо човек целува с устата си? Човек рядко трябва да целува с устата си. Само когато направи едно велико дело, трябва да си подпише името в името на любовта и в името на обичта: горната бърна в името на любовта, долната бърна в името на обичта. Ще каже: „Аз направих това, подписвам се.“ След като си направил едно велико добро, една жертва, то е смисълът на една целувка. Направил си нещо, извършил си волята Божия като човек. Но никога не забавлявай човек. Трябва да дадеш нещо съществено.

Нас ни трябва три съществени работи: въздухът, който дишаме, хлябът, който ядем и светлината, която възприемаме. В света има съществени неща, които Бог постоянно ни дава. Казваме: „Къде е Господ?“ В благомето на въздуха. „Къде е Господ?“ В благомето на хляба, който възприемаме. „Къде е Господ?“ В светлината, която приемаме. Ако Той не е вътре в нас, процесът е неправилен, тия двата процеса: любовта в дишането и обичта в храната и процесът вътре в нас. Бог, в душата, в силата, извършва онова по-мощно подигане. Ние растем по единствената причина, че Бог иска. Ние растем, понеже Бог е в нас, Който ни подбужда към деятелност. Когато ние отговаряме на Неговата любов, когато ние отговаряме на Неговата обич, ние растем. Тогава се явява в нас силата. Ако ти не възприемаш Божията любов и Божията обич, ти не може да растеш.

Вие, като млади, обичате повече да целувате. Защо? Имате повече енергия, имате повече да давате. След като остарееете, обичате да ви целуват. Старите хора не обичат да целуват, но обичат да ги целуват. Защото в целуването се дава. Младите деца обичат да целуват старите. Младите са богати с целувки на любовта. Старите са богати с получени целувки. Но ако зад една целувка не седи любовта и ако зад една целувка не седи обичта, какво струва тази целувка? В гревността един умен момък вкъщи имал направени три момичета от востък, много красиви. Искал да опитва. Имал една възлюблена царска гъщеря. Тя отвън го гледа, като влезе в

гома, той целува тези три момичета. Тя се нагърчва*: как тъй да целува востъчните момичета.

Питам, как ще обясните едно чувство? В сегашния живот ти си целунал една момичета. В другата момичета се ражда ревност защо си целунал едната, а не си целунал двете. Като целунеш едната момичета, втората не се радва, че си целунал едната. Някой път целунеш, и не може да дадеш това, което искаш, тогава втори път целунеш. Целунеш втори път, усещаш, че и втория път не си дал. Целунеш веднъж – пет стотинки даваш, целунеш втори път – десет стотинки, трети път – трийсет стотинки, четирейсет стотинки, петдесет стотинки. Като дадеш това, което искаш, повече не искаш да целуваш. Отива един американец в Чехия при един знаменит професор да вземе уроци. Взел един урок и казва: „Втори урок по музика не искам, аз научих всичко.“ Щом уроците са евтини, малко се учи, щом са скъпи, много се учи. Според мене, когато хората много се целуват, много дават. Някой, като целуне веднъж, казва: „Стига толкова вече“ – дал е на свят.

Питам, много ли трябва да целувам, или малко? Малко като даваш, много ще целуваш. Много като даваш, малко ще целуваш. В целувката всякога помнете: като целунеш болния човек, той оздравява. От човека излиза една жизнена сила и хората си предават една Божествена енергия. Някого не искате да целувате. Минаваш една мътна вода, не искаш да пиеш. Водата е носител на Божествената сила, светлината е носител на Божествената сила. Всички неща, които ние обичаме, тази сила е в тях. Навсякъде в света ние търсим Божественото. Някъде го има, някъде го няма, някъде е в голям размер, някъде е в малък размер.

Сега, питам: целувате човека, откъде трябва да го целунете? Гледам майката, като окъпе детето си, целува го откъм гърба. Някоя майка го целуне отпред, някоя целува ръцете, някоя краката, някоя целуне пъпа. На много места

*нагърчва се – навъсва се.

целуват майките децата си. Цяло познание имам, зная езика. Човекът, за да бъде здрав, целувай го по гърба, да бъде здрав гърбът му. Целувай го по врата, за да бъде здрав вратът му. Някой път целувай го по главата, по челото, за да бъде умен. Като го целунеш отзад по главата – да си проявява добре любовта. Като го целунеш по ръцете – да работи хубаво. Като го целуваш по краката – да ходи добре, да не ходи по лоши пътища, но по прави пътища. Всичките тези целувки, които майката дава, не са произволни. Произволни са за онези, които не разбират. Няма в света произволни работи.

Бог е направил света. Всички ония желания, които се проявяват чрез нашия ум – ние сме носители на Божиите блага в света. Горко на онези, които не проявяват Божественото. Нямаш право да задържиш Божественото. То трябва да тече. Божественото няма спирки. Човешкото може да спираш, Божественото нека тече. Да не те е срам от Божественото. Аз гледам тук един ден една млада сестра прегърнала един стар брат, турила ръката си на стария брат. Ще кажете: глези се. Ни най-малко не е глезене. Когато дойде една котка и се качи на скута ти, защо се е качила? Или дойде някое куче, близне те по крака, целува те?

Казвам, всякога ние трябва да имаме едно свещено схващане, да знаеш проявите Божествени ли са, или не са Божествени и до каква степен. Защото, според нашето съзнание, такова ще бъде и нашето разбиране, и степенята на развитието на човека. Който криво мисли, не може да се подмлади, нито учен може да стане, нито добър. Необходимо е човек във всичките си прояви да бъде добър. Мъчна работа е, не е лесна работа. Да целунеш някого е хубаво, но ако целунеш друг, хич не ти е приятно. Да целунеш една красива мома, разбирам, но да целунеш една грозотия? Вземам някои неща като пример.

Има неща, които мъчно стават. Аз разсъждавам: щом като дойда до красивата мома, ще се спра и мисля колко време е взела на Господа да работи, колко време е взело на Духа Божи, докато направи една хубава мома. Господ е рабо-

тил на нея, и като я гледам, Той ме изпитва как я оценявам. Тази, грозната, мома, и върху нея е работил, но тя е още скица отвън. Грозните моми са недовършени картини, отвътре са завършени, отвън не са завършени. Красивите моми отвън са довършени, отвътре не са довършени. Има едни моми, които и отвътре, и отвън са завършени, а има моми, които и отвътре, и отвън не са завършени. Това са два процеса вътрешни: единият процес на красивата мома, която отвън е завършена, а грозната мома отвътре е завършена. Сега някои от вас сте грозни, някои сте красиви. Някои отвън сте завършени, някои отвътре сте завършени. На грозните от вас вътрешният процес е завършен, външният не е завършен. Сега по две линии вървим. Едни хора трябва да станат красиви отвън, други трябва да станат красиви отвътре.

Казвам, тогава любовта е един външен процес, който създава туй разбиране. Обичта е вътрешен процес. Любовта е външен процес на физическото поле. Ако влезем в духовния свят, любовта е вътрешен процес, а обичта е външен процес. В Божествения свят любовта и обичта са отвън и отвътре едновременно. Там съществува само любовта. В Божествения свят не съществува обичта. Там съществува любов, и отвън, и отвътре. В ангелския свят и в човешкия свят съществува поляризиране на любовта, а в Божествения свят, понеже любовта е отвън и отвътре, завзема едно и също място.

Казвам сега, стремете се да бъдете красиви отвън и красиви отвътре, да бъдете добри отвън и добри отвътре, да бъдете силни отвън и силни отвътре. Някои хора са силни отвън, отвътре не са силни. Тебе от мечка не те е страх, от змия не те е страх, а от много светлина човек може да се въздържа. Хората имат една слабост: като минават покрай меда, турят пръста си и опитват сладчината на меда. Питам: защо туряте пръста си в меда? Защо именно само първия пръст туряте, а не туряте цялата ръка? Първият пръст, показалецът, винаги показва достойнството на чове-

ка, до каква степен на съзнание е дошъл. Той е външната страна на човека. Този, вторият, пръст показва вътрешното състояние на човека какво е. Третият пръст показва домашните му как са възпитани, каква хармония има. Малкият пръст показва обходата на всички членове вкъщи какво е. Показалецът показва аз какъв съм, средният пръст показва жена ми какво е, третият пръст показва синът, гъщерите какви са и четвъртият пръст показва слугите какви са. Палецът показва отношението на Бога какво е спрямо всинца вкъщи. Като влезе вкъщи, човек е благороден, жената справедлива, децата обичат красивото, добре са облечени, слугите добре вършат работата си. Виждам и отношението на Бога какво е към тях: геният е хубав, красив, всичко върви добре. Децата ми не боледуват. Щом има нещо кривичко, идват болестите, щом има нещо кривичко, идва сиромашията.

Казвам, научете се да познавате онова, което Бог ви е дал, да сте човек по образ и подобие на Бога, да кажете: „Аз съм пратен в света да любя и да обичам. Защо дойдох в света? Да се науча две неща: да любя и да обичам. Да приложя любовта и обичта в живота, това е смисълът на земния живот.“ Като идем в ангелския свят, тогава обичта ще излезе отвън, а любовта ще влезе вътре. Като идем в Божествения свят, ще ни посрещне само любовта, ще има единство. Тогава ще разберем какво е единството между душите. Когато всичките души са обединени в любовта, тогава няма да има никакво противоречие в света, няма да има бели и черни, но всички ще бъдат само бели.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Тридесето утринно слово
16 август 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

Близо и далеч	
5 април 1942 г.	3
Трите положения	
12 април 1942 г.	12
Най-малката и най-голямата любов	
19 април 1942 г.	27
Радости и страдания	
26 април 1942 г.	44
Животът за любовта	
3 май 1942 г.	60
Без сол	
10 май 1942 г.	79
Новото в света	
17 май 1942 г.	92
Любов, вяра и надежда	
24 май 1942 г.	107
Добрият път	
7 юни 1942 г.	128
Слаби и силни	
5 юли 1942 г.	142
Трите чаши	
12 юли 1942 г.	157
Единствената нишка	
19 юли 1942 г.	170
Добро, справедливост, разумност	
26 юли 1942 г.	183
Любов и обич	
9 август 1942 г.	194
Божии блага	
16 август 1942 г.	205